

Tongzhi

Beijing Story

a cura di Mario Fortunato

narrativa

nottetempo

Truyện Bắc Kinh

Tongzhi

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

CHAPTER ONE :

Đã ba năm trôi qua... ba năm trước , em thường trở lại trong những giấc mộng hàng đêm của tôi, và mỗi lần tôi đều hỏi trong sự ngạc nhiên và vui sướng, “ Em vẫn còn sống phải không? Em vẫn chưa chết phải không?” Ba năm sau, ngày hôm nay, tôi vẫn nằm mơ giấc mơ ấy, nhưng đã có sự đổi khác. Bây giờ, trong giấc mơ, tôi thường nhắc đi nhắc lại với mình rằng đây chỉ là giấc mơ, cho đến khi tôi tỉnh lại.

Thời tiết ở Vancouver thật dễ chịu, không như ở Bắc Kinh với những cơn bão tuyết hung ton hay nóng ẩm đến mức ngạt thở. Bây giờ ngoài kia từng cơn gió nhẹ và lạnh đang thổi dưới ánh sáng của mặt trời. Mỗi ngày khi thức dậy tôi thấy mình lạc lõng và băn khoăn “Mình đang ở đâu” Nhìn những chiếc lá to đẹp trôi theo gió, và nhìn người phụ nữ xinh đẹp ở bên cạnh, vợ mới của tôi, tôi lại lặng lẽ thở dài và nằm xuống, trở lại với kí ức trong những giấc mơ.

Tôi là con trai của một ông chủ lớn ở Trung Quốc. Không phải loại người phụ thuộc, ỷ lại vào cha mẹ. Sau khi tốt nghiệp trường trung học, tôi thi đỗ vào một trường đại học lớn, học văn học Trung Quốc. Khi học năm thứ hai, tôi đã mở một công ti trung cỡ trung bình và bạn bè thì không hiểu lắm về con người tôi. Sau khi tốt nghiệp, tôi vay tiền để mở công ti buôn bán của riêng mình, làm mọi việc để kiếm tiền, đặc biệt là những vụ làm ăn với những công ti phương tây, loại công việc mà chỉ vài năm trước rất ít người làm. Năm năm sau, dựa vào những mối quan hệ của cha mình, tôi đã biến công ti của mình thành một tài sản trị giá nhiều tỉ dollar. Khi ấy tôi mới 27 tuổi.

Tôi không hề nghĩ đến việc lập gia đình vào thời điểm đó. Thậm chí tôi không có một người tình cố định. Sở dĩ tôi nói người tình mà không nói cụ thể giới tính vì từ đó bao gồm cả những cô gái và những chàng trai. Tôi bắt đầu biết đến phụ nữ khi tôi học năm thứ nhất đại học. Tôi vẫn còn nhớ rõ về cô gái cùng tôi lần đầu tiên. Đó là một cô bạn xinh đẹp đã từng học cùng tôi trong hai năm. Mắt cô ấy không to lắm nhưng hai hàng mi thì dài và đen, với mũi cao, khi cười có hai lúm đồng tiền. Lần đầu của chúng tôi là ở trong phòng ngủ căn hộ của tôi.

Hôm đó cả hai chúng tôi cùng bỏ học. Tôi cho bà giúp việc tạm nghỉ và đưa cô ấy vào phòng ngủ. Cô ấy trông có vẻ phấn khích. Chúng tôi bắt đầu hôn nhau. Khi tôi bắt đầu đi xa hơn thì cô ấy đẩy tôi ra và lúng búng “Không”. Tim tôi đập nhanh hơn và tôi mất kiểm soát. Sự từ chối làm cho tôi tăng thêm quyết tâm. Tôi cũng thì thào “Anh yêu em. Anh sẽ cưới em”. Tôi gỡ bỏ quần áo cô ấy và không gặp phải sự từ chối nào. (...). Sau đó cô ấy khóc, tôi không biết là vì vui hay buồn nhưng tôi nghĩ có lẽ tất cả các cô gái đều khóc vào lần đầu tiên.

Chỉ một năm sau, khi nhiều kinh nghiệm hơn, tôi nhận ra mình không phải là người đầu tiên, thậm chí thứ ba hay thứ tư của cô ấy. Sau đó tôi thay bạn gái liên tục. Đối với tôi, tìm một cô gái không quá khó khăn. Vấn đề là làm sao bỏ được họ. Họ thường gây rắc rối bằng cách nói rằng họ sẽ không cưới ai khác ngoài tôi. Và tôi cảm thấy chán ngấy phụ nữ, kể cả khi nhìn thấy họ. Vào thời điểm đó, một người bạn trong nhóm đã giới thiệu cho tôi một chàng trai. Đó là

một ca sĩ trong một hộp đêm. Tôi bắt đầu với trò chơi mới.

Đó là người con trai đầu tiên tôi có quan hệ. Việc đó đã lâu tới mức tôi không thể nhớ được tên anh ta dù đã cố gắng, nhưng tôi vẫn nhớ khá rõ về vẻ bên ngoài. Da sáng và khá đẹp trai. Tôi nghe nói người đó ngoài hai mươi, hơn tuổi tôi, nhưng trông chỉ như mười tám hoặc mười chín. Mỗi tội có vài chiếc mụn nhỏ. Lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau ở hộp đêm của anh ta. Tôi yêu cầu anh hát hai lần. Anh nói nhiều nhưng đồng thời lại khá rụt rè. Chúng tôi đến chỗ của anh sau khi anh hết ca. Trên đường đi anh không ngừng nói và tôi cảm thấy mình hơi bị động. Tôi có thể thấy anh luôn suy nghĩ và tìm cách thử các phản ứng của tôi

Chỗ của anh khá tốt. Có hai phòng với nhiều đồ đạc nhưng sạch sẽ và gọn gàng. Điều đó làm tôi nhớ đến phòng kí túc bản thủ tám người dùng chung.

“Bố mẹ anh chuẩn bị căn hộ này cho anh, để dùng khi anh cưới” Anh vừa nói vừa cười trong khi mắt không rời khỏi người tôi.

“Anh phải tắm, để rửa sạch mùi người ở hộp đêm. Em có muốn tắm không?” Anh lại nói.

“Không” Tôi nói bằng một giọng không mấy thân thiện, thực ra là để che dấu sự sợ hãi của mình.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng việc này lại khó khăn hơn so với khi tôi cùng với cô gái đầu tiên.

Lát sau anh ra khỏi phòng tắm. Anh mặc một chiếc quần cộc. Thân hình cân đối nhưng tôi nhận ra là tóc anh vẫn còn khô. Tôi thấy anh đột nhiên thay đổi. Anh không nói nữa, bắt đầu từ từ gỡ bỏ áo của tôi, vuốt ve và hôn lên lưng tôi. Tôi cố gắng không thở mạnh, nhưng tôi cũng cảm thấy hưng phấn.

Tôi không biết tại sao mình vẫn đang ngồi cứng đơ. Dường như anh nhận ra. Anh dừng lại, ngẩng đầu nhìn tôi với một đôi mắt dịu dàng và cô đơn. Chứa ời, tôi chưa bao giờ bị kích động đến thế. Anh làm tôi cảm thấy ham muốn và cảm xúc của mình dâng lên, mong muốn được yêu, được hạnh phúc cùng với khát khao chinh phục. Tôi đột ngột đẩy anh xuống giường, tay lần lần trên cơ thể anh. Đó là thân thể của một chàng trai trẻ tuổi, mảnh dẻ nhưng tràn đầy sức sống, và rất khác với cảm giác mềm mại ở cơ thể phụ nữ. Anh giúp tôi bỏ đi chiếc quần(.....)

Sau cùng anh bảo tôi rằng tôi là người đẹp trai nhất mà anh từng gặp, dù những “người bạn” của anh có kĩ thuật nhưng tôi làm cho anh thấy thích thú nhất. Không hiểu sao lời khen của anh không làm tôi vui. Tôi cảm thấy như những người phụ nữ và đàn ông từng trải này đã lợi dụng tôi. Tôi nghĩ mình phải thay đổi điều này. Tôi chơi bời hơn, với sự trợ giúp của tiền, thứ mà tôi đang ngày càng có nhiều hơn. Tôi bắt cặp với rất nhiều người, mà tôi chỉ coi là đồ chơi, cho đến khi tôi gặp Lanyu.

Như tôi đã nói, tôi giàu có và nổi tiếng vào tuổi 27, và tôi tự thấy mình quan trọng. Ngoài giờ làm việc, tôi giành tất cả thời gian cho chơi bời với những người bạn và những người tình. Sáng hôm đó, tôi mới hoàn thành một vụ àm ăn khá tốt. Buổi trưa, khi tôi đang suy nghĩ xem sẽ làm gì vào buổi tối thì Liu Qsing vào. Đó là giám đốc điều hành ở văn phòng của tôi. Chúng tôi đều là những kẻ mới giàu.

“Này, tôi nghĩ là tay người Nga hôm nay ra về không được vui vẻ cho lắm” Anh cười khi vào

phòng.

“Hắn ta chỉ muốn lợi dụng tôi thôi. Hắn ta có thể theo hay bỏ vụ này tùy thích. Hắn không phải kiểu người như chúng ta. À, tối nay anh có đi bowling ở Capitol không?” Tôi hỏi, không chú tâm lắm.

“Sao cậu không đi rủ Tse Mei? Sáng nay cô ấy gọi điện hỏi thăm cậu đấy.”

“Quên đi. Lúc này tôi không có hứng thú với cô ta. Gửi cho cô ta một ít tiền hay cái gì đó đại loại thế, cô ta sẽ ngừng gọi thôi”

“A ha, lại chán cô ấy rồi hả?” Liu Qsing cười khẽ, “Bây giờ quan trọng đây. Hai hôm trước tôi gặp một cậu trai trẻ ở State Street. Cậu ấy là sinh viên mới đỗ vào trường đại học Bắc Kinh. Có vẻ như đang gặp khó khăn. Thấy hứng thú không?”

“Từ từ, bây giờ tôi không thích cả đàn ông lẫn phụ nữ. Sao lúc nào anh cũng có thể giới thiệu tôi với những người không rõ ràng như thế. Liệu có sạch sẽ không? Có vẻ không ổn lắm” Tôi vừa nói vừa cười.

“Thật sự rất sạch. Chắc chắn không phải người trong giới dâm. Vừa mới 16 thôi. Đã đỗ đại học. Tôi đoán là cậu ấy hết tiền. Cậu ấy không muốn nói nhiều. Nhưng cậu ta cần tiền.”

“Có thể chỉ là một kẻ lừa đảo. Có khi lại là lao động từ vùng khác đến. Bắc Kinh bây giờ đầy rẫy những kẻ lừa đảo như thế.”

Liu Qsing không đôi co với tôi. Anh nói về người thông ngôn mới người Liên Xô không trung thực. Liu Qsing hơn tôi hai tuổi nhưng tốt nghiệp đại học cùng năm với tôi. Chúng tôi học cùng lớp với nhau từ cấp 2 tới phổ thông. Chúng tôi tiếp tục học cùng trường nhưng không cùng lớp khi học lên cao hơn. Tôi học văn còn anh học Lý. Khi thi vào đại học anh không gặp may và chỉ đỗ vào trường đào tạo giáo viên. Sau khi tốt nghiệp, anh không muốn làm một giáo viên nghèo ở một trường trung học. Vì thế anh tìm tới chỗ tôi để xin làm. Và tất nhiên tôi không phải loại người quay lưng khi bạn bè cần. Thậm chí tôi không cần một nhà khoa học, tôi giao cho anh công việc làm giám đốc điều hành. Không có công việc cụ thể. Anh chỉ cần để mắt tới mọi thứ xung quanh, và tìm cho tôi những “đồ chơi tốt”. Tôi thích sự thông minh và không keo kiệt của anh. Anh không bao giờ cứng đầu, cũng không ghen tị với người khác. Thêm vào đó, anh thấy bình thường với “việc đó” và luôn khoan dung.

“Thôi được. Tối nay tôi sẽ đến Capitol” Liu Qsing vừa nói vừa đi ra ngoài.

“Mmm.. nêu anh thấy thằng bé đó được thì tối nay mang theo nó nhé”

“Được thôi.” Liu Qsing lại cười.

“Anh sẽ nói gì với nó?”

“Chỉ nói là nó sẽ đi cùng với ông chủ Chan. Tôi gợi ý giá nhé. Một nghìn dollars.”

“Rẻ thế sao? Phải sạch đấy nhé”

“Yên tâm đi, còn nguyên. Vấn đề chỉ còn là cậu ta có thể nghĩ rằng cậu không được sạch cho lắm”

“%^&” tôi cười.

CHAPTER TWO :

Tôi luôn thích những đường ném ở Capitol. Nó rộng rãi, không quá đông đúc. Tôi gọi thêm Wei Kuo và chị Cheung. Chị Cheung là một người có người đỡ đầu và chúng tôi có quan hệ khá tốt. Chị nhận ra tôi đang nhìn ra cửa và hỏi

“Em đang chờ ai thế?”

“Liu Qsing. Và một đứa trẻ là con của một người bạn. Người bạn này nhờ em chăm sóc nó. Nó mới thi đỗ vào một trường đại học ở Bắc Kinh”

“Em chăm lo nhiều việc quá nhỉ” Chị cười.

Liu Qsing đến lúc khoảng sáu hay bảy giờ gì đó. Cậu bé đi theo anh. Từ xa, tôi có thể nhận thấy cậu không cao và cũng không có gì đặc biệt gây thu hút. Tôi hơi thất vọng và rửa thầm Liu Qsing.

“Chị Cheung, Wei Kuo.” Liu Qsing chào mọi người.

Cậu bé đứng hơi tách ra, mắt luôn dõi theo Liu Qsing.

“Chào ngài Chan đi” Liu Qsing giới thiệu cậu bé với tôi. “Đây là Lanyu. Họ của cậu ấy là Lan, không dài lắm.”

“Xin chào.” Tôi cười và đưa tay ra.

“Xin chào.” Lanyu bắt tay tôi một cách hơi rụt rè.

Cậu ngược mắt nhìn tôi khi bắt tay, và cái nhìn của cậu đã in sâu vào tâm trí tôi trong suốt cả phần đời còn lại. Đôi mắt sáng tràn đầy sự u buồn, rụt rè và nghi ngại. Cậu không cười, không cả nộ cười xã giao mà tôi thường thấy. Da cậu không sáng nhưng khuôn mặt mịn màng. Trông cậu khá đẹp trai. Mũi thẳng và môi mím chặt, dường như để che dấu cảm xúc. Tim tôi đập rộn ràng. Đã lâu lắm tôi không có cảm giác này.

Nhưng tôi không phải là một kẻ tay mơ. Tôi tránh ánh mắt của cậu, quay sang nhìn chị Cheung và những người đang chơi cùng chị, hỏi một cách lơ đãng

“Cậu thích bowling chứ?”

“Không biết chơi” Giọng của vùng phía bắc.

“Có lẽ cậu ấy chưa ăn tối.” Liu Qsing nói nhỏ với tôi.

“Tốt. Tôi cũng chưa ăn tối.” Tôi nói to với mọi người, “Tôi phải đưa cháu tôi đi ăn tối. Tôi không muốn ông anh mình trách tôi không chăm sóc cháu.”

“Được thôi. Cậu cứ đi một mình đi.”

Tôi thấy hình như chị Cheung có ý gì khi nói vậy. Nhưng tôi không quan tâm. Tôi lái xe đến khách sạn Hsing Kuo. Tôi có một phòng riêng thuộc loại VIP ở đó.

Gian đồ ăn Trung Hoa ở Hsing Kuo khá rộng và sáng, trang trí đẹp, nhưng đồ ăn Cantonese không ngon lắm, dù vậy vẫn còn tốt hơn đồ ăn của Italia và Pháp.

“Cậu bao nhiêu tuổi?” Trên đường đi chúng tôi gần như không nói chuyện, tôi hỏi sau khi chúng tôi đã ngồi vào bàn ăn.

“Mười sáu, sắp mười bảy.”

“Sao cậu vào trường đại học sớm thế? Tôi nhớ tôi gần mười chín khi tôi vào đại học”

“Em đi học sớm một năm và học vượt một lớp” Cậu nói mà không hề hé miệng cười, nhưng mắt thì luôn nhìn tôi khi nói. Có vẻ như cậu được nuôi dạy khá cẩn thận. Sự buồn bã trong mắt cậu làm tôi gần như mất tự chủ. Đầu óc tôi tràn ngập những ham muốn đối với cậu.

“Đã quen với Bắc Kinh chưa?” Tôi nói rất nhanh, do đó một số từ dính vào nhau.

“Dạ?” Cậu hơi đỏ mặt. Tôi nhận ra cậu có chút khó khăn trong việc nghe giọng Bắc Kinh của tôi.

Tôi cười. “Tôi cũng không thể nghe nổi khi tôi mới tới Bắc Kinh. Đặc biệt là đàn ông Bắc Kinh. Họ nói mà lưỡi cứ uốn liên tục. Thật kinh khủng.” Tôi đã học tiếng Bắc Kinh từ Fang Jian, bạn cùng phòng với tôi hồi đại học.

Môi cậu khẽ chuyển động, chuẩn bị cười nhưng còn do dự.

Cậu ăn hết hai bát cơm rang nhưng gần như không động đến các món khác. Rõ ràng là cậu đang rất đói.

“Cậu học kiến trúc hả? Hay lắm. Trong tương lai không phải lo lắng đến tiền bạc. Tôi cũng có một vài người bạn học kiến trúc. Họ bắt đầu đi vẽ cho người ta từ năm thứ ba. Họ kiếm được nhiều tiền đến mức những người học văn học như chúng tôi lúc đó rất ghen tị.” Tôi nói với cậu sau khi chúng tôi rời nhà hàng.

“Cậu học ở trường nào?” Tôi lại hỏi

Cậu không nói gì, mắt nhìn vào cửa thang máy. Tôi hơi sốc. Có vẻ như cậu không muốn trả lời câu hỏi. Vậy liệu tất cả những điều cậu nói liệu có phải đều là sự thật không? Theo kinh nghiệm của tôi thì không.

Chúng tôi không nói gì với nhau trong thang máy. Tôi bỗng nhớ đến cô gái nông thôn mà

tôi đưa đến đây sáu tháng trước. Cô không phải là một trinh nữ nhưng cũng không phải là gái bán hoa chuyên nghiệp. Bây giờ tôi khá có kinh nghiệm đối với những cô gái làng chơi nhưng lần đó là lần đầu.

Tôi bắt đầu quan sát trang phục của cậu. Một chiếc quần xanh đậm rất hợp với chiếc T-shirt trắng cổ rộng. Rất giản dị và gọn gàng, dù chiếc quần hơi ngắn và rất cũ. Tôi cũng nhận thấy cậu đang quan sát tôi, dù là hết sức kín đáo

Khi vào phòng, cậu tỏ ra thận trọng hơn. Cậu đứng yên ở gần cửa.

“Cứ tự nhiên như ở nhà. Đây là căn hộ khép kín. Ở kia là phòng khách và phòng ăn, phía trong là phòng ngủ.”

Lanyu vẫn đứng ở gần cửa.

Tôi bật TV rồi đưa điều khiển cho cậu một cách uyển chuyển.

“Hãy xem TV một chút. Có rất nhiều kênh ở truyền hình cáp.” Tôi ngừng một chút và nhìn cậu “Sao cũng được. Cậu không phải xem nếu không muốn. Tôi không ép ai làm gì bao giờ. Ăn uống, nói chuyện, kết bạn, thế nào cũng được.”

“Em.. Em sẽ xem TV”

“Cứ tự nhiên. Hôm nay tôi ở ngoài đường khá nhiều, bây giờ cần phải tắm” Tôi nói khi bước vào phòng tắm.

Tháng 7 ở Bắc Kinh ẩm và nóng kinh khủng, và ngày thì vô cùng dài. Đã chín giờ mà trời chỉ vừa mới tắt nắng. Tôi ngồi trong bồn tắm thoải mái như ngồi trên sofa và nghĩ cách làm cho cậu bạo dạn hơn.

Khi cậu trong phòng tắm, tôi gọi đồ uống. Cách này làm cho người ta uể oải nhưng sau đó sẽ nhanh chóng bốc lên đầu. Sau đó tôi bỏ một băng video X-rated và trong đầu máy. Mọi thứ đã sẵn sàng và tôi tràn đầy hy vọng và mong đợi.

Cậu từ nhà tắm ra, mặc một bộ quần áo ngủ mới màu da trời nhạt (tôi luôn có khăn tắm và quần áo ngủ mới ở đây) và tóc ướt rủ xuống trán.

“Uống một chút nhé? Để lấy tinh thần.” Tôi nói và đưa cho cậu một ly rượu.

Cậu cầm ly nhưng vẫn đứng, hình như không biết phải làm gì.

“Ngồi xuống đi”

Cậu ngồi xuống, có vẻ hơi khép nép. Một người phụ nữ phương tây xinh đẹp xuất hiện trên màn hình và bắt đầu thoát y (You know what’s going on on the screen, don’t you?)

Cậu có vẻ hơi sợ hãi, ngồi yên không động đậy, tay nắm chặt cốc. Tôi biết đây là lần đầu tiên cậu xem loại băng này. Tôi quay ra nhìn cậu. Mặt cậu đỏ lên và hết sức căng thẳng. Tôi đặt tay lên đùi cậu và vuốt nhẹ. Cả người dường như đông cứng lại.

Tôi tắt TV. Cậu nhìn tôi, có vẻ như hoang mang và ngại ngùng. Tôi gỡ khăn tắm của mình, khoe một cơ thể đẹp. Cậu nhìn tôi. Tôi vươn tới trước và từ từ gỡ nhưng chiếc khuy bộ quần áo

ngủ trên người cậu. Cậu khẽ nuốt nước miếng. Cậu có cơ thể của một cậu bé đang phát triển, hơi gầy. Tôi đặt cậu nằm xuống sofa. Tôi luôn nhìn vào mắt cậu và cậu cũng luôn nhìn vào mắt tôi. Tôi bắt đầu vuốt ve cơ thể cậu.

“Nói với tôi nếu cậu thấy không thoải mái”

Cậu chỉ nhìn tôi, không nói gì. Tôi biết đối với lần đầu tiên của các cô gái hay các chàng trai cần phải nhẹ nhàng, và họ sẽ không bao giờ quên được trong suốt cả cuộc đời, và sau đó tôi có thể thoải mái hơn.

Môi tôi từ từ tìm đến môi của cậu, lưỡi tôi lướt trên môi cậu. Môi cậu mím lại nhưng sau đó nhanh chóng hôn tôi. Thành thật mà nói, lúc đó cơ thể cậu không thu hút tôi lắm, nhưng sự trong trắng của cậu làm tôi rất hài lòng. Có thể đó là vì tình yêu mà tôi dành cho bản thân mình. Và điều khó quên nhất chính là ánh mắt của cậu.

Tôi hôn lên mặt và cơ thể cậu một cách nồng nhiệt.(.....) Cuối cùng thì cậu cũng có cảm giác hưng phấn, mắt nhắm và thở gấp gấp. Tay cậu nắm chặt vai tôi, cậu rên lên.

Chúng tôi làm hai lần tối đó.(....)

Có thể do tác dụng của rượu, hoặc có thể vì cậu quá mệt hoặc quá trẻ, cậu nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau tôi tỉnh dậy từ sớm. Tôi đã đồng ý hẹn gặp người điều hành của công ty cho vay Chian Hsiang để bàn bạc về một khoản vay trị giá 50 triệu dollar. Tôi không đánh thức Lanyu vì tôi thấy cậu đang ngủ rất say. Tôi chỉ gọi bữa sáng cho cậu và để lại lời nhắn, nói rằng nếu cậu cần sự giúp đỡ thì hãy tìm tôi qua Liu Qsing, và cậu nên ăn sáng trước khi đi. Tôi để lại 2000 dollar, nhiều hơn 1000 dollar so với thoả thuận ban đầu. Tôi đã định để lại 3000 dollar nhưng rồi lại thôi vì tôi sợ sau này cậu sẽ đòi nhiều hơn và sẽ rất khó cho tôi khi từ chối.

Về cơ bản thì khoản nợ đó đã an toàn. Tôi đang ăn trưa thì Liu Qsing gọi điện tới.

“Sáng nay cậu ấy vẫn ngủ khi cậu đi à?”

“Đúng, có chuyện gì à?”

“Khách sạn gọi điện đến báo có 1000\$ cùng với lời nhắn ở đó”

“Lời nhắn nào?”

“Cậu ấy nói cậu ấy lấy 1000\$, và sẽ được xem như một khoản nợ, rằng cậu ấy sẽ trả lại khi có tiền. Cậu ấy cũng nói rằng sẽ liên lạc với cậu sau.”

Tôi suy nghĩ một chút, không biết phải nói gì.

“Được rồi. Bây giờ tôi đang bận. Chúng ta sẽ nói chuyện khi tôi về.”

Tắt điện thoại, một y nghĩ xuất hiện trong đầu tôi: sẽ có cái gì đó hơn thế giữa tôi và cậu bé này.

CHAPTER THREE :

Tse Mei là một phụ nữ công sở xinh đẹp. Cô là giám đốc marketing của một công ty liên doanh. Tôi chỉ thích hai loại phụ nữ, những cô gái vẫn còn đang đi học và những cô như Tse Mei. Tôi ghét ca sĩ và người mẫu hay những cô kiểu như vậy. Họ đòi hỏi quá nhiều nhưng lại không phải là những “người mới”, và không có tầng lớp thứ hạng. Đối với đàn ông, tôi thích kiểu người biết chơi nhạc hoặc vẽ. Hầu hết bọn họ không chuyên nghiệp, làm chỉ vì tiền hay vì nhu cầu của bản thân. Tôi chưa bao giờ thử với nam sinh viên. Thực ra là vì tìm các cậu con trai thì khó hơn tìm các cô gái, thậm chí còn khó hơn nữa đối với các cậu còn đi học. Có lẽ tôi thích loại sau hơn là vì thế.

Điều Tse Mei hấp dẫn tôi nhất không phải là ngoại hình đẹp và sự nhạy cảm; mà chính là vòng ba đầy đặn khác với những phụ nữ phương Đông thông thường. Tất nhiên tôi không nói với cô ấy về điều này, nếu không cô ấy sẽ cho là tôi hư hỏng. Tôi đã hẹn hò với cô ấy được 6 tháng. Chi phí cho những món quà và sở thích của cô cũng đã tốn tới tám hay chín nghìn dollar mỗi tháng.

Vẫn chưa đến tháng Mười hai nhưng lá cây đã rụng gần hết. Sáng chủ nhật đó, khi tôi vẫn đang ngủ trong chăn cùng Tse Mei thì chuông điện thoại reo. Tôi mở mắt và nhấc máy. Đó là điện của Liu Qsing.

“Anh bị làm sao mà lại gọi cho tôi sớm thế này?” Tôi càu nhàu

“Sớm? Cậu biết bây giờ là mấy giờ không? Trưa rồi.”

“Anh muốn gì?” Tôi hỏi một cách thiếu kiên nhẫn.

“Sang nay Lanyu gọi cho tôi. Cậu ấy nói mới thì xong giữa kì. Tôi đoán cậu ấy nhớ cậu” Liu Qsing nói thẳng vào vấn đề

“ ... ”

“Cậu quên rồi à?”

“Tôi biết rồi. Anh bảo cậu ấy..”, Tôi nhìn đồng hồ, “ Hai giờ. Tôi sẽ đợi cậu ấy ở Hsiang Kuo lúc hai giờ.”

Đặt điện thoại xuống, tôi không ngủ nữa. Tôi bỗng thấy tỉnh táo. Tôi ra khỏi giường và mặc quần áo.

“Ai đấy? Anh định đi à?” Tse Mei nằm trên giường hỏi.

“Không có gì. Công việc thôi. Nhưng anh phải đi”

Tse Mei không hỏi nữa. Cô biết rất rõ vị trí của mình.

Khoảng hai giờ, sảnh nhà hàng Hsiang Kuo rất vắng, chỉ có vài bàn có người đang ngồi nói chuyện. Gần hai giờ hai mươi, Lanyu đến. Trông cậu hơi khác so với lần trước.

Cậu nhìn quanh, tôi vẫy tay khi cậu nhìn đến chỗ tôi. Cậu nhìn thấy tôi.

“Xin lỗi em đến muộn.” Cậu nói mà không giải thích lí do.

“Em đến đây bằng gì?”

“Bằng xe buýt” Khẩu ngữ của cậu đã tiến bộ rất nhiều.

“Em vẫn chưa quen với Bắc Kinh lắm nên bắt nhầm xe buýt.” Cậu nói thêm

Tôi nhìn cậu khi cậu nói. Thật ngạc nhiên. Mới chỉ không gặp bốn hay năm tháng mà cậu đã cao hơn lên. Trông cậu không gầy và đen như trước. Đặc biệt trông mặt cậu rất khác. Nó không căng thẳng và buồn bã nữa. Dù cậu không cười tôi vẫn thấy cậu hơi tủm tỉm. Chỉ có đôi mắt là không thay đổi: vẫn u buồn như thế

“Từ bây giờ hãy đi taxi nhé. Nếu có thời gian tôi sẽ đến đón

Cậu không nói gì.

“Em có thích trường mình không?”

“Thật khủng khiếp. Toàn những người vốn đứng đầu thế mà bây giờ ai cũng có thể đứng chót. Tất cả mọi người đều ngấm ngấm cạnh tranh.” Cậu vừa nói vừa cười thành tiếng. Đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu cười như vậy. Rất rạng rỡ và rất ngọt ngào.

“Đừng cố quá sức. Chỉ cần không bị tụt lại phía sau quá xa là được. Thế căn tin thì thế nào? Em ăn được chứ?” Tôi có tài làm cho mọi người cảm thấy tôi đang quan tâm và thành thật với họ. Đó là lý do vì sao tôi có nhiều bạn bè và người tình.

“Đồ ăn rất tuyệt. Toàn món phương bắc. Món rán rất ngon. Nhưng mì thì không ngon lắm.”

“Ha”, tôi cười, “ vậy thì đừng mua mì ở đó. “Có lần trong bữa trưa anh ăn mì và đã phải vào nhà vệ sinh năm lần. Và lại đói khi chưa đến hai giờ. Thành thật mà nói, anh đã ăn thử đồ ăn ở rất nhiều trường đại học. Đồ ăn trường Đại học Phương Bắc là ngon nhất và dở nhất là của trường Đại học Trung Hoa.”

“Em học ở Đại học Trung Hoa.” Cậu nói một cách khá tự hào. Qua những biểu cảm trên mặt, điều đó có vẻ là thật. Tôi cảm thấy hơi sốc. Thế tức là tất cả những điều cậu nói với tôi đều là sự thật? Cậu đúng thật là một sinh viên đại học, và là một sinh viên giỏi? Tôi vẫn còn đang băn khoăn nghi ngại khi chúng tôi vào phòng. Tôi bỗng nhớ ra vài điều cần phải hỏi,

“Em đi từ đâu đến? Em đã ăn chưa?”

“Chưa.” Cậu nói hơi ngượng ngịu, “Sáng nay em phải đi làm gia sư. Em sợ sẽ bị muộn nên đi thẳng đến đây”

Tôi không biết vì sao nhưng cậu chưa bao giờ ngừng làm cho tôi cảm thấy ngạc nhiên.

Lần này là cả một sự đam mê. Chúng tôi không ngừng nhìn nhau khi ăn. Nếu cậu là một cô gái, tôi sẽ ôm lấy ngay lập tức, tại đó. Chúng tôi kết thúc bữa ăn một cách nhanh chóng và không thể đợi đến khi vào phòng ngủ. Cả hai đều thấy hưng phấn. Tôi gỡ bỏ quần áo của cậu trong khi cần nhẫn:

“Lâu lắm rồi em mới tìm anh. Anh chết vì nhớ em mất.”

“Em mới bắt đầu vào học nên rất bận. Em đã định gọi điện cho anh nhưng em lại sợ...” giọng cậu run rẩy.

Sự đam mê gần như điên loạn của hai người cùng giới khi thăng hoa không giống với cảm giác giữa hai người khác giới. Một lần đưa tay nữa của tôi và trên người cậu không còn một mảnh vải. Làn da mát rượi và mềm mại. Vai rộng và hông nhỏ, giống như một hình tam giác hoàn hảo. Chúng tôi hôn và vuốt ve nhau. Tôi đưa tay vào bên trong, người cậu cứng lại nhưng cậu không phản đối. Tôi hôn cậu và đưa tay vào sâu hơn nữa, cậu đột ngột đẩy ra và kết thúc nụ hôn. Tôi nhìn cậu. Vẻ u buồn lại hiện lên trên gương mặt cậu. Tôi lại bắt đầu hôn và thì thầm vào tai cậu:

“Anh thật sự thích em và anh sẽ chỉ làm những gì mà em sẵn sàng.”

Câu nói đó đã có tác động kì diệu. Cậu lại có thể tiếp tục một cách hăng say hơn.

Chúng tôi đi tắm rồi lại nằm xuống bên nhau. Lần này cậu không ngủ ngay. Chúng tôi bắt đầu nói chuyện. Tôi bảo cậu đừng gọi tôi là ‘ngài Chan’ nữa mà hãy gọi tên tôi Han-tung. Tôi kể cho cậu đôi chút về bản thân mình và dường như cậu lắng nghe một cách thích thú và hạnh phúc. Tôi thấy lẽ ra mình nên nói những điều này cho cậu từ trước.

“Số phận đã cho chúng ta được gặp nhau. Anh thấy hơi tiếc vì em vẫn còn quá trẻ. Ở phương tây việc này khá bình thường nhưng ở đây lại là điều gì đó tội lỗi. Nhân đây, chúng ta cần hết sức cẩn thận. Chuyện giữ hai người, không nhất thiết phải cho người khác biết. Và nữa, chuyện này là do cả hai bên hoàn toàn tự nguyện. Nếu chúng ta muốn, chúng ta có thể ở bên nhau. Nếu em cảm thấy không ổn, em có thể quên nó đi.”

Cậu lắng nghe một cách nghiêm túc và không nói gì.

“Thực ra khi đã quá thân thiết người ta thường cảm thấy ngượng ngùng khi chơi trò chơi này.” Tôi cười. Đây là một câu nói nhằm giải toả. Cậu giống như những cô gái trẻ và tôi e là cậu sẽ thấy việc này quá nghiêm trọng.

Sau hôm đó, chúng tôi gặp nhau thêm hai lần nữa, đều là những phút giây tuyệt vời tràn đầy cảm xúc. Tôi thật sự không muốn ép cậu. Việc này chỉ hoàn hảo khi cả hai bên đều cảm thấy thoải mái, và tôi là một người kiên nhẫn. Cậu không bao giờ nói chuyện với tôi về tiền bạc, và cũng không nói gì về bản thân, và tôi không hỏi. Liu Qsing đã thay tôi hỏi xem cậu có còn tiền không. Cậu nói cậu không gặp phải rắc rối nào trong kì này. Cậu được nhận học bổng và có hai chỗ làm gia sư và thế là đủ.

Cậu thực sự có một vẻ đẹp tự nhiên, cậu cao hơn, và trở nên duyên dáng và quyến rũ hơn. Ngoài trừ vấn đề trang phục, thậm chí chúng không đạt tới những chuẩn mực của một thanh niên Bắc Kinh trung bình thời đó. Tôi bảo Siao Min (người tình chính thức của tôi) mua mười

bộ trang phục hợp thời trang dành cho các cậu bé lứa tuổi đó ở HongKong; vào thời ấy, Bắc Kinh chưa có những cửa hàng chuyên bán đồ ngoại.

Hôm đó, sau khi đã xong, tôi chỉ vào một cái túi to ở trong tủ trên lối vào và bảo cậu những quần áo trong đó là dành cho cậu. Cậu chỉ nói “Ồ”, thậm chí cả không nói cả “Cảm ơn”. Sáng hôm sau cậu dậy vào lúc sáu giờ và đi, cậu bảo lớp học bắt đầu lúc tám giờ. Tôi đề nghị đưa cậu đi nhưng cậu từ chối và nói rằng đi xe buýt cũng nhanh rồi. Tôi bảo cậu cầm đồng hồ đi. Cậu lưỡng lự, rồi lấy một chiếc quần jean và một chiếc áo khoác, mặc vào rồi nói những chiếc còn lại cứ để đây phòng khi cần đến. Sau khi cậu đi, tôi không ngủ nữa mà đến thẳng văn phòng của mình, bảo thư kí và Liu Qsing từ giờ trở đi, bất cứ khi nào Lanyu gọi đến tìm tôi thì hãy bảo cậu ta tôi không có ở đó. Tôi thấy mừng vì đã không cho cậu số di động của mình.

Tháng Mười hai, tôi phải đi có công việc ở Czechoslovakia. Tôi không muốn đi vì tôi ghét bay; nhưng tôi vẫn đi, cái chính là vì Bắc Kinh là tôi thấy buồn chán. Tôi đã chia tay với Tse Mei. Vòng ba của cô chỉ là ý thích khi tôi còn nhỏ, giờ đây, khi tôi đã có những gì mình muốn, chỉ nhìn thấy thôi cũng làm cho tôi phát chán.

Dù Tse Mei không phải kiểu người hay lằng nhằng, điều đó chỉ khiến việc chia tay trở nên khó khăn hơn. Tôi ở Czechoslovakia sáu ngày, kí hợp đồng, và giải quyết rắc rối do việc giữ hàng của khách hàng. Nhưng tôi không về nhà ngay. Tôi định ở lại chơi vài ngày nhưng lại sợ không nơi đó không sạch sẽ. Tôi chú ý rất nhiều về việc này. Sau cùng tôi quyết định bảo những người cùng đi về trước còn tôi đi HongKong chơi một mình. Tận giữa tháng Một tôi mới quay về Bắc Kinh. Tôi vẫn chưa quên câu chuyện về Lanyu và cũng không ai nhắc đến chuyện đó. Tết Nguyên Đán năm đó tôi về muộn bất thường. Cuối tháng Một, mọi người trong công ty đã sẵn sàng đón chờ năm mới.

Hàng ngày nhìn những sinh viên và công nhân mang theo những chiếc vali nhỏ, vai đeo những chiếc ba lô lớn đi ra sân ga chuẩn bị cho chuyến đi dài ngày về quê, tôi nghĩ chắc Lanyu cũng đã về quê để đón năm mới cùng gia đình

CHAPTER FOUR :

“Tôi mới thấy Lanyu.” Liu Qsing nói một cách thông thả sau khi kể về công việc của công ty.

“Ở đâu?” Tim tôi ngừng lại một nhịp.

“Cậu biết Liu Hai-quo đã mở một công ty trên một con phố ở khu North Village chưa? Cậu bé đang làm ở đó.”

“Lạ nhỉ. Cậu ta không về quê đón năm mới với gia đình sao? Cậu ta nhìn thấy anh chứ?”

“Không. Có vẻ như cậu ấy đang bận bịu với việc bê đồ.”

“Thời gian qua cậu ấy có gọi tới không?”

“F*ck, cậu ấy gọi đến ít nhất 20 lần.”

“Cậu ấy nói gì?” tôi vừa nói vừa cười ngặt nghẽo, đến mức trào cả nước mắt.

“Chỉ nói là cậu ấy muốn nói chuyện với cậu. Thế thôi.” Liu Qsing cũng cười khi thấy tôi cười như vậy. “Cậu đã chơi đùa với cậu ấy và tôi nghĩ rằng cậu đã chán cậu ấy.”

“Tôi sẽ đi gặp cậu ấy. Trêu chọc cậu ấy thêm chút nữa.” Tôi cười lớn hơn. Tôi không nói với Liu Qsing vì sao tôi muốn thử cậu. Thực tế là bản thân tôi cũng không biết vì sao.

Liu Hai-kuo đang bận. Hắn đang bận bịu với việc di chuyển những chiếc thùng và gom những phụ kiện máy móc mà chỉ Chúa mới biết hắn kiếm được từ đâu. Tôi không buồn chào hắn. Vừa bước vào tôi đã đưa mắt nhìn quanh.

“Thưa, ông muốn mua hàng ạ?” Một người đàn ông trẻ tuổi đến gần vồn vã hỏi.

“Chỉ xem thôi. Tôi có việc cần bàn với chủ của anh.”

Biết tôi không phải một người khách bình thường, người đó thôi không dám làm phiền tôi nữa.

“Này, may phải cẩn thận chứ. May định mang cái đó đi đâu vậy? Có biết làm việc không hả?” Một giọng Bắc Kinh đang quát mắng.

“Ông chủ bảo chúng tôi để đây.” Người trả lời là Lanyu. Cậu không to tiếng nhưng nói rõ ràng. Đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu đáp trả người khác.

“Cứ để nó đấy. Rồi mang những cái thùng này ra đằng kia.” Liu Hai-kuo đề nghị.

“Thằng ngu.” Tôi nghe thấy cái giọng đầu gấu lúc này lắm bầm.

Lanyu liếc hắn, không nói gì rồi bắt đầu di chuyển đồng thùng. Rồi cậu nhìn thấy tôi. Cậu sững sờ trong giây lát rồi mỉm cười.

“Hai đứa mở những cái thùng này nhanh lên. Chúng ta không có nhà kho để chất những thứ đó đâu.” Liu Hai-kuo yêu cầu Lanyu và một cậu bé khác với vẻ thiếu kiên nhẫn. Rồi hắn quay người và thấy tôi đứng đó.

“Ồ, anh Han, ngon gió nào mang anh đến đây vậy? Thật là rông đến nhà tøm.” Một nụ cười được vẽ ra trên khuôn mặt Liu Hai-kuo.

“Có chút việc đây, có muốn có không?” Tôi nói với Liu Hai-kuo mà mắt không rời Lanyu. Cậu đang tất bật với công việc nhưng mắt luôn hướng về phía tôi, khuôn mặt đầy cảm xúc.

Tôi nói với Liu Hai-kuo một lát rồi từ biệt, chuẩn bị ra về. Tôi chắc hẳn băn khoăn về lý do vì sao tôi lại đến chỗ hắn. Thật đáng buồn cười. Trước khi ra cửa, tôi nhìn Lanyu rồi chỉ ra phía chiếc BMW màu xanh đậm của mình đậu phía bên kia đường.

Khoảng mười phút sau, Lanyu chạy đến rồi nhanh chóng leo lên xe.

“Em đã lo là anh sẽ đi mất.” Cậu thở không ra hơi.

“Anh qua đây có chút việc. Bây giờ thì rồi rồi.” Tôi không dám tin vào bản thân khi nghe

những gì mình đang nói. Rồi tôi hỏi,

“Em làm ở đây à? Sao không về nhà đón năm mới?”

“Em và một người bạn không về. Quê cậu ấy ở Nanhai, không có đủ thời gian để về, vì thế cậu ấy ở lại.”

Chúng tôi giữ yên lặng trong phút chốc. Tôi lại phá vỡ sự yên lặng và đổi chủ đề “Em xin phép ông chủ ra ngoài à?”

“Em xin ông ấy vài phút nhưng ông ấy không cho. Em nói đây là việc khẩn nhưng ông ấy mắng em. Vì thế em nói em thôi việc rồi chạy ra đây.” Cậu vừa nói vừa cười một cách hạnh phúc. Tôi cũng cười. Cậu lại tiếp: “Người Bắc Kinh thật khó tính. Và tất cả bọn họ đều đáng ghét, đặc biệt là hai gã ở ngoài cửa.”

“Em có gộp cả anh vào không đấy? Anh cũng là người Bắc Kinh đấy.” Tôi cười lớn hơn.

“Em nhớ là anh nói anh là người vùng khác đến đây học đại học.” Cậu nói một cách nghiêm túc.

Tôi chợt nhớ đến câu “Không được nói dối trẻ con.” Tôi cười thành tiếng và không nói gì.

Lanyu kêu to lên khi tôi lái xe đi quá khỏi North Village một dãy nhà.

“Chúng ta có thể ghé qua trường em được không? Em muốn thay quần áo. Bộ này là quần áo đi làm, đã bẩn rồi.”

Cậu đang mặc một bộ quần áo cotton rẻ tiền, và đúng là rất bẩn.

“Chỉ có một cổng ở phía nam cho ô tô vào thôi. Anh biết đường chưa?” Cậu hỏi

“Trường ĐH phương Bắc và ĐH Trung Hoa là hàng xóm. Anh đã đi đi lại lại khu đó trong bốn năm, sao lại không biết đường được.”

Khuôn viên trường ĐH phương Bắc rất rộng, dù không đẹp bằng ĐH Trung Hoa. Xe dừng lại ở dãy nhà số tám và cậu nhanh chóng chạy vào đó. Tôi thấy hơi bối rối: Cậu thật sự học ở đây. Cậu nói dối không nhiều. Khi không không muốn cho tôi biết về một điều gì đó, cậu chỉ im lặng. Sự thật thà của cậu thật khó kiếm được trong thời buổi này. Nghĩ về sự dối lập của bản thân tôi, chín mươi lăm phần trăm những gì tôi nói không phải là sự thật.. Thế thì sao? Tất cả các doanh nhân đều không trung thực.

Lúc đi ra, trông cậu rất khác. Quần jeans rộng rất hợp với áo khoác màu xanh xám không đóng cúc. Cổ màu nâu và tay áo kéo lên. Đó chính là bộ mà cậu đã cầm theo trong lần gặp trước. Cậu vừa mới rửa mặt. Lông mày và trán vẫn còn ướt. Tôi nắm chặt vô lăng. Tôi đang cố gắng kiềm chế bản thân.

“Em không thể mặc thế này ở trong trường, nó nổi quá. Vài sinh viên nước ngoài đã bắt chuyện với em bằng tiếng Nhật.” Cậu nói với vẻ hơi ngượng ngùng nhưng không giấu sự tự hào.

Chúng tôi lại hôn nhau một cách say đắm như lúc trước(...) Sau cùng, Lanyu nằm trên giường và xem bộ phim X-rated gay mà tôi mang về từ Mỹ. Tôi đưa cho cậu một ly rượu. Cậu ngược mắt nhìn tôi rồi hỏi,

“Anh tức vì chuyện quần áo hôm trước à?”

“Em nghĩ anh là mấy cô gái học trung học hay sao mà lại bực tức vì những chuyện không đâu như thế?” Tôi cười để xoa dịu

“Em không có ý gì đâu. Em chỉ sợ là anh sẽ cho rằng em đến với anh là vì tiền.”

“Anh chưa bao giờ nghĩ thế.” Cậu trong sáng quá, tôi không biết phải nói gì hơn.

Cậu lại tiếp tục xem TV, vẫn nằm nghiêng. Tôi vặn nhỏ hết cỡ chiếc đèn ngủ, ôm cậu từ phía sau và cố gắng nằm nghiêng song song với cậu. Tay tôi bắt đầu vuốt ve vai và ngực cậu. Cậu đã khoẻ mạnh và quyến rũ hơn. (...) Tay tôi đã ở bên trong, tôi từ từ di chuyển nó và ghé sát vào tai cậu hỏi:

“Có đau không?”

Cậu gật đầu. Tôi không thể nhìn thấy mặt cậu. Tôi dừng lại và lấy ra một ít kem đã được chuẩn bị từ trước và bôi lên người mình (...)

Tôi không thể không thốt lên:

“Mỗi ngày anh đều nghĩ về em. Anh nhớ em chết đi được, nhớ chết đi được.”

Đó là lần đầu tiên sau khi kết thúc chúng tôi không tắm, cứ để nguyên mọi thứ như vậy. Tôi lại nằm xuống như bình thường, ôm lấy cậu và vuốt ve như đối xử với một cô gái.

“Đau lắm không?” Tôi hỏi một cách dịu dàng.

“Một chút.” Cậu nói rồi nằm quay lưng lại phía tôi, tỏ ra muốn ngủ.

“Nếu em không thích, mình sẽ không làm như vậy nữa.”

“Cũng khá hay. Ngủ đi.” Cậu tắt đèn.

Tôi khá chắc chắn rằng cậu không thích như thế. Cậu thấy bị tổn thương, bị đối xử giống như một cô gái. Cũng có thể vì khó hơn. Đây chỉ là một cách bình thường. Cậu không hiểu điều đó sao?

Cậu bé này quá đơn giản, quá ít lời và quá khép kín.

Nhân viên công ty đều hết cảm hứng với công việc vào những ngày trước Tết Nguyên Đán một ngày, và tôi, với cương vị là người chủ cũng không thể để tâm vào công việc được nữa. Lanyu ở cạnh tôi gần như mỗi ngày. Không phải lúc nào tôi cũng đến khách sạn với cậu. Hai người đàn ông luôn dính vào nhau khó có thể tránh được khỏi sự nghi ngờ. Tôi đưa cậu đến một căn hộ rộng ở Temporary Village, nơi được trang bị hai phòng ngủ và một bếp. Cậu rất thích, cậu bảo ở đó thoải mái hơn ở khách sạn. Tôi đưa cậu đến đó khá thường xuyên. Vào thời điểm đó, ở Bắc Kinh không có nhiều chỗ để đi lăm, trừ khách sạn, karaoke, bowling, tắm hơi và đi bơi. Tôi có

một ý nghĩ đen tối: tôi nghĩ rằng nếu cậu biết tận hưởng cuộc sống, cậu sẽ bớt kiêu hãnh đi (?????)

Cậu vẫn giữ hai chỗ làm thêm bán thời gian, đó là làm gia sư. Cậu nói đó là con của giáo viên ở trường, là ưu tiên hàng đầu và không nên bỏ chúng. Tôi không đồng ý cho cậu tìm thêm việc khác nhưng cậu không nói gì. Cậu đang nghĩ gì? Làm sao để trang trải cho kì học tới chẳng?

Hai ngày trước năm mới, tiếng pháo nổ ở khắp nơi. Cậu phải về để dạy kèm cho một học sinh trung học, đứa học sinh thứ ba mà cậu dạy, và quay lại muộn. Cậu bảo phải đi đến một bưu điện ở xa để gọi điện thoại về nhà. Đông quá nên cậu phải chờ lâu. Tôi bảo cậu có thể gọi điện thoại đường dài từ bằng điện thoại ở trong căn hộ, ở khách sạn hoặc bằng di động của tôi.

“Anh thấy em giống như là Tôn Ngộ Không, được sinh ra từ đá.” Tôi tò mò muốn biết về gia đình cậu.

Cậu cười một cách thản nhiên, “Mẹ em mất vài năm trước. Em không muốn về nhà. Và người đàn bà mà bố em tái giá cũng không muốn em quay về.”

“Bố em thì sao?” Tôi muốn biết nhiều hơn nữa.

“Tốt. Cả gia đình đều tốt. Em có một người em gái mới ba tuổi...” Và nỗi buồn lại hiện lên trong mắt cậu, một cách mạnh mẽ. Dường như cậu đang nhớ về một chuyện gì đó, nhưng cậu không nói gì nữa.

Trong đêm giao thừa, cậu đến nhà tôi theo lời mời của tôi. Rất hiếm khi như vậy, và tôi rất thông cảm với cậu. Mọi người trong nhà khá thân thiện với cậu, đặc biệt là mẹ tôi. Bà luôn là người thân thiện và thoải mái. Tôi thừa hưởng điều này từ mẹ. Ngược lại, hai em gái tôi giống bố tôi, đạo đức giả và lạnh lùng. Sau đó Lanyu nói với tôi cậu rất ngạc nhiên khi thấy một gia đình ở tầng lớp cao như chúng tôi lại vui vẻ và dễ gần đến thế. Tôi bảo cậu sợ dĩ nó như vậy vì bố tôi đã không còn quyền lực nữa. Nhưng cậu nói tôi nên hài lòng với những gì mình có.

Đến nửa đêm, pháo nổ rộn ràng khắp nơi. Tôi nhìn em gái út, Lanyu, và chồng của em kia cùng nhau đốt pháo, và nghĩ: nếu mọi người biết chuyện giữa tôi và Lanyu, họ sẽ giết tôi mất.

CHAPTER FIVE :

Một mùa hè nóng bức lại đến và đây là mùa mà công việc làm ăn tiến triển chậm chạp. Nhưng không phải đối với ngành thời trang; mùa này là mùa làm ăn. Tôi có một kế hoạch hay, đó là đưa Lanyu đi Đông Nam Á và HongKong, kết hợp giữa công việc và giải trí. Thậm chí tôi đã nói chuyện với những người ở phòng xuất nhập cảnh, họ cũng đã hứa sẽ làm hộ chiếu cho Lanyu trong vòng ba ngày mà thậm chí không cần đến xác nhận của trường. Nhưng thật đáng

buồn cho tôi, cậu bảo rằng cậu tìm được một việc làm thêm trong hè ở công trường xây dựng.

Thời tiết nóng như là đang phải gánh chịu một cơn mưa lửa. Tôi không muốn ra ngoài, cả ngày chỉ ở trong phòng. Dự báo thời tiết trên đài báo rằng nhiệt độ là 38 độ nhưng thực tế phải hơn 40. Lanyu vẫn hàng ngày đi làm ở công trường, từ 10 giờ sáng đến 10 giờ đêm. Cậu bảo sắp hết hạn nên mỗi người phải làm hai ca. Da cậu chưa bao giờ trắng. Sau vài ngày làm việc ở công trường, mặt trời làm cậu trông như một người da đen. Tôi không chịu nổi điều này và chúng tôi lại xảy ra bất hoà.

“Sao em lại làm việc này? Em nghĩ là em sẽ trở thành một công nhân xây dựng à?”

“Biết thêm những điều ở công trường cũng tốt mà.”

“Em kiếm được bao nhiêu?”

“Một nghìn dollar cho hai tháng.”

“Ha! Một nghìn dollar!” Tôi móc mĩa, “Những tên điểm trong khách sạn cũng đòi ít nhất hai nghìn.” Tôi nói mà không suy nghĩ. “Hơn nữa, đó đâu phải là công việc cho con người? Mười hai tiếng đồng hồ ở ngoài trời trong cái thời tiết nóng thế này.” Tôi thấy cậu không nói gì, và hỏi tiếp.

“Anh đã đưa cho em hai mươi nghìn. Đúng không nhỉ? Thế vẫn chưa đủ sao?”

“Em định sẽ trả lại anh khoản đó. Anh không nghĩ rằng với hai mươi nghìn đó anh có thể chơi bời với em trong vài tháng chứ? “ Cậu quá nhạy cảm.

Tôi muốn đánh cậu một cái. Sao cậu có thể ngây thơ chất phác như thế? Tôi thực sự nổi giận. “Em muốn ăn đòn à? Em đang tự hạ thấp mình đấy.”

Cậu im lặng trong một lát, rồi ngược mắt lên nhìn tôi. “Anh vẫn còn đi lại với rất nhiều những kẻ bán thân trong khách sạn, đúng không?”

Chúa ơi! Cậu vẫn không thể bỏ cái ý nghĩ đó ra khỏi đầu. “Không phải việc của em.” Tôi nhìn cậu một cách giận dữ. Nhưng sự thật là hơn một tháng qua tôi đã không gặp Cheung Chian.

“Vậy anh cũng đừng nhúng vào việc của em.”

Vậy đó. Cậu nói cậu muốn tiếp tục làm việc ở công trường. Tôi nói vậy thì đừng có quay lại nữa. Nhưng hàng ngày cậu vẫn quay lại Temporary Village. Cậu thường về lúc gần mười một giờ khuya, trông cực kì mệt mỏi. Điều đó lại làm cho tôi thấy thích thú vì cậu không thể chống lại tôi được. Sau khi tắm gội, tôi bắt đầu vuốt ve và quấy rối cậu. Dù rất mệt, nhưng cậu có sức trẻ và nhanh chóng bị kích thích. Nhưng sau khi bắt đầu cậu lại muốn kết thúc một cách nhanh chóng. Và cậu chìm luôn vào giấc ngủ chỉ vài giây sau đó. Nhìn cậu say ngủ, tôi không thể chắc chắn là tim tôi đang đau vì cậu hay là tôi đang ghen tị với cậu.

Một hôm khi về nhà, tôi thấy một quyển sổ tiết kiệm kẹp trong một quyển sách của Lanyu. Quyển sổ trị giá \$20,000 mà tôi đã đưa cho cậu. Chưa có một lần rút tiền.

“Tốt lắm, Lanyu. Em nghĩ rằng vì em không tiêu tiền của anh mà anh sẽ kính trọng em sao.

Anh chưa hề chơi bời với em. Nhưng anh sẽ bắt đầu một trò chơi, miễn phí.” Tôi suy nghĩ một cách bệnh hoạn. Tôi chưa từng bao giờ phát điên lên như vậy.

Đêm đó, cậu về trước mười một giờ. Trông cậu không được ổn lắm. Có một vết thương ở ngón tay cậu được băng bó một cách cầu thả. Cậu bảo cậu bị một miếng kính cắt vào. Tôi không nói hay làm gì cho đến khi cậu ra khỏi phòng tắm và nằm lên giường. Tôi đặt tay lên chân cậu và bắt đầu.

“Han-tung, hôm nay em mệt quá, để đến mai đi.” Cậu van xin.

“Suốt ngày hôm nay anh chỉ nghĩ về em!” Tôi phớt lờ lời cầu xin và bắt đầu hôn cậu.

Cậu nằm ngửa, nhắm mắt và để mặc tôi muốn làm gì thì làm. Tôi thấy cậu bắt đầu ngủ và lay cậu một cách thô bạo, “Dậy đi, này !Dậy, đây không phải là cách mà anh muốn.”

Cậu mở mắt và tôi hôn lên môi cậu. Cậu hôn tôi một cách miễn cưỡng. (...)

“Sao anh không làm từ phía sau?”

“Không.Anh muốn em nhìn thấy anh” Tôi trêu cậu.

Cậu tỉnh lại khá nhanh và bắt đầu vừa hôn tôi vừa cười, giống như một phụ nữ duyên dáng đáng yêu. Vài phút sau, cả hai chúng tôi cùng thoả mãn.

Nửa đêm tôi dậy, đi vào nhà vệ sinh. Tôi nhìn đồng hồ. Hơn hai giờ. Tôi rửa mặt, quay về giường và lật Lanyu đang say ngủ và nằm đè lên cậu. Cậu tỉnh giấc.

“Anh làm gì thế?” Cậu nói líu ríu, hơi sốt ruột.

“Anh không ngủ được. Dậy với anh một lát.”

“Đi ngủ đi. Mai em còn phải đi làm.”

“Gần bảy giờ rồi, cũng không ngủ được lâu nữa đâu.”

“Trời vẫn còn tối mà.” Cậu nói khi chồm cái gối lên mặt, đẩy tôi ra và nằm sấp xuống.

Tôi ngồi dậy, bật chiếc TV nhỏ trong phòng ngủ và xem một bộ phim X-rated, mở tiếng thật to và đốt một điếu xì gà. Cả bản thân tôi cũng thấy không bình thường.

Cậu trở mình, cuối cùng thì cũng tỉnh giấc vì tiếng động từTV. Cậu nhìn lên màn hình mà không để ý tới tôi.

“Em còn trẻ, thế mà lại không bằng một ông già như anh. Thật đáng xấu hổ. Em đang định biến anh thành một kẻ bất lực đấy à?” Tôi bắt đầu móc cậu.

Cậu kêu lên, cười thản nhiên nhưng trông thật mệt mỏi. Cậu bỗng trở nên ngoan ngoãn và dễ bảo. Tôi nói đùa để dễ dàng hơn cho cậu. Tôi để cậu tựa vào người tôi khi xem TV để tôi có thể ôm cậu dễ dàng hơn. Cậu lại bị kích động.

Chúng tôi không thể ngủ lại được nữa. Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ và nói:

“Trời vẫn còn tối.”

“Mới ba giờ thôi. Em đi ngủ tiếp đi. Lúc nào đến giờ anh sẽ gọi.”

“Anh, thật là ...!” Cậu cười một cách yếu ớt, dùng khẩu ngữ Bắc Kinh mới học được.

Chúng tôi nói chuyện và xem TV đến tận năm giờ sáng, khi mà chúng tôi có thể tiếp tục ngủ lại. Buổi sáng, trong lúc mơ màng mệt mỏi, tôi nghe thấy tiếng cậu vệ sinh buổi sáng, gây rất ít tiếng động. Tôi thấy cửa phòng ngủ đã được đóng. Chắc hẳn cậu sợ sẽ đánh thức tôi. Rồi tôi nghe tiếng cậu đóng cửa thật khẽ khi đi ra ngoài.

Lanyu về lúc bảy rưỡi. Khuôn mặt cậu, từng rất đẹp, giờ đen xạm lại. Cậu nói cậu đã ngủ gật trên xe buýt mà đến tận bên cuối mới tỉnh và phải bắt taxi về. Tôi không hề biết là cậu đi làm bằng xe buýt. Tôi ghét sự bưng bít của cậu. Cậu leo lên giường mà thậm chí không tắm. Người đầy mồ hôi, thật kinh khủng.

“Dậy đi! Dậy đi! Đi tắm đi! Em đừng cư xử như những công nhân hạng bét như thế.” Tôi nói trong khi thò tay sang lay đẩy cậu. Cậu không vui, lăm bầm gi đó và loạng choạng đi vào phòng tắm. Không đầy năm phút sau cậu trở ra và lại đổ xuống giường. Nhìn cậu như vậy, tôi lại càng muốn hành hạ cậu hơn. Cuối cùng tôi mở miệng:

“Lanyu, anh không thích thể này nữa. Sao chúng ta không chia tay nhỉ. Em có thể tiếp tục học và trở thành một người đáng kính, tìm một cô bạn gái ở trường. Đừng tìm anh nữa.”

Cậu khẽ nhăn mặt, ngược mắt nhìn tôi đầy ngờ vực, rồi ngồi dậy.

“Hãy tìm Liu Qsing nếu em cần tiền. Anh ấy sẽ đưa cho em.” Tôi muốn làm cho em cảm thấy đau đớn.

Mắt em lộ sự bối rối, như mất một cái gì đó. Em vẫn không thốt ra lời nào.

“Anh luôn chấm dứt những mối quan hệ như thế này trong vòng một năm. Với chúng ta thế là đủ lâu rồi. Anh thấy chán em rồi.” Tôi thấy thật hay ho nếu như em khóc và làm ầm lên như những cô gái.

Nhưng em chỉ im lặng.

“Tối nay anh ra ngoài. Sáng mai em gói đồ đạc lại rồi đi. Đừng bao giờ quay lại.” Tôi sợ rằng mình sẽ phá lên cười nên không dám nhìn em, chỉ mở cửa đi ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại.

Bên ngoài trời rất nóng nhưng tôi lại cảm thấy hạnh phúc. Cuối cùng thì tôi cũng làm được. Tôi lái xe đi vô định trên một con đường mới tên là Liu Wan và càng đi xa tôi càng thấy nặng nề.

“Cậu ấy vẫn làm việc ở công trường.” Liiu Qsing thông báo với tôi. Tôi đã nhờ anh theo dõi Lanyu hộ mình.

“Chết tiệt! Cậu ta thật là một kẻ khác thường.”

“Quên cậu ta đi, Han-tung. Việc này chỉ đáng khi cậu ấy là một cô gái. Cậu đang lãng phí cảm xúc của mình khi hành động thế này.” Liu Qsing có thể hiểu ra vấn đề dù tôi không hề nói với anh.

“Ai có cảm xúc với thằng bé ấy chứ? Tôi chỉ có cảm giác vẫn thay đổi được cậu ta thôi.” Tôi cười, cố làm cho có vẻ đang không nói dối.

“Điều này dễ thôi mà. Chỉ cần đưa cho cậu ấy một chiếc xe rồi cho sang Mỹ tận hưởng cuộc sống. Hoặc tìm lấy một bọn cho cậu ấy một trận. Xem có cải tạo nổi hay không ngay.” Liu Qsing thật sự cảm thấy hay và tự cười trước cậu chuyện hài hước của mình.

Từ khi Lanyu đi, tôi không ở tại Temporary Village nữa và cũng không muốn đến khách sạn. Tôi về nhà và ở lại đó trong vài ngày. Có vẻ như mẹ tôi nhận ra tôi đang không vui. Tối đó, sau khi bố tôi đi gặp vài người bạn cựu chiến binh và em gái ra ngoài hẹn hò, tôi ở nhà một mình với mẹ và đang thưởng thức món bắp cải xào của bà, mẹ tôi hỏi:

“Tung, Cái gì khiến cho con muốn ở nhà mấy hôm nay thế?”

“Vì con nhớ mẹ quá.” Từ khi trưởng thành đến giờ, tôi luôn trêu đùa, cố gắng làm cho bà cảm thấy vui vẻ.

“Có gì không ổn với bạn gái của con à?”

“Không. Con có đuổi thì cô ấy cũng không chịu bỏ con đâu.”

Mẹ tôi cười. Bà biết đứa con đẹp trai và giàu có của bà chưa bao giờ thiếu phụ nữ vây quanh.

“Mẹ nghe Liu Qsing nói con có một cô bạn gái rất thân.”

“Vâng. Và cô ấy định theo con cho đến chết.”

“Hôm qua Cheung Hai-hung lại đến tìm con. Đây là một cô gái tốt. Bố của cô ấy lại được thăng chức trong năm nay đấy. Và có lẽ sẽ quản lý việc có liên quan đến buôn bán với nước ngoài.”

“Sao mẹ chỉ quan tâm đến mỗi cô ấy thôi thế? Con không muốn bán mình để lấy thế lực. Bên ngoài còn nhiều các cô gái tốt khác mà.”

“Con cứ chọn lấy người mà con thích, đừng kén chọn mãi thế. Con phải đứng đắn lên chứ. Giống như Liu Qsing ấy. Thật tuyệt nếu con có gia đình riêng.” Nói rồi bà đứng dậy đi xuống bếp dặn dò cô giúp việc về những việc phải làm. Tôi nghĩ đến câu nói của bà : “cứ chọn lấy người mà con thích”

Nếu tôi chọn Lanyu, điều đó sẽ giết chết bà mất.

Chuyện giữa tôi và Lanyu đang trở nên vô lý và tức cười. Tôi thậm chí đã nghĩ đến một từ buồn cười :”YÊU”

Tôi không quá buồn cười và vô lý khi đi yêu một chàng trai, đúng không nhỉ? Tôi biết khá chắc chắn rằng mình là một người đàn ông hoàn toàn bình thường. Chỉ là tôi muốn thử chơi trò chơi bằng những cách khác nhau. Chỉ thế thôi. Cứ để thế đi. Hãy dừng lại trước khi đi quá xa. Như thế tốt hơn cho cả em và tôi.

Nhưng tôi vẫn không thể ngừng nghĩ về em.

CHAPTER SEVEN :

Dù chuyện về Lanyu làm cho tôi suy nghĩ, một vài vấn đề trong công việc cũng làm cho tôi thực sự đau đầu: một chuyến tàu nhập ô tô của tôi gặp rắc rối. Do những thay đổi trong chính sách, tôi phải bỏ công việc này trong năm nay, cho dù tôi có bị thiệt hại. Tôi đã sẵn sàng để đi ra ngoài vào trưa thứ Bảy vì Liu Qsing báo cho tôi rằng đã một tuần nay Lanyu không đến công trường.

Đã hai tuần kể từ khi chúng tôi chia tay. Ban đầu tôi rất ngạc nhiên khi em vẫn làm việc ở đó. Có vẻ như em chấp nhận việc này một cách hết sức bình thản. Nhưng giờ đây, khi em đột ngột nghỉ làm, tôi lại đâm ra lo lắng. Tôi quyết định gọi điện đến trường cho em vào lúc xẩm tối. Có thể là vì đang trong ngày nghỉ nên chuông phải kêu một hồi lâu mới có người nhắc máy. Rồi tôi lại phải chờ tiếp mười lăm phút nữa. Người nghe máy nói không có ai ở phòng 815. Tất cả mọi người đều đã về nhà trong ngày nghỉ. Tối đó tôi có vài cuộc hẹn với khách hàng, tất cả đều là những khách mua ô tô tiềm năng của tôi. Nhưng đến phút cuối tôi thay đổi ý định. Tôi phải đến ĐH Trung Hoa để kiểm tra. Một mùi kinh khủng sộc vào mũi khi tôi đi đến dãy nhà số 8. Đó là thứ mùi mà đã lâu rồi tôi không ngửi thấy. Rõ ràng là mùi của đàn ông toả ra từ nhà vệ sinh nam. Đèn đã tắt. Tôi tìm thấy căn phòng có gắn số 825. Tôi gõ cửa. Không ai trả lời. Tôi lại gõ thêm vài tiếng nữa. Vẫn yên lặng. Tôi hơi thất vọng. Tôi vặn nắm đấm cửa khi chuẩn bị quay đi. Tôi nhận thấy cửa không khoá.

Bóng tối bao phủ trong phòng. Và yên tĩnh. Nhờ ánh trăng rọi vào, tôi thấy trong phòng có bốn chiếc giường tầng và một cái bàn dài ở giữa phòng. Tôi chợt nhận thấy hình như có gì đó nằm ở giường tầng dưới cạnh cửa sổ. Một nỗi sợ bao lấy tôi. Tôi sợ phải bước lên phía trước.

“Lanyu! Lanyu!” Tôi thử gọi. Không có tiếng trả lời.

Tôi thật sự sợ hãi. Tôi phải chiến đấu với sự sợ hãi để giữ bình tĩnh và bước về phía chiếc giường. Đúng là em. Dù trong phòng không sáng rõ, tôi vẫn có thể chắc chắn đó là em. Tôi chưa bao giờ cảm thấy kinh hoàng đến thế trong suốt cả cuộc đời mình. Tôi tự đẩy mình tiến lên phía trước và chạm vào mặt em. Nó không lạnh như đá như tôi e sợ. Nó rất nóng. Tôi tìm thấy tay em và thấy mạch vẫn đập. Nhưng mạch nhanh và yếu. Rồi tôi nghe thấy em thở. Đó là một người đang sống. Tôi thở hắt ra một cách nhẹ nhõm. Tôi muốn nhắc em lên nhưng không thể. Tôi lao ra ngoài hành lang và kêu to:

“Có ai không? Có ai giúp với.”

“Có chuyện gì thế?” Hai cái đầu cùng thò ra cùng lúc từ trong một phòng.

”Làm ơn giúp tôi. Một người bạn cùng trường cần được vào bệnh viện gấp.”

Họ giúp tôi đưa Lanyu đi trong khi bàn luận:

“Cậu ấy là người lớp nào thế?”

“Lớp kiến trúc A. Tên cậu ấy là Lanyu. Năm nay cậu ấy không về nhà.”

“Ah, là cậu ăn mặc giống các cậu người Nhật đúng không? Có vẻ như cậu ấy có họ hàng ở Bắc Kinh.”

“Có lẽ thế. Nhưng cậu này rất ít lời. Chưa bao giờ nói chuyện với cậu ấy cả.”

“Anh là người nhà cậu ấy à?” Một cậu bé hỏi.

“Tôi là anh trai cậu ấy.” Tôi không chú ý lắm tới câu chuyện của bọn họ.

Đã hơn chín giờ tối. Phòng cấp cứu của bệnh viện Số Ba vẫn đông đúc. Một nữ bác sĩ trẻ, khá đẹp và đeo kính khám cho Lanyu

“Sao mang cậu ấy vào muộn thế?” Vị bác sĩ trẻ hỏi nhỏ, giọng tức giận, giống như không còn chút hi vọng nào.

Tôi nhìn Lanyu mắt nhắm nghiền, môi trắng bệch và khô nứt, tôi không thể kìm lòng nổi. Tôi cầm lấy tay em, mắt đỏ hoe.

Vị bác sĩ trẻ nhìn tôi tò mò. Tôi phải giải thích:

“Đây là em trai tôi. Nếu cậu ấy không qua khỏi, tôi không biết phải ăn nói với bố mẹ như thế nào.”

Vị bác sĩ hiểu ngay ra vấn đề. Cô giải thích cho tôi rằng sốt cao làm cho Lanyu bất tỉnh, và có thể là do làm việc quá sức. Cậu bị mất nước nghiêm trọng. Trong khi nói, mắt cô nhìn vào khuôn mặt gầy nhưng vẫn đẹp của Lanyu.

Đó là một đêm không ngủ. Tôi ở bên cạnh Lanyu cả đêm, xoa cõn khắp người em để làm hạ nhiệt độ. Tôi theo dõi từng biểu hiện, lắng nghe tiếng thở nhanh và ngắt quãng, nhìn mồ hôi nhỏ giọt. Bác sĩ làm việc hết sức nghiêm túc, kiểm tra nhiệt độ của Lanyu nửa giờ một lần. Cứ như vậy đến tận năm giờ sáng, cô bác sĩ cười và thông báo nhiệt độ của em còn 38 độ và đã qua khỏi cơn nguy kịch. Tôi bỗng cảm thấy nhẹ nhõm và khó có thể mở mắt thêm nữa.

Sức trẻ là lợi thế của Lanyu. Đến trưa hôm sau em đã có thể ngồi dậy kêu đói và đòi ăn cơm. Tôi đưa em về Temporary Village vào buổi trưa. Tôi vận nhỏ điều hoà, đợi cho em uống xong một cốc nước lớn rồi đặt em nằm xuống và đắp lên người một lớp chăn. Tôi nói em cần nghỉ ngơi thật nhiều và tốt nhất là em nên ngủ đi. Tôi đặt tay lên trán em và thấy nó mát. Tôi cầm lấy tay em, ngồi xuống giường và đọc bản phác thảo hợp đồng mà Fung Yi-kwan (một trong những người đại diện của tôi) đưa tôi về việc bán 30 trong tổng số những chiếc ô tô mà tôi đã nhập. Đây là kết quả mà họ đã đạt được tối hôm kia.

Lanyu đang nằm ngửa. Vài phút sau em trở mình về phía tôi. Tôi cảm thấy tay em trên người mình.

“Đừng ngốc như thế. Ngủ đi để còn dưỡng sức.” Tôi cười và đùa em.

Nhưng em không ngừng lại.

Tôi nhìn xuống em thấy. Em đang cười với tôi.

“Em thật là một người không đứng đắn.” Tôi cười.

Và em vẫn tiếp tục đi xa hơn nữa.

Tôi nắm chặt cả hai tay em, đưa lên cao và giữ chặt xuống gối. Tôi leo lên người em. (Just imagine, what’s that kind of scene)

“Em muốn tự giết chết mình à? Tại em bắt đầu trước đấy nhé, đừng đổ lỗi cho anh đấy.” Tôi nhìn em cười.

Lại là cái nhìn đầy tuyệt vọng nhưng vẫn có niềm vui. “ Anh định làm gì thế?” Một sự thách thức trong giọng điệu của em.

“Còn làm gì nữa.” Đầy sự nguy hiểm trong giọng trả lời của tôi khi tôi cúi xuống và hôn thật sâu lên môi em.

Em gần như không gây ra một tiếng động nào khi chung tôi là chuyện đó, em càng phấn khích thì càng ít gây ra tiếng động. Em chỉ thở dốc. Có lẽ vì mới ốm nặng, em gần như không thể thở được.

Tôi hôn em lên mặt, lên cổ,...
(.....)

“Đừng cố gắng quá. Có thể em sẽ phải trả giá đắt đấy.”

“Không đâu” Em không thèm để tâm đến lời khuyên của tôi.

Cuối cùng trông em kiệt sức, nằm không động đậy, thở không ra hơi. Nhưng em sáng bừng lên.

Trong phòng tắm, tôi đặt em vào bồn rồi tắm cho em thật nhẹ nhàng. Chúng tôi nói về cô bác sĩ lúc trước.

“Cô ấy không thể rời mắt khỏi em. Cô ấy thích em đấy.”

Em như bị xúc phạm. “ Cô ta già rồi.” Hình như cô bác sĩ làm em nhớ đến điều gì đó, em nói:

“Trong bệnh viện, cô bác sĩ nói với em:”Khi cậu bất tỉnh, anh trai cậu tuyệt vọng lắm và đã khóc.”” Em nói với một vẻ tinh nghịch trẻ con, mắt nhìn tôi chờ xem phản ứng.

Tôi tránh ánh mắt của em, cố gắng pha trò để tránh em. Tôi cảm thấy đau đớn: Em quá dễ hài lòng. Em không đòi hỏi gì nhiều. Đó là điều làm tôi sợ nhất.

Mối quan hệ giữa Lanyu và tôi bước sang một thời kì mới. Trường học của Lanyu sẽ bắt đầu sau không đầy một tuần nữa. Dù cho có bận bịu với công việc tôi vẫn dành ra rất nhiều thời gian để ở bên em. Em bắt đầu nhận tiền và quà của tôi một cách vui vẻ. Nhưng tôi cảm thấy em làm như vậy chỉ để làm vui lòng tôi. Em không nhắc đến lần tôi bắt em phải đi, không

nhắc đến chuyện tôi đã làm tổn thương em.

Cuối cùng tôi cũng tìm được một “thằng ngốc” là người nhà nước, hắn đã mua tất cả những chiếc ô tô mà tôi đang tìm cách bỏ đi. Tôi chưa bao giờ thích những điểm lợi thế của những kẻ làm việc cho nhà nước, nhưng thỉnh thoảng tôi cũng nên thích. Tôi kể cho Lanyu mà không suy nghĩ gì và em buồn rầu châm biếm : Tiền làm cho con người ta trở nên điên rồ.

Chuông mừng năm mới vang lên khi tôi và Lanyu đang cùng nhau ở trên giường. Trong những lúc hứng khởi, tôi nguyện ở cạnh em mãi mãi, không cần ai khác. Nhưng đó không phải là lời nguyện mà tôi luôn muốn giữ.

Năm đó là một năm bất thường. Cho cả bản thân tôi lẫn đất nước tôi.

CHAPTER EIGHT :

Ngày mừng 6 tháng Một, tôi nhận được điện thoại từ em gái:

“Anh à! Có lẽ bố không qua khỏi được! Anh về nhanh lên!”

“Từ khi nào thế? Có chuyện gì vậy?” Tôi không thể tin vào tai mình. Mới hai hôm trước, bố tôi còn mắng tôi vì đã không trung thực trong kinh doanh.

Hai hôm sau, bố tôi qua đời. Ông qua đời vì xuất huyết não. Là con cả và là con trai duy nhất, tôi không còn có đủ thời gian để khóc mà luôn bận bịu với việc tổ chức tang lễ. Dù sao bố tôi cũng là một người được kính trọng, và buổi lễ tưởng niệm, nhắc lại kỉ niệm và bày tỏ sự nuối tiếc làm cho tôi mệt mỏi rã rời. Mẹ tôi ít hơn bố tôi hai mươi tuổi, nhưng trông bà già hẳn đi chỉ trong có mấy ngày. Tôi phải ở nhà để an ủi bà.

Đến cuối tuần, Lanyu gọi hỏi xem liệu tôi có thể đến Temporary Village được không. Tôi thật sự muốn thoát ra khỏi khung cảnh buồn thảm và tôi bảo em tối tôi sẽ đến.

Tôi mở cửa và thấy Lanyu đang ngồi đọc sách trên trường kỉ. Khi thấy tôi em đặt sách xuống và hỏi thăm với sự quan tâm :

“Mẹ đã ổn hơn chưa?” Em vẫn thường gọi mẹ tôi là “bác” nhưng tôi bảo em ở Bắc Kinh, bạn bè thường gọi mẹ nhau là Mẹ

“Cũng đã đỡ hơn.” Tôi đáp một cách lơ đãng.

“Đi nào, đi ăn tối thôi.” Tôi lại nói.

“Thôi, em nghĩ tâm trạng anh không được tốt cho lắm. Em đã mua một ít đồ ăn sẵn. Ăn ở nhà thôi.” Tôi nhìn thấy có một ít túi giấy trên bàn ăn. Và thậm chí có cả một thùng bia

“Yanjin” trên sàn nhà. Em thật chu đáo.

Tôi cầm một chai bia lên và cười : “Bọn anh vẫn dùng những thứ rẻ như thế này hồi còn đi học đại học.”

“Giờ vẫn vậy thôi.” Em cũng cười.

Sau khi uống vài cốc bia tôi đã bắt đầu cảm thấy nhẹ nhõm hơn, lần đầu tiên trong suốt những ngày qua. Hình ảnh về bố chiếm toàn bộ tâm trí tôi. Cái chết của ông thật quá bất ngờ

“Ông ấy luôn là một người lạnh lùng và nghiêm khắc, mọi người chỉ cảm thấy thoải mái khi ông không có nhà. Thế mà giờ đây, thật lạnh lẽo và cô đơn.” Tôi nói với chính mình hơn là Lanyu.

“Từ khi còn nhỏ, anh đã không thích bố mình. Ông thường mắng và cả đánh anh nữa. Và ông cũng không quan tâm ông đánh vào đâu và đánh bằng cái gì. Ông trở nên tốt hơn khi anh trưởng thành hơn. Ông thích nói chuyện với anh nhưng anh lại không thích nghe ông.”

“...Anh nhớ khi mình đỗ vào ĐH phương Bắc, ông đã rất tự hào và uống rất nhiều, và ông đã nói với tất cả bạn bè rằng con trai ông đỗ là nhờ vào thực lực. Anh chưa bao giờ thấy ông tốt với mình. Nhưng bây giờ khi nhìn lại, ông đã làm hết sức để giúp đỡ anh trong những ngày anh mới bắt đầu kinh doanh...”

Tôi uống một ngụm bia và nhìn Lanyu. Em đang lắng nghe một cách chăm chú. Em là thánh giả tuyệt vời nhất. Tôi lại tiếp tục: “Trước lúc ra đi, ông đột nhiên mở mắt ra, giống như lần bùng lên cuối cùng của một cây nến sắp tắt. Ông nhìn tất cả mọi người, cuối cùng mắt dừng lại ở anh. Anh hiểu ông có điều gì đó muốn nói, nhưng không thể nói ra thành lời. Có thể từ trong sâu thẳm, ông rất quý anh.” Tôi không thể kiểm soát được bản thân mình nữa.

Sau một hồi yên lặng, tôi nghe thấy Lanyu nói một cách nhẹ nhàng:

“Em nghĩ lúc ra đi ông không cảm thấy quá nuối tiếc. Mẹ, anh, em gái anh đều ở bên ông. Ông sẽ cảm thấy hạnh phúc...” Em ngừng lại một lát rồi tiếp, “Khi mẹ em mất, không có ai ở bên cạnh. Bà đã uống cả một lọ thuốc ngủ...”

Tôi nhìn em. Đây là lần đầu tiên em nói về cái chết của mẹ mình. Bà đã tự tử. Đó là lý do vì sao em không bao giờ nói về chuyện này. Biểu cảm của em có chút gì hơi lạ. Dù rất buồn, nhưng em dường như hơi lạnh lùng và hờ hững: “Dù bố mẹ em sống ở vùng Tây Bắc, nhưng họ không phải là người ở đấy. Mẹ em là người ở Hung, còn bố em là người Đông Bắc...” Tôi nhìn em và nghĩ: đó là lý do vì sao em có khuôn mặt của sự pha trộn giữa khuôn mặt của người vùng đông bắc và vẻ thanh lịch của người phương nam.

“Cả bố và mẹ em đều là giáo viên trường ĐH Công nghiệp. Khi em còn nhỏ, gia đình em khá hạnh phúc. Bố em rất vui tính. Bố thường đưa mẹ và em ra ngoài chơi. Bố dạy em chơi “er-hu” (một loại đàn violin của TQ), dạy em sưu tập tem và giúp em làm toán. Khi em học hết tiểu học, em đã quen với những dạng toán của năm thứ hai trung học. Chính bố em đã dạy em. Mẹ em là người ít nói. Mẹ tốt với tất cả mọi người. Em chưa từng nghe thấy họ cãi nhau. Chỉ có duy nhất một lần mẹ em phàn nàn là bố chỉ chơi bài , không giúp mẹ việc nhà. Nhưng rồi mẹ lại cười và bảo bố em ra ngoài.

Em cười thật ngọt ngào rồi uống một ngụm bia:

“Rồi đến thời kì cải cách và mở cửa. Bố em là một trong những người đầu tiên của tầng lớp trí thức lao vào kinh doanh. Hình như bố thiết kế một loại quạt điện được ưa chuộng ở cả nông thôn và thành thị. Gia đình em trở thành gia đình giàu có nhất trường. Nhà em là nhà đầu tiên có tủ lạnh, TV màu và được hàng xóm ngưỡng mộ...” Bây giờ tôi có thể đoán được kết thúc của câu chuyện. Luôn là một kết thúc như vậy. (you still remember Lanyu had a stepmother and his mother killed herself, right?)

“Bố em không thích những người làm kinh doanh như anh. Bố không biết cách đương đầu với nó. Ông đã nghiêm túc ngay từ lần đầu tiên. Em đã gặp bà ấy trước khi mẹ em mất. Bà ấy cũng đẹp nhưng trong mắt em thì xấu vô cùng... Lúc đó em mới mười hai tuổi và không hiểu rõ lắm chuyện gì đang xảy ra trong nhà mình, cho đến khi mẹ em ngã bệnh. Bác sĩ nói mẹ em còn quá trẻ để mắc bệnh đó. Mẹ mới bốn mươi tuổi. Hàng ngày sau giờ học em đều vào thăm mẹ. Bố thỉnh thoảng lắm mới vào.”

Rõ ràng Lanyu đã uống quá chén, nếu không em sẽ không nói nhiều như vậy. Tôi không muốn em dừng lại. Rất ít khi em như vậy.

“Mẹ em trở nên khá hơn. Mẹ được xuất viện. Nhưng cuối cùng mẹ vẫn chết. Mẹ để lại một bức thư dài cho em và cả bố em. Trong thư nói mẹ ghét tiền vì tiền làm cho con người ta lạnh lùng, ích kỉ và tàn nhẫn. Mẹ nói điều đáng giá nhất đối với mẹ là tình cảm. Mẹ bảo mẹ thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lạnh.” Tôi bỗng thấy rung mình khi tôi nghe điều đó.

“Mẹ bảo em phải cố gắng học, phải thi đỗ để có tương lai; rời xa khỏi ĐH Công nghiệp. Mẹ muốn em phải tự đứng lên bằng đôi chân của mình, muốn em phải thành một người đàn ông thực thụ.” Lanyu đột ngột dừng lại, nhìn tôi với đôi mắt hơi đỏ. Tôi như thấy sự thù ghét ở trong đó.

“Điều đó bây giờ rõ ràng là không thể thực hiện được.” Em cúi đầu, một tay cầm chai bia, tay kia nghịch chiếc nắp và tiếp tục:

“Mẹ em chắc không thể tưởng tượng nổi chỉ sau khi mẹ mất một năm, công việc làm ăn của bố bị xuống dốc. Thậm chí bố còn đổ cả khoản tiền dự trữ để tiêu khi về già vào đó và mất hết. Nhưng bố vẫn cưới bà kia và họ có một đứa con gái. Bố quay lại dạy học và tất cả mọi người đều cười nhạo bố, cho rằng bố đã ép mẹ phải chết và lại trở thành một kẻ nghèo khó như xưa. Em cảm thấy như họ chế nhạo cả mình.”

“Lúc đầu người đàn bà kia khá tốt với em, nhưng sau đó thì lại khác. Năm thứ ba ở trường cấp hai, hàng ngày trường em đều có bài kiểm tra, và bọn em phải trả tiền phí in ấn. Bà ấy có vẻ bức tức vì chuyện này, bà ấy bảo bố em là đã hết tiền. Khi em đỗ vào trường ĐH Trung Hoa, bà ấy bảo em là tình hình ở nhà đang rất khó khăn, tiền lương của bà ấy và bố em chỉ vừa đủ trang trải cho tiền ăn. Bố em không làm gì nữa, chỉ chơi cờ. Bố đã đạt đến trình độ cấp 6 không chuyên.” Lanyu cười chán nản và tự rót thêm cho mình một cốc bia nữa.

“Đừng uống nữa.” Tôi cố dừng em lại.

Em không nghe tôi và tiếp tục: “Em vay một trăm dollar từ một người cô ở gần Hưng và đi

thẳng tới Bắc Kinh. Rồi em gặp anh Liu Qsing và rồi anh.” Em nhìn tôi và cười đầy ngụ ý. “Tệ thật, sao em có thể thiếu may mắn đến thế?” Em đột nhiên kêu lên một cách giận dữ. Tôi không biết em muốn nói đến những chuyện xảy ra với gia đình em hay là chuyện gặp tôi.

“Đừng uống nữa, nếu không em sẽ say đấy.” Tôi nói và lấy cái cốc ra khỏi tay em.

“Em ổn mà. Em sẽ không say đâu.” Em đứng dậy và đi vào phòng tắm.

Khi quay ra, em nằm xuống ghế, nhìn tôi rất quyến rũ và hỏi:

“Muốn chơi một chút không?”

Tôi lắc đầu: “Anh không có tâm trí đâu cả.” Và tôi thật sự thấy như thế.

“Chẳng có ai tốt với mình từ sau khi mẹ mất.” Em lẩm bẩm một mình.

Tôi đoán là em đang nói về tôi.

“Đau đầu chết đi được. Hẳn là tối qua em đã uống nhiều lắm.”

“Không, không có gì đâu.”

“Em đi mua bia về để cho anh, nhưng em lại là người uống say.” Em cười hồi lỗi.

Tôi không trả lời. Tôi nhìn em, nhìn đôi lông mày đen, mắt sáng, hàng mi dài. Em nhận thấy và quay sang nhìn tôi và hỏi:

“Gì thế?”

“Chẳng có gì, chỉ nhìn em thôi.”

“Anh ốm rồi.” Em hơi đỏ mặt và cười. Bây giờ thì em đã giống như một chàng trai Bắc Kinh rồi.

“Anh ốm, đang ốm rất nặng.” Dường như là tôi đang nói với chính mình.

Em nhìn tôi, rồi vươn người sang hôn nhẹ lên môi tôi. Nụ hôn thật nhẹ nhàng và say đắm. Em vẫn nhìn tôi khi chúng tôi hôn nhau. Rồi em dừng lại và bắt đầu hướng miệng đi chỗ khác. Tôi nằm yên và tận hưởng cảm giác sung sướng ngây ngất đó.

“Han-tung.” Em thì thầm gọi tên tôi.

Tôi mở mắt, thấy em đang nhìn tôi bối rối. Chắc là tại phản ứng khác thường của tôi đã làm cho em ngạc nhiên.

“Cứ tiếp tục đi.” Tôi khuyến khích em, rồi lại nhắm mắt.

(....)

Lần này tôi thật sự không thấy hứng thú. Tôi đang suy nghĩ về những điều em nói đêm qua. Em đã rất say và nói rất nhiều. Em nói em sợ một số giáo viên và sinh viên khác ở gần em, sợ rằng họ sẽ phát hiện ra điều bí mật của em. Em nói em chỉ được thật sự thoải mái khi em ở bên tôi.

CHAPTER NINE :

Năm ấy không phải là một năm bình yên. Ngày 15 tháng Tư, Lnyu vui vẻ bảo với tôi rằng sinh viên đang ngừng học và đấu tranh tuyệt thực.

“Bọn em định làm gì thế? Chán vì sương rồi à?” Tôi hỏi một cách hơi bực tức.

“Anh đã từng là sinh viên đại học. Anh phải cảm thấy được sự khủng hoảng đang đến.”

Tôi không thể không cười trước sự ngớ ngẩn của em:

“Nếu em thật sự quan tâm đến đất nước, em hay học tập thật tốt. Và bọn anh, bọn anh sẽ kinh doanh thật tốt.” Tôi trêu em.

“Các anh! Các anh đang dần ăn mòn đất nước đấy.”

“Thật may đây không phải là cuộc Cách mạng Văn Hoá, nếu không chắc em đào đất mà chôn sống anh rồi.” Tôi nói trong khi lái xe và cười.

Em cũng cười, rồi hỏi với sự quan tâm lo lắng:

“Liệu có ảnh hưởng tiêu cực nào không nếu cứ tiếp tục như vậy?”

“Sẽ có đấy. Nếu anh không thể kinh doanh, và cũng không có cách kiếm sống nào khác, anh sẽ thành một kẻ ăn mày, đúng không?”

“Em sẽ nuôi anh!” Em cười vui vẻ.

“Quên đi! Anh thà làm ăn mày còn hơn.” Tôi ngừng lại rồi nói tiếp một cách nghiêm túc hơn, : “Đừng để bị dính quá sâu vào chuyện này. Nó có thể trở nên tồi tệ đấy. Hãy nhớ lại cuộc Cách Mạng Văn Hoá, bao nhiêu người đã đi qua nó mà không mang theo một nỗi đau?”

“Em sẽ không thế đâu. Thậm chí em còn không tham gia tuyệt thực. Em là người duy nhất làm như thế.”

Vào lúc đó, hầu hết sinh viên đều tham gia vào cuộc “Cách mạng”, trong khi một vài sinh viên khác thì lại tận dụng cơ hội này để đạt lấy mục đích của mình. Lanyu bảo có ba loại người được nhiều nhất: Toeflist (những người chuẩn bị thi Toefl), Maists (những người thích chơi majong) và Romantists (những người theo trường phái lãng mạn) Tôi nói em chắc thuộc nhóm những người lãng mạn. Em bảo không phải, vì tất cả những người đó đều đang yêu. Tôi đoán em cho rằng quan hệ của chúng tôi là không được chấp nhận.

Không quan trọng việc quan hệ của chúng tôi thuộc thể loại nào. Điều quan trọng là chúng tôi được ở bên nhau mỗi ngày. Trường học phải đóng cửa. Em không có việc gì làm. Khi không ở cùng nhau trên giường, tôi đưa em đi chơi ở khách sạn. Nhưng vì thận trọng, tôi liên tục đổi khách sạn. Có một số người như chúng tôi nhưng tôi không bao giờ giới thiệu em với họ. Với tôi em là một món đồ vô giá mà tôi chỉ muốn giữ cho bản thân mình. Có lần tôi đưa em đến một hộp đêm với dịch vụ trọn gói (có nghĩa là hát, uống và qua đêm cùng khách hàng). Tôi chọn lựa thật kỹ càng cho em một cô gái trẻ và trông ngoan ngoãn. Nhưng có vẻ như vả buổi tối

em hết sức rụt rè. Khi rời đi, tôi cười hỏi em:

“Có chuyện gì thế? Sợ à?”

“Không. Chẳng hay gì cả. Em không thích thế.”

“Em nên quen với các cô gái. Nếu không, sau này làm sao em lấy vợ được?”

“...”

Bây giờ tôi đã hiểu em rất rõ. Khi em im lặng nghĩa là em không vui.

“Em còn trẻ. Rồi em sẽ phải lo lắng về chuyện này.” Tôi nhấn mạnh

“Tại sao lại phải cưới? Không tốt hay sao nếu như chúng ta cứ như thế này?” Em nói

Tôi chỉ khẽ cười mà không trả lời.

“Anh muốn cưới vợ à?” Em hỏi sau khi im lặng một lúc lâu.

“Chắc chắn rồi. Có thể anh sắp tìm thấy người để cưới thì sao.” Tôi cố tình trêu em.

Lúc đó đã là nửa đêm. Chúng tôi đang đứng trong một công viên vắng và tối. Không có ai ở quanh đây. Tôi không thể nhìn thấy rõ mặt em trong bóng tối, nhưng tôi có thể thấy sự buồn bã và sợ hãi trong đó.

“Han-tung, em đã đi qua cái điểm để có thể quay lại rồi.” Em thì thào.

Chúng tôi đứng rất gần nhau. Tôi ôm em thật chặt vào lòng. “Anh cũng vậy.” Tôi nghĩ. Tôi đã gần như phát điên lên vì em. Tôi thấy thật phấn khích khi ngửi thấy mùi của em. Ấn chặt môi mình vào môi em, tôi hôn một cách điên cuồng... Đó là lần đầu tiên chúng tôi ôm và hôn nhau ở nơi công cộng. Thật đáng tiếc là không có ánh sáng mặt trời rạng rỡ mà chỉ có đêm dài, thật dài...

Ngày mùng 4 tháng Sáu, khi vừa bước chân đến công ty, tôi nhận được điện của Tsai Ming. Anh nói với tôi một cách bí mật và phấn khích rằng tối nay họ sẽ bắt đầu. Những thông tin của anh luôn chính xác tới 99%. Tôi cũng nghĩ là đã đến lúc chính phủ phải ra tay.

Chiều hôm đó, mẹ tôi gọi điện tới. Bà bảo tôi không được ra ngoài và buổi tối. Tôi cười hỏi bà tại sao tôi lại phải ra ngoài, tôi cũng không muốn dính vào rắc rối. Sau khi dập máy, tôi gọi đến Temporary Village để bảo Lanyu không được ra ngoài vào buổi chiều, và bảo em đợi tôi về. Hai tiếng sau, em gọi và nói tình hình đã hết sức cấp bách, và em sẽ cùng với một người bạn cùng lớp đi đến Thiên An Môn. Tôi cảm thấy tuyệt vọng:

“Chắc chắn tối nay em không nên ra ngoài.”

“Chúng em chỉ đến xem thôi. Chắc chắn đến tối chúng em sẽ quay về.”

“Không! Anh nói rồi đấy, tối nay chắc chắn có chuyện lớn xảy ra.”

“Làm sao anh biết?”

Tôi rất lo lắng, và tôi phải kiên nhẫn giải thích cho em :”Chính xác một trăm phần trăm đấy. Đừng hỏi anh tại sao.”

“Thế thì em phải đi!” Em trở nên kích động.

“Em! Trong đầu em chỉ có nước thôi à?” Tôi bắt đầu căng thẳng.

“Em hứa là sẽ quay lại trước mười giờ. Em sẽ cẩn thận.” Em đã quyết định rồi. Tôi băn khoăn không hiểu sao thỉnh thoảng em lại quá cứng đầu như vậy.

Tôi ngừng tất cả công việc, nhanh chóng lái xe tới Temporary Village. Nhưng em đã đi rồi.

“Đây là “cái lợi” của việc yêu một cậu con trai đây.” Tôi nghĩ , vừa lo lắng vừa giận dữ kinh người..

Tôi lái xe đi lòng vòng quanh Bắc Kinh. Tất cả mọi nơi đều hỗn loạn. Không khí căng thẳng. Đã hơn mười một giờ đêm. Tôi dừng xe một cách vô thức trước cổng ĐH Tien. Quốc tế ca và quốc ca được hát vang từ loa phóng thanh, và một giọng nữ đầy kích động kêu gọi mọi người hãy đến Thiên An Môn. Không khí ẩm ướt và trời không có lấy một ngôi sao cũng đủ buồn chán lắm rồi. Tôi liên tục gọi về Temporary Village bằng điện thoại cầm tay nhưng không có ai trả lời.

Tôi phải quay về Temporary Village. Tôi không vào nhà. Tôi chỉ ngồi bên vệ đường. Không ai có thể vào nhà mà không phải đi qua đây. Tôi ngồi đó hút thuốc không ngừng. Từ chiều đến giờ tôi không ăn nhưng cũng không thấy đói.... Nhìn trời đang trắng dần ra, tôi vô cùng tuyệt vọng. Tôi không thể ngừng lẩm nhẩm gọi tên:

“Lanyu, Lanyu...”

“Anh phải đi đến đó. Anh phải đi đến đó dù cho anh có phải chết.” Tôi nghĩ và chuẩn bị khởi động xe.

Từ xa, một người vừa đi vừa chạy về phía tôi. Đó là Lanyu. Tôi có thể cảm thấy được đó là em dù không nhìn rõ.

Bộ quần áo trắng dính đầy máu. Cả trên mặt em cũng có máu. Tôi hoảng hốt đến không thốt ra nổi lời nào...

“Bọn phát xít! Thú vật” Em bật khóc

“Em có sao không?” Tôi bàng hoàng.

“Không sao mà.” Em nhìn xuống quần áo của mình rồi nói,” không phải máu của em!”

Nghe đến đó, đầu óc tôi quay cuồng...

Em đã đi về từ “sông bắc”. Em không ngừng kể cho tôi chuyện gì đã xảy ra:

“Đầu tiên họ bắn súng, rồi họ bao vây. Em nằm xuống đất. Khi họ ngừng bắn, em thấy người đàn ông ở cửa trước không cử động và chạy đến để kéo người đó đi. Người anh ấy dính đầy máu.... Có một cô gái ở ngay bên cạnh em, em muốn kéo cô ấy chạy cùng nhưng không thể. Cô ấy sợ đến mức không thể đi nổi nữa. Rồi họ lại bắn. Em nằm đè lên cô ấy để che cho cô ấy...”

Khi Lanyu nói, một bức tranh đầm máu hiện ra trước mắt tôi. Tôi nhìn em... thật khó tin một người luôn phục tùng, dịu dàng và đầy lòng trắc ẩn như em lại có thể trở thành một tấm lá chắn trong cơn mưa đạn.

Thậm chí sau cái đêm đáng sợ ấy, chúng tôi vẫn kinh hoàng đến không ngủ được. Em nằm gối đầu lên tay tôi:

“Em nghĩ là mình sẽ chết và không thể gặp lại anh được nữa.”

“Vớ vẩn! Em thật là ích kỉ. Thậm chí anh đã định đến Thiên An Môn. Thậm chí anh sẽ chết kể cả khi em vẫn sống.”

“Anh thật sự ...thích em đến thế sao?” Chứ ‘thích’ rất nhẹ, dường như em hơi xấu hổ khi nói ra.

“Anh ghét em! Anh muốn giết chết em!” ...

Chia tay với cảm giác hoảng sợ, chúng tôi bắt đầu vượt ve nhau. Chúng tôi dùng cơ thể như để chứng minh sự sống. Tôi áp chặt mặt vào da của Lanyu. Đó là một làn da ấm nóng, đầy sức sống. Em vẫn là của tôi. Em cũng làm như thế, và nhìn tôi. Tôi thích như vậy. Đôi mắt đẹp của em tràn đầy hạnh phúc(...) chỉ có một ý nghĩ duy nhất trong đầu tôi:

“Tôi không thể chịu đựng được nếu phải mất em. Tôi không thể. Không thể.” Tôi gần như kêu to lên. Tôi để em nằm xuống sàn một cách nhẹ nhàng, đặt tay lên má em. Tôi nhìn vào mắt em:

“Anh yêu em.” Tôi nói câu tôi chưa từng nói với một người phụ nữ nào, và điều mà tôi từng nghĩ là đáng xấu hổ, tôi nói một cách hết sức tự nhiên. Đó là từ duy nhất mà tôi có thể nghĩ được... Một lần nữa chúng tôi lại chìm vào trong thiên đường của tình yêu...

Một tình yêu thực sự, không chỉ đơn thuần là thoả mãn nhau. Tôi không quan tâm người ta nói gì. Tôi rất có kinh nghiệm với việc này. Tôi cảm thấy mệt mỏi mỗi khi nhớ đến nó.

Tình yêu của tôi có thể nhìn thấy và nghe thấy. Nhưng tình yêu của Lanyu tôi chỉ có thể cảm nhận được.

(edited)

Thêm một chút về sự kiện Thiên An Môn: Trong cái đêm Han-tung và Lanyu đi tìm nhau có gần 5000 sinh viên đã chết ở Thiên An Môn khi chính phủ quyết định ra tay đàn áp.

CHAPTER TEN :

Từ tháng Sáu đến tháng Chín, Lanyu hoàn toàn không có việc gì để làm. Em muốn tôi tìm giúp cho em một công việc. Em nói không phải vì tiền mà em muốn tích lũy kinh nghiệm. Tôi hứa sẽ làm với điều kiện em sẽ đi học lái xe. Em kiếm được rất nhiều việc để làm từ những người bạn tôi, những người mở công ty xây dựng. Và em trở nên bận rộn hơn cả tôi. Khi em nhận được bằng lái, tôi tặng em một chiếc Lexus. Em cười và nói “Tuyệt quá.” khi nhận. Tất cả chỉ có vậy.

Công việc của tôi tiến triển không được thuận lợi lắm. Có rất nhiều “lệnh cấm” được đưa ra. Tôi không quan tâm lắm, bởi vì tất cả mọi người đều cùng ở trên một chiếc tàu. Việc đó thì chỉ là tạm thời. Nhưng đã nghèo còn gặp cái eo. Một nhà kho của tôi bị cháy. Một máy phát điện trị giá hơn sáu triệu dollar đã bị phá hủy. Và người phải chịu trách nhiệm là Liu Qsing.

Khi nói chuyện với Lanyu, tôi kể cho em nghe tôi sắp sa thải Liu Qsing.

“Có đáng phải như thế không? Các anh đã là bạn tốt trong suốt bao nhiêu năm.” Em nói trong khi nhìn vào bản phác thảo mới được hoàn tất.

“Anh ta đã qua đáng. Anh ta biết thời điểm này rất khó khăn với anh, thế mà anh ta lại gây ra vụ này.”

“Anh ấy không phải chịu trách nhiệm trực tiếp.” Lanyu vẫn đang đưa những nét bút cuối cùng. Em từng bảo tôi đó là một bản vẽ bằng mực và màu nước.

“Anh đã biết là mạch điện trong nhà kho có vấn đề và cũng đã bảo Liu Qsing tìm thợ điện đến sửa.”

“Không phải anh cũng đã nói với em là mấy hôm con của anh ấy ốm nặng à? Có lẽ anh ấy quá bận và không thể nhớ được.” Lanyu luôn là một người độ lượng.

“Đấy là vấn đề cá nhân. Bây giờ ai sẽ đền bù cho những tổn thất mà anh phải gánh chịu? Anh thật cũng tử tế khi không kiên anh ta ra toà.”

“Những người làm kinh doanh như anh là những kẻ máu lạnh.” Em cười

“Kinh doanh chỉ tính đến lợi nhuận thôi. Em không thể quá nhân từ. Em phải biết điều đó.” Tôi nói bằng giọng điệu nghiêm túc.

“Thế bên cạnh công việc còn gì nữa? Bạn bè?” Em hỏi vẻ thản nhiên.

Tôi không trả lời. Tôi không biết.

“Anh không thể lấy lại những gì đã mất, kể cả khi anh đuổi việc anh ấy. Anh ấy là một người tốt. Nếu anh làm như vậy, rồi anh sẽ rất hối hận!...Chết tiệt! Hổng rồi!” Hình như có một vết bẩn trên bản vẽ.

Tôi không tiếp tục tranh luận với em nữa. Tôi đang cố nghĩ xem làm thế nào để giải quyết được vụ việc này. Tôi thấy Lanyu đang gây ra những ảnh hưởng lớn tới mình. Còn bản thân em thì không thay đổi. Ngoại trừ việc em đã cao hơn, đẹp hơn và kỹ thuật tốt hơn những lúc ở cùng tôi, em vẫn như khi lần đầu tôi nhìn thấy em.

Có tiếng gõ cửa nhẹ rồi Liu Qsing bước vào phòng. Trước đây anh chưa từng làm như vậy,

Sau một chút im lặng, Liu Qsing là người lên tiếng trước:

“Han-tung, cậu không phải nói gì cả. Tôi biết tôi phải chịu trách nhiệm. Trong những năm làm việc với cậu, tôi đã lấy vài vạn dollar. Đây là cái giá phải trả thôi. Tôi chỉ muốn xin cậu một điều. Xin đừng lấy lại căn nhà ngay bây giờ. Cậu biết là em trai tôi đang sống cùng bố mẹ tôi và tôi không thể quay về đó được. Xin hãy chờ cho đến khi tôi tìm được một chỗ ở mới, hoặc là Sze-ling hay Siu-wai tìm được...” Liu Qsing cũng đành sống tại một căn hộ ở Temporary Village, nơi thuộc quyền sở hữu của công ty tôi giống như căn hộ tôi đang dùng. Anh có vẻ khó khăn. Đây là lần đầu tiên có việc khó nói giữa tôi và anh. Tôi ngắt lời anh: “Đây là thời gian rất khó khăn đối với công ty. Công việc không được tốt. Đám cháy làm mọi việc tồi tệ hơn. Thật khó để có thể tiếp tục.” Tôi cố tình phóng đại tầm nghiêm trọng của sự việc

“Tôi đã yêu cầu Chow viết báo cáo. Chiang Ming và Chiang Shun-kuo sẽ bị đuổi việc. Họ là những người chịu trách nhiệm trực tiếp.” Tôi cố ý ngừng lại một lát rồi nói: “Còn với anh, tôi sẽ cắt ba tháng lương của anh. Anh sẽ làm không công cho tôi trong ba tháng. Tôi hy vọng điều này có thể là bài học dành cho anh. Đừng nói với mọi người trong công ty. Tôi sẽ bảo phòng tài vụ trừ trực tiếp.”

Liu Qsing ngạc nhiên thấy rõ

“Siu-wai thế nào rồi?” Tôi hỏi.

“Nó vẫn chưa đỡ sốt. Đã gần hai tuần rồi.” Anh nói đầy vẻ lo lắng và buồn rầu.

“Tôi quen người biết giám đốc bệnh viện nhi trung ương. Hãy làm thủ tục chuyển viện đi. Cái bệnh viện nhỏ đó không tốt đâu.”

Liu Qsing nhìn tôi, có vẻ băn khoăn. “Sze-ling có liên quan về giấy tờ với bệnh viện đó. Tôi e rằng không thể chuyển viện được.”

“Không vấn đề gì. Cứ làm thủ tục đi. Công ty sẽ chịu chi phí ở bên bệnh viện nhi. Đừng lo. Nếu cháu bé bị làm sao thì có hối hận cũng đã muộn.” Tôi nói một cách thô lỗ.

Anh không nhìn lên và cũng không nói gì. Tôi lại tiếp:

“Mấy ngày nay anh quá bận bịu. Tôi sẽ không yêu cầu anh làm việc đủ giờ hành chính. Hãy để mắt đến công việc cho tôi từ tám giờ sáng đến hai giờ chiều. Tôi sẽ lo phần còn lại. Tất cả mọi người đều rất bận. Tôi không thể yêu cầu ai khác làm việc này.”

Anh cứ cúi đầu như thế một lúc lâu. Lúc ngẩng lên, tôi thấy mắt anh đỏ. Anh có vẻ không hiểu:

“...OK! Tôi đi đây.”

Tôi đã cho vay một món nợ ân tình. Lanyu đã dạy tôi điều đó. Tôi không thể ngờ được rằng hơn bốn năm sau, tôi được nhận lại còn nhiều hơn thế nhiều lần.

Lại một mùa đông nữa. Một mùa đông đầy tuyết. Liu Qsing mời tôi đến nhà ăn món lẩu Szechuan, và bảo tôi đưa Lanyu đi cùng. Tối đó là một buổi tối tuyệt vời. Lanyu rất biết cách

chơi với trẻ con. Em nhanh chóng thân với Siu-wai. Nó kéo Lanyu vào phòng để xem “Hoa màu đỏ”. Nhìn hai người đi vào phòng của Sui-wai, Liu Qsing nói với tôi:

“Thật tuyệt nếu như cậu ta là một cô gái.” Tôi biết Liu Qsing thích nói to suy nghĩ trong đầu, vì thế tôi cũng không buồn chấp nhận

“Tôi sẽ không thích cậu ấy nếu cậu ấy là một cô gái.” Tôi nói vui vẻ, “Cậu ấy thực sự rất quyến hút.”

“Điều đó là bình thường. Thậm chí chó mèo nuôi lâu còn nảy sinh tình cảm. Cậu ấy quá tốt.” Liu Qsing giải thích, đầy thiện ý. Anh không thể hiểu được tình cảm của tôi dành cho Lanyu. Anh sẽ không bao giờ hiểu được.

“Nhưng cậu cũng là một người đa cảm cơ!” Anh cười.

Vợ Liu Qsing—Sze-ling là người Szechuan. Chị là một cô gái đẹp hồi còn ở trường, và chị đã chấm dứt hy vọng của các chàng trai khác bằng cách cưới Liu Qsing. Đôi khi nhìn họ cách họ bày tỏ sự yêu thương, tôi cảm thấy có chút ghen tị. Chị được nuôi dạy cẩn thận, đã trở thành một người thân thiện và tốt bụng. Chắc chắn chị nhận ra chuyện về Lanyu nhưng không hề có thái độ tò mò hay kỳ thị. Không biết trong thâm tâm chị nghĩ gì nhưng chị vẫn đối xử với Lanyu như những người bạn bình thường khác. Tối muộn, khi Siu-wai đã đi ngủ, bốn chúng tôi ngồi uống rượu và nói chuyện. Chúng tôi đều ngà ngà say, tôi cầm tay Lanyu đang đặt trên bàn, như một thói quen, và đặt nó lên đùi mình. Tôi vừa nắm tay em vừa nói chuyện, và không ai trong chúng tôi bận tâm về điều đó. Đó là cảm giác được chấp nhận mà chúng tôi chưa từng có được. Tôi không muốn họ giả vờ che giấu cảm xúc thực. Mọi thứ đều tự nhiên và dịu êm.

Ở bên ngoài, những bông tuyết lạnh bắt đầu rơi...

Ngày mừng một tháng Năm là ngày quốc tế lao động, và đỉnh cao là lễ kỷ niệm ở trường. Lanyu được nghỉ một tuần. Cuối cùng chuyến du lịch tới Đông nam Á của chúng tôi cũng thành hiện thực. Ở đó không ai quen chúng tôi. Chúng tôi có thể cùng nhau đi trên phố một cách thận mật. Tôi đã từng nghĩ thường xuyên thay đổi người tình mới thú vị. Tôi chưa từng nghĩ rằng có thể có hạnh phúc với một người, dù cho cảm giác muốn sở hữu và ghen tuông đã xuất hiện mạnh mẽ.

Một lần, khi ở trong nhà hàng, tôi phải vào nhà vệ sinh. Khi trở ra, tôi thấy Lanyu đang nhìn một tên người Singapore đẹp trai. Tôi lập tức đi tới và tát em một cái rất mạnh. Em rất xấu hổ. Tôi nói tôi không cho phép em thích người khác, thậm chí cả nhìn cũng không được, nếu không tôi sẽ giết chết em. Mặt em rất đỏ và em không nói gì một lúc lâu. Sau cùng em đã cố gắng chiều lòng tôi suốt cả đêm.

Thực ra em còn nhạy cảm và nghiêm túc hơn tôi, và mọi việc ngày càng trở nên nghiêm trọng. Khi em thấy tôi nói về một cô gái hay một chàng trai đẹp, em sẽ dỗi và im lặng, và tôi phải dỗ dành làm cho em vui lên. Và nếu tôi muốn làm gì “không chung thủy” thì phải hết sức cẩn thận, phải chắc chắn là em không biết. Nhưng tôi không phàn nàn về điều đó.

Dù luôn có Lanyu, tôi vẫn không bỏ những người phụ nữ. Tôi lên giường cùng họ không phải vì không phải vì thích họ hay thoả mãn nhu cầu. Tôi chỉ muốn chứng minh mình vẫn là

một người đàn ông bình thường.

Tôi nhớ có lần khi chúng tôi xem một buổi trình diễn của những người đàn ông thay đổi giới tính, em hỏi tôi rằng những người đó khác gì với phụ nữ. Tôi trả lời rằng tất cả bọn họ đều là đàn ông, phần lớn không có gì thay đổi, chỉ có một số người có tiến hành phẫu thuật làm cho mình giống phụ nữ hơn. Em nói thật kinh tởm. Tôi hỏi xem liệu em có muốn thử một người không. Em nhìn tôi ngơ ngàng và nói :” Anh điên à?”

Tôi biết Lanyu là một người rất cổ điển với đầy đủ các giá trị truyền thống, nhưng tôi không hiểu rõ lắm quan điểm và cách sử xử của em bây giờ. Tôi chưa bao giờ bàn với em về quan hệ giữa chúng tôi, nhưng tôi cảm thấy cả hai chúng tôi đều cho rằng điều đó là bất bình thường.

CHAPTER ELEVEN :

Tháng Tám. Tôi đi Mỹ cùng một đoàn đại diện doanh nhân. Tôi không thấy thích thú lắm vì tôi ít quan tâm đến thị trường này. Ngoài mong đợi, tôi tìm được một khách hàng lớn và tôi bắt đầu kinh doanh đồ may mặc. Khi phía Mỹ hỏi tôi về ‘quota’, tôi bảo người phiên dịch rằng đó chỉ là chuyện nhỏ, nhưng người phiên dịch lại dịch thành có rất ít.

Tôi nghĩ là mình có thể ở lại đó vài ngày vui chơi ở Las Vegas và LA. Nhưng tôi không hào hứng lắm. Bởi vì tôi đã từng đến đó, và vì tôi nhớ Lanyu. Tôi rất nhớ em. Tôi chỉ muốn một mình quay về ngay...

Ở sân bay Bắc Kinh, tôi có thể nhận ra Lanyu từ xa. Sau mùa hè, em hơi rám nắng hơn và càng trở nên hấp dẫn. Em mặc một chiếc quần short xanh và một chiếc áo phông rộng có cổ màu xám. Mấy chiếc cúc nhỏ ở trên áo để mở một cách tự nhiên. Tôi có thể nhìn thấy làn da mềm mại, khoẻ mạnh và trẻ trung và tôi thấy mình nóng lên, và tim tôi đập thình thịch. Tóc em hơi dài, rẽ ở giữa và rủ xuống hai bên trán. Tôi thích em để kiểu tóc này. Em không thích lắm, nói như thế trông em giống người Đài Loan. Nhưng với những chuyện như thế này, em luôn làm theo ý tôi. Em đứng hơi tách ra khỏi đám đông. Có hai cô gái cùng đi ra với tôi và họ đều phải chú ý tới em. Em nhìn thấy tôi và đưa tay lên vẫy...

Khó khăn lắm chúng tôi mới có thể ra được khỏi sân bay khi tôi không thể kiểm soát được sự ham muốn của mình. Tôi nhìn em với cảm xúc “kiểu đó” lộ rõ ra trong mắt. Tôi cố tình chạm vào em khi chúng tôi ra xe và để hành lý vào cốp xe. Thậm chí tôi dùng mặt mình để cọ vào em. Em cũng thở nhanh hơn. Chúng tôi lặng lẽ vào xe. Em nắm chặt vô lăng, nhìn thẳng, nhưng tim em cũng đang đập nhộn nhịp. Tôi quay sang, đặt tay lên người em và nhẹ nhàng di chuyển trên đó.

“Đừng, Han-tung. Làm ơn để em tập trung lái xe.” Em nói một cách căng thẳng.

Tôi vẫn tiếp tục. Tôi biết em là một người có khả năng tự chủ tốt. Em sẽ vẫn tập trung lái xe. “Anh muốn tiếp tục như thế này, cho đến khi em không thể chịu đựng được nữa!” Tôi nghĩ đầy phấn khích và không tỉnh táo.

Em dừng lại trước một khách sạn. Tôi hỏi:

“Em làm gì thế?”

“Em không thể lái xe về đến nhà!” Em nhìn tôi nói.

Chúng tôi không nói gì nữa. Chúng tôi nhanh chóng đi vào sảnh khách sạn và đặt một phòng. Khi cửa vừa đóng, Lanyu ôm chặt tôi và hôn tôi một cách điên dại. Tôi ôm em và hôn em. Tôi lần tay xuống dưới lớp quần áo để có thể thật sự cảm nhận cơ thể em. Tôi có thể thấy được bên dưới đó là ngực rộng và lưng mềm mại. Tôi đẩy em xuống giường và bắt đầu gỡ bỏ quần áo trên người em. Tôi bắt đầu bằng việc mở mấy cái nút áo nhỏ, tôi muốn nhìn thấy phần đã làm cho tôi mất kiểm soát. Rồi tới cái quần, không quan tâm tới cái thắt lưng và khoá kéo có thể làm em đau. Em quá đẹp, thân hình của một người đã trưởng thành nhưng vẫn còn đôi chút của một cậu bé. Tôi muốn bỏ đi tất cả những gì em đang mặc trên người. Tôi muốn có em. Chàng trai đẹp trai ở sân bay mà tôi ao ước, em là của tôi!...

(..... still can't translate, even I really want. Maybe it's because I'm bad at Vietnamese.....)

“Ôi...ôi! Lanyu”

Em mệt tới mức nằm vật xuống giường.(..) em nhìn tôi cười :

“Đau quá. Chưa bao giờ đau như thế. Đau tới toát cả mồ hôi.” Em vừa nói vừa thở hổn hển.

Tôi nâng em lên tay, hôn em:

“Ah xin lỗi! Anh xin lỗi!... vì anh nhớ em quá, anh không thể kìm chế nổi.” Tôi hơi hối hận khi biết em đau tới vậy.

“Em nghĩ là anh muốn giết em!” Em không vui nhưng cũng không bực tức,

(...), một lát sau tôi ngừng lại hỏi:

“Em có muốn thử từ phía sau với anh không?”

Em ngạc nhiên, “Em chưa từng thử làm như vậy!”

“Anh cũng thế! Đây là lần đầu của anh, và anh dành cho em.” Tôi đã quyết định rồi. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì miễn là em vui.

Tôi dạy em từ từ từng chút như dạy một đứa trẻ.

Đau! Thật sự là đau. Tôi không thích thế này. Nhưng tôi lại làm thế với Lanyu. Em có thể vì tôi mà chịu đựng, thì tôi cũng có thể vì em.

“Em thích không?” Sau cùng tôi hỏi

“Không thích bằng bình thường.” Em nói. Tốt, tôi thật sự vui khi em cảm thấy thế. Đây là lần đầu tiên tôi ở vị trí bị động. Tôi không thích thế dù tôi không hối hận về điều đã làm.

Nửa giờ sau, chúng tôi lại tiếp tục. Lần này thì thật nhẹ nhàng. Cả hai đều cảm thấy thoải mái.... Tôi không thể nhớ là hôm đó chúng tôi đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần. Tôi chỉ nhớ là chúng tôi mệt và đói tới mức không còn đủ sức để gọi người phục vụ mang đồ ăn cho chúng tôi.

Việc kinh doanh hàng may mặc tiến triển thuận lợi. Tôi định mua một biệt thự ở North Suburb để làm nhà cho tôi và Lanyu. Hoặc là để tặng em. Tặng cho em, dù là cái gì tôi cũng thấy không phải là quá nhiều.

CHAPTER TWELVE

Một ngày cuối tuần và tháng Mười, tôi cùng Lanyu đi bơi ở một bể bơi trong nhà The Maze. Nơi đó gần như dành riêng cho giới thượng lưu của Trung Quốc, vì thế nó không giống với các khách sạn lớn khác, nơi có cả những người nước ngoài làm tôi cảm thấy không thoải mái.

Trở lại việc trước đây Lanyu không biết bơi. Em nói hầu hết mọi người ở vùng tây bắc không biết bơi. Nhưng bây giờ em đã là một tay bơi cừ. Tôi đã dạy em. Tôi ngồi trên một chiếc ghế ở trên bờ, uống một chút và nhìn em trong làn nước.

“Này! Han-tung, làm gì ở đây thế?” Đó là Tsai Ming, đang cười tiến về phía tôi. Đi theo anh là một cậu mà tôi biết là Wang Yung-huang. Wang mới chỉ ngoài hai mươi nhưng trông đã kiệt quệ rồi

“À, chỉ nghỉ ngơi thôi. Dạo này bận quá.” Tôi trả lời.

“Bận gì? Bận với mấy cô em à? Xem ai này, một mình ở đây trốn tránh đám đông.”

Họ nói sau khi ngồi xuống.

“Không bằng anh đâu.” Tôi cười. “ Có mối hàng nào tốt chăng?” Tôi đoán phải có việc gì thì họ mới tìm đến tôi.

“Tôi là người tìm anh đấy.” Wang Yung-huang nói, “tôi có một tàu chở thép. Anh có muốn không? Giá cả được lắm đấy.”

Hắn là một thuyền trưởng của một nhóm vũ trang nào đó, tôi nghĩ.

“Tôi thích đấy! Nhưng lấy cái gì ra để trả bây giờ. Những khách hàng người Mỹ vẫn chưa thanh toán lô hàng trước. Đang tắc lại ở đấy đấy.” Tôi nói dối để từ chối. Tên này là một kẻ bất hảo. Ông của hắn có mối quan hệ với những người đứng đầu đất nước này và bố hắn là một quan chức cấp cao trong quân đội, thêm vào đó là một ông anh giàu có. Với những người như

vậy đứng đằng sau, hẳn cứ việc gây ra những việc chẳng ra gì rồi bỏ đi. Tôi không có gì để dây dưa với hắn.

Trong khi chúng tôi nói chuyện, Lanyu đã lên bờ. Em vò mái tóc ướt và lắc lắc đầu rồi đi về phía tôi. Làn da rám nắng tự nhiên đang ướt và trông loang loáng như bôi dầu. Em thấy tôi đang nói chuyện với những người lạ liền cười với tôi rồi đi đến ngồi ở một bàn khác.

Tôi thấy Wang-huang sững sờ nhìn Lanyu. Hắn thấy Lanyu cười với tôi nên hỏi:

“Ai thế? Sao tôi chưa thấy bao giờ nhỉ?”

“Tôi mang cậu ta đi cho vui thôi mà.”

“Người mới hả? Anh may mắn quá thể nhỉ.” Hắn nhìn tôi với sự kinh ngạc.

“Chẳng có gì đặc biệt ở thằng bé đó cả.” Tôi cố gắng tỏ ra thờ ơ. Tôi lo rằng cái kẻ ngồi đây có cùng sở thích với tôi.

Một lát sau, Lanyu lại xuống nước. Tâm trí của Wang-huang không còn ở lại chỗ chúng tôi nữa. Trong khi tôi nói chuyện với Tsai Ming, hắn đứng dậy và tiến về phía bể bơi. “Yung-huang cũng thế à?” Tôi thấy Wang Yung-huang đang bắt chuyện với Lanyu và hỏi Tsai Ming.

“Cũng thế á? Thú vui duy nhất của hắn đấy. Hắn thật sự đam mê ấy chứ, cậu không biết à?”

Tôi cười một cách khó khăn và không nói gì.

“Cho dù hắn nói hắn thấy việc này thật bệnh hoạn.” Tsai Ming cười.

Trong phòng massage, tôi hỏi Lanyu:

“Lúc nãy ở bể bơi em nói nói chuyện với ai đấy?”

“Không phải đấy là bạn anh à? Sao anh lại hỏi em?”

“Thế nói những cái gì?”

“Anh ấy nói anh ấy là bạn anh và hỏi xem em đang làm việc ở đâu.”

“Em có nói không?”

“Em nói em đang học ở trường đại học.”

“Tốt hơn hết là em không nên nói chuyện với những kiểu người như thế. Em biết hắn là kiểu gì không? Trông hắn giống như một con người vậy thôi chứ bản chất thì không được như thế đâu.” Tôi hơi bực tức với Lanyu.

“Em đã làm gì nào?” Lanyu cự lại, thật sự không vui.

Tôi đang gặp rắc rối. Tôi không muốn xích mích với hắn vì chuyện này. Thực ra là không đủ sức. Về sau, khi tôi hỏi Lanyu xem hắn có tìm em không. Em bảo không. Tôi thấy mừng vì mọi chuyện dừng ở đó.

Lanyu gần như không ở trường nữa. Em bảo những sinh viên khoá trên không được thân thiện và hợp tác lắm. Rất ít sinh viên không sống ở trường. Hàng ngày em lái xe đến trường, đỗ

cách trường một đoạn, rồi đạp xe đến lớp và kí túc. Em nói hầu như mọi người trong lớp đều biết em có một ông anh trai tốt bụng và thoải mái.

Một ngày thứ tư của tháng Mười Một, tôi về muộn vì phải bàn bạc chuyện kinh doanh. Lúc đó là chín giờ. Tôi đã về đến nhà nhưng Lanyu thì chưa. Lúc chiều em có nói là em đang ở phòng vẽ và muốn ở lại muộn một chút, tới bảy giờ, và sẽ về đến nhà lúc tám giờ. Thường thì em rất đúng giờ. Tôi gọi cho em nhưng không ai nhấc máy. Điện thoại tắt. Chắc chắn là em chưa ra xe. Mười một giờ, tôi cảm thấy bất an. Rồi chuông điện thoại reo:

“Anh là Han-tung phải không? Anh có quen ai là Lanyu không?” Một người đàn ông giọng đặc Bắc Kinh hỏi.

“Có chuyện gì với cậu ấy vậy?”

“Cậu ấy bị cướp. Không có gì nghiêm trọng, chỉ bị thương ở tay.”

Tôi không thể hiểu nổi. Sao cậu bé này luôn làm tôi lo lắng như thế?

Tôi đưa cho người lái xe tốt bụng \$200. Ông ấy có vẻ rất sung sướng. Tôi giúp Lanyu vào phòng. Trông em rất tệ, thật yếu đuối.

“Ở quanh khu vực ĐH Trung Hoa khá là an toàn, làm sao những chuyện như thế này lại có thể xảy ra được? Mà lại vào khoảng tám chín giờ. Thật là không thể nào.” Tôi nói giọng bức tức.

“Em cũng không ngờ được.” Em nằm trên giường và nói.

“Nếu hắn đòi tiền hay xe, cứ đưa cho hắn. Hắn sẽ không làm em đau.”

“...”

“Và em lo về tiền bạc nhiều quá! Những kẻ như vậy sẵn sàng giết em. Em biết không, một vài lái xe đã bị giết rồi đấy.”

“Anh nói xong chưa?” Em hỏi một cách thiếu kiên nhẫn

Tay trái của em được băng bó và buộc ra trước ngực. Tay phải cũng bị quấn băng kín mít. Hắn là em đã phải đánh nhau với những tên cướp đó, nếu không thì ai lại có thể làm tay em bị thương như thế?

Tôi nhìn em và đi tới, quỳ xuống bên cạnh giường. Tôi cầm tay em hỏi:

“Còn đau không?”

“Bây giờ thì ổn rồi.” Em nhìn tôi và tôi nhìn em. Tôi hôn lên má em và nói nhẹ nhàng: “Nhớ nhé! Tiền chỉ là đồ bỏ đi. Tính mạng em quan trọng hơn. Nếu em cứ cứng đầu như thế, em chỉ làm đau mình thôi.” Tôi dỗ dành em như với một đứa trẻ.

“Hôn em nữa đi.” Em cười khẽ. Thế là những câu khuyên bảo của tôi lại chẳng ăn thua gì rồi.

Một tuần sau, Lanyu vui vẻ nói với tôi: trong cái rủi có cái may. Vì đang bị thương nên em

thoát được hai bài kiểm tra. Nhìn em sung sướng như vậy, tôi thấy cậu bé ít hơn tôi mười tuổi này thật đáng yêu.

Hai tuần nữa trôi qua và tôi nhận được một lá thư. Bên trong là tờ ngân phiếu trị giá \$100,000 từ công ty Wah Tin. Công ty đó là của Wang Yung-chuen, anh của Wang Yung-huang. Rồi tôi nhận được điện thoại của Wang Yung-chuen. Anh ta hơn em mình 10 tuổi:

“Han-tung, cậu biết Yung-huang mà. Đừng dây với nó.”

“Anh tử tế quá. Tất nhiên là tôi sẽ không làm như thế. Hơn nữa bọn tôi là bạn bè mà.” Tôi không biết có chuyện gì đã xảy ra, tôi chỉ có cảm giác nó có liên quan đến Lanyu.

“Đúng đấy. Một trăm nghìn dollar đó là để bồi thường cho vết thương của cậu bé.” Wang nói.

“Anh tốt bụng quá! Tôi không nghĩ việc này nghiêm trọng đến thế. Tôi biết Yung-huang hiểu luật chơi mà.” Tôi chỉ có thể nói như vậy.

Wang Yung-chuen cười khẽ rồi đập máy. Dù cho có không biết chính xác chuyện gì đã xảy ra, tôi cũng vẫn có thể đoán được thằng khốn đó đã cố gắng gạ gẫm Lanyu, thậm chí đã dùng tới vũ lực. Có lẽ hấn sợ khi thấy vài tuần rồi mà tôi vẫn chưa có động tĩnh gì, vì thế hấn đã nhờ anh trai dàn xếp vụ này,

Tôi không hỏi Lanyu mà tìm hiểu qua chị Cheung.

“Thế này thì quá lắm rồi, cả hai đứa, đánh nhau vì một thằng bé.” Chị Cheung nói với vẻ sừng sốt nhưng bị cuốn hút bởi câu chuyện.

“Không phải thế! Thậm chí em không biết chuyện gì đã xảy ra nữa cơ!.”

“Còn giấu cả chị cơ đấy!”

“Em không biết thật! Em không phải là Yung-huang, và thằng bé đó không phải vợ em. Hơn nữa, em không xa đà vào chuyện này đâu!”

“Ồ! Thế thì “tình yêu thực sự” và “sự thủy chung” của cậu bé đó chẳng có ý nghĩa gì với cậu rồi.” Chị Cheung cười lớn hơn.

“Wang Yung-huang đạt được cái hấn muốn chưa?”

“Chưa! Cậu bé đó quyết liệt lắm. Cậu ấy nắm chặt con dao của Yung-huang và nói hoặc để cậu ấy đi hoặc là giết cậu ấy!”

“Chết tiệt!” Tôi cười lạnh. Tôi phải thừa nhận Lanyu có nhiều can đảm hơn tôi.

Tôi không nhắc đến chuyện này với Lanyu vì tôi thấy bị tổn thương và tôi không muốn em nhận ra điều đó. Tôi không thể hiểu nổi vì sao em không bao giờ kể cho tôi về chuyện này.

Đã là nửa đêm và Lanyu đang nằm trong vòng tay tôi.

“Em có nghĩ là có một tình yêu vĩnh cửu giữa hai người cùng giới không?” Tôi hỏi em.

“Em không biết. Em chưa bao giờ nghĩ về điều đó.” Em không thích nói về những chuyện mang tính chất giả sử như thế. Em chỉ hành động theo cảm xúc.

“Anh tin là có. Nếu có thể tồn tại giữa hai người khác giới thì cũng có thể tồn tại giữa hai người cùng giới.”

“Anh muốn nói chúng ta phải không?” Em cười và nhìn tôi.

“Anh nói bản thân mình thôi.” Tôi nói.

Em không nói gì mà chỉ cười.

“Em có thích anh không?” đây là lần đầu tiên tôi hỏi người tình của mình. Đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy không tin vào bản thân mình.

“Tất nhiên rồi.” Em nói chắc chắn.

“Wang Yung-huang có tìm em phải không? Và em đã nói dối em là gặp cướp.” Cuối cùng tôi cũng hỏi sau một chút ngập ngừng.

“...”Lanyu không nói gì.

“Cậu ta khá đẹp trai và dễ mến.” Tôi có tình nói một cách thản nhiên.

“Em có thể tự đánh giá người đó khi mới nhìn thấy. Em không hề có ý muốn như vậy. Chỉ là người ta tự huyễn hoặc thôi.” Lanyu nói, hơi thiếu bình tĩnh. Em đẩy tay tôi ra và ngồi dậy, nhìn tôi với vẻ không vui.

“Sao em không nói với anh?”Tôi cũng không vui.

“Em thấy việc ấy thật kinh khủng, không muốn cho anh biết. Em sợ nó sẽ đem lại phiền phức cho anh.” Em không nhìn tôi mà nói.

“...”Đến lượt tôi im lặng. Tôi tin rằng mình đã rất hiểu Lanyu nhưng thực tế thì hình như không phải vậy. Dù cho em không phải là người nói nhiều hay dễ tính, nhưng em lại rất thông minh và nhạy cảm.

CHAPTER THIRTEEN :

Tôi mua một biệt thự ở North Suburb. Đó là một ngôi nhà lớn với 5 phòng ngủ, hai phòng tắm rửa, hai garage và một bể bơi. Tôi để Lanyu chịu trách nhiệm thiết kế và trang trí. Tôi không nói với em đó là nhà mới của chúng tôi.

Hôm đó chúng tôi cùng nhau đến xem nhà.

“Người bạn người Mỹ của anh thật giàu có. Phần trang trí thôi cũng tốn hàng nghìn dollar!”

Em nói với tôi.

“Em thấy nó có được không?”

“Khá đẹp! Em thích kiến trúc tổng quan của nó. Hơi có màu sắc Scandinavi.”

“Nếu anh nói đây là nhà mới của chúng ta thì em có thích không?” Tôi nói với em về bí mật kèm theo sự thích thú nho nhỏ.

Đầu tiên em nhìn tôi rồi nhìn quanh: “@#\$.” Em quá ngạc nhiên đến mức không biết phải nói gì nữa.

Lần đầu chúng tôi cùng nhau trong nhà mới là ở trong phòng tắm. Đó là buổi đêm, Lanyu đang ở trong bồn tắm hình oval. Tôi ở trần từ thắt lưng trở lên, bên dưới mặc một chiếc quần ngủ, tự ngắm mình trong gương.

“Trông anh chỉ hai mươi tuổi là cùng.” Lanyu nhìn tôi và nhận xét.

Tôi cười, cảm thấy tự hào về bản thân. Hàng ngày tôi phải luyện tập ít nhất hai giờ và có chế độ ăn uống hợp lý để có được thân hình này.

“Có một sinh viên mới vào lớp em trong kì này. Chưa tới ba mươi nhưng trông anh ấy như một cái thùng bia vậy.”

“Em quan sát kỹ quá nhỉ. Có chuyện gì sao? Bị hấp dẫn hả?” Tôi lườm em.

“Anh ấy rất tốt với em.” Em nói một cách nghiêm túc.

Tôi quay người ra và nhìn em. Nhìn cánh tay đánh gác lên thành bồn tắm, tôi từ từ tiến lại gần và cắn vào tay em. Em nhìn tôi cười và phòng thủ. Ngay khi tôi kịp há miệng, em đã phản ứng lại. Tay phải hất nước, bắn thẳng vào mặt tôi. Giống như những trận “thủy chiến” mà tôi vẫn chơi khi còn nhỏ. Tôi nhanh chóng bị ướt từ đầu đến chân. Em cười vui vẻ. Tôi nhả tay em ra rồi lao vào trong bồn tắm để chiến đấu. Tôi nắm chặt hai tay em rồi bắt đầu cắn lên mặt lên người em.

Em cười đến không ngẩng được đầu lên.... cho đến khi cả hai bên đều mệt. Tôi nhìn em:

“Chúng ta không thể làm đám cưới...anh đã cho em tất cả những gì có thể...em hiểu không?” Tôi không biết làm sao để có thể diễn tả hết được ý mình.

Em vẫn cười và gật đầu.

“Em có hối hận vì đã gặp anh không?” Tôi hỏi lại. Đây luôn là điều khiến tôi băn khoăn.

Em nhìn tôi cười rồi lắc đầu: “Em không hối hận!” Em nói thật dễ dàng.

Hy vọng là điều em nói xuất phát từ trong trái tim em. (.....) một lần nữa chúng tôi lại cùng nhau đến thiên đường của tình yêu.

Đó là những ngày thoải mái và bình yên nhất. Lanyu đang chờ tốt nghiệp và gần như không phải đến trường nữa. Em nói em đang làm đồ án tốt nghiệp, việc đó cũng giúp em kiếm ra tiền. Tôi đến công ty vài lần mỗi tuần và công việc đang diễn tiến khá thuận lợi. Tôi đang chuẩn bị

đầu tư vào một dự án mới. Đó là dự án nằm trong lĩnh vực mà tôi chưa từng tham gia nhưng rất có hứng thú với nó.

Vào thời điểm đó, tôi thậm chí đã nghĩ rằng có thể tiếp tục như vậy mãi mãi với Lanyu. Đó là nơi tình cảm của tôi dừng chân. Tôi chưa từng cố nghĩ xem liệu tình cảm giữa hai người đồng giới có được xã hội chấp nhận hay không. Vì tôi có tiền, tôi có thể khéo léo dàn xếp và kiểm soát chuyện đó.

Tôi không biết liệu hai người đàn ông như chúng tôi liệu có thể sống hạnh phúc mãi không. Một số người bảo không thể quá một năm. Tôi không đồng ý, vì tôi đã sống hạnh phúc với một cậu bé trong gần bốn năm. Có lẽ vì thời gian chúng tôi bên nhau quá hạnh phúc, quá thanh bình, nỗi đau lặng lẽ nhen nhóm...

CHAPTER FOURTEEN :

Người ta nói con người có hai loại tội lỗi. Loại thứ nhất là tội lỗi gốc, đã bị Adam và Eva vi phạm và truyền lại cho chúng ta. Loại kia xuất hiện muộn hơn khi chúng ta bị Satan lôi kéo, quyến rũ. Tôi cho rằng Lin Tsung-ping là quỷ Satan đã dụ dỗ tôi. Nhưng tôi đã sai. Quỷ Satan thực sự chính là bản thân tôi.

Công việc của tôi đang tiến triển tốt đẹp. Rồi một cơ hội hiếm có cho phép tôi có thể thử tham gia vào chính trị. Đó là lần đầu tiên tôi gặp Lin Tsung-pin. Đó là trong một cuộc đàm phán với một thương nhân người Mỹ. Một công ty nhỏ của Mỹ muốn gây một tiếng vang lớn ở Trung Quốc, và họ tìm đến tôi.

Ngay khi nhìn thấy thương nhân người Mỹ đó, tôi đã chú ý tới cô gái phương Đông ở bên cạnh ông ta. Lúc đầu tôi không chắc chắn lắm về việc cô ấy có phải người Trung Quốc hay không. Cô mặc một bộ vét nữ màu xanh, tóc buộc cao sau đầu với những lọn xoăn tự nhiên buông xuống. Cô không đeo bất cứ thứ trang sức nào trừ đôi hoa tai cùng màu xanh sapphire tôn khuôn mặt trắng trẻo. Khuôn mặt cô hơi giống với người phương tây, dài và nhỏ, trong hơi hiện đại. Trông cô rất đẹp. Mũi cao, môi đỏ và đầy đặn. Màu mắt cô cũng sáng hơn những người Trung Quốc khác, nó gần như là màu nâu, trông giống như được che phủ bởi một lớp sương mỏng. Trong cả buổi đàm phán, thương nhân người Mỹ tỏ ra hết sức sốt sắng với công việc, tạo một ấn tượng về sự nghiêm túc và trách nhiệm nhưng cũng lờ lẩn và chắc chắn về bản thân. Còn cô luôn tươi cười khi nói.

“Wow! Thật là một người đẹp! Mình phải có được cô ấy!” Tôi nghĩ.

Ngay từ khi bắt đầu, tôi đã nhận thấy mỗi khi nhìn tôi, cô đều nhìn bằng ánh mắt dịu dàng nhưng duyên dáng, và không bao giờ tránh đi khi tôi cũng nhìn cô. Trước khi về, tôi bắt tay nhẹ nhàng :”Tôi phải cảm ơn cô Lin. Nhờ cô mà buổi gặp mặt này diễn ra trôi chảy. Cô nói tiếng

Anh rất giỏi.” Tôi ca tụng một cách lịch sự. Thực tế là tôi không chắc chắn lắm là tiếng Anh của cô có tốt hay không. Câu nói đó cô không dịch sang tiếng Anh. Cô chỉ ngượng ngùng cảm ơn.

Tối hôm đó khi về nhà tôi kể lại cho Lanyu nghe. Em chỉ cười mà không nói gì.

“Em không có tí cảm giác nào với các cô gái à?” Tôi hỏi.

“Tất cả phụ nữ đều hơi đạo đức giả.” Em nói

“Trong suốt bốn năm đại học không có cô sinh viên nào chạy theo em sao? Em đẹp thế này cơ mà?” Tôi khiêu khích em.

“Bọn em có sinh viên nữ. Nhưng bọn em cũng có câu này : Con gái ĐH Trung Hoa tốt nhưng nhìn không ổn, khi nói chuyện với họ, họ chỉ toàn sách vở.”

“Ha! Ai nói câu đó?” Tôi thấy điều đó thật thú vị.

“Nó được viết trên bàn.”

“Thật may mắn là anh không học kĩ thuật. Kĩ thuật làm cho con người ta khô cứng và phi lý. Thậm chí không chinh phục nổi các cô gái.”

“Và anh vẫn muốn chinh phục?” Lanyu cười.

“Bọn anh già rồi. Điều đó không còn quan trọng nữa! --- Không đủ sức nữa dzồi.” Tôi nói bằng cả giọng bắc và giọng nam trong khi đi lên tầng trên. Tôi nghe thấy Lanyu cười thành tiếng.

Lần thứ hai tôi gặp Lin Tsung-ping lại là tại công ty tôi. Nhưng lần này là trong văn phòng của tôi. Ông chủ của cô phải quay lại Mỹ và có một số vấn đề mà cô phải trực tiếp bàn với tôi. Tôi thấy vui vì mình có cơ hội.

Cô vẫn mặc màu sắc mạnh nhưng có cái gì đó rất đặc biệt ở cô mà tôi không thể nói chính xác được. Chúng tôi nói chuyện một cách thoải mái. Mỗi khi lịch sự nhìn cô với “cảm xúc sâu sắc” trong mắt, cô nhìn tôi trong vài giây rồi từ từ đưa mắt đi chỗ khác.

“Thật là một người kì lạ.” Tôi nghĩ.

“Để thể hiện sự biết ơn của tôi đối với sự giúp đỡ của cô Lin, tôi có thể mời cô dùng bữa tối với tôi không?” Tôi nói, lịch sự và thản nhiên.

Cô lưỡng lự một chút rồi nói: “Chắc chắn rồi.” Cô nhận lời ngay. Và điều đó làm tôi ngạc nhiên.

Tôi chọn nhà hàng Pháp ở Tien Huo. Cô đến đúng giờ. Khi cánh cửa tự động mở ra hai bên, tôi thấy cả thể giới như sáng bừng lên. Trông cô thật ấn tượng với chiếc váy buổi tối không cổ màu xám đơn giản bó sát người. Vai trái cô khoác một chiếc túi màu đen rất hợp với đôi hoa tai vuông cô đang đeo. Tóc được buộc cao lên đỉnh đầu với vài lọn nhỏ buông xuống một cách tự nhiên. Cô có một thân hình hoàn hảo. Với chiều cao khoảng 1.7 m, cô rất hợp với chiều cao của tôi. Tôi thấy hơi hồi hộp...

Khi cô đi vào nhà hàng, hầu hết đàn ông, không phân biệt tuổi tác và địa vị, đều bị hấp dẫn. Khi tôi đến gần, đặt tay lên eo cô rồi đưa cô về chỗ, tôi thấy rất sung sướng và tự hào. Sự tự tôn của tôi được thỏa mãn., một cảm giác mà Lanyu không bao giờ có thể mang lại cho tôi.

Hôm đó tôi nói chuyện với Lin Tsung-ping đến tận tối khuya. Cô nói cô tốt nghiệp trường Fifth Foreign bốn năm trước, sau đó làm người phiên dịch. Cô là người miền nam, bố cô là một viên chức nhà nước còn mẹ là một người đánh máy. Tôi ngắm nhìn cô ăn một cách duyên dáng và lắng nghe cô nói chuyện bằng một giọng ngọt ngào. Sự duyên dáng của cô đã gọi sự hiếu kỳ trong tôi.

Khi tôi quay về Scandinavian (nhà mới của tôi và Lanyu) thì đã là nửa đêm. Lanyu vẫn chưa đi ngủ, em đang đọc báo.

“Sao em chưa đi ngủ?” Tôi hỏi.

“Không ngủ được.” Em ngáp ngủ, “Công việc thế nào?” Em ngày càng ít quan tâm tới công việc của tôi, hỏi chỉ để hỏi mà thôi.

“Không có gì phải phàn nàn. Đi ngủ đi.” Tôi tắt đèn.

Sau đó tôi hẹn hò với Lin Tsung-ping hai lần. Cô luôn thoải mái và lịch thiệp, dù chúng tôi chưa bao giờ đi quá giới hạn. Chúng tôi thường hẹn gặp nhau vào buổi tối và về muộn. Tôi phải nhờ Lui Qsing bao che cho mình để tránh bị Lanyu phát hiện.

Hôm đó là một buổi tối cuối tuần, tôi ‘đến nhà Chan thăm Chan với tư cách là một người bạn’. Đó là người có vị trí thứ hai trong giới tài chính. Để chuyến viếng thăm dễ dàng hơn, tôi quyết định mời Lin Tsung-ping đi cùng. Cô vui vẻ đồng ý. Buổi viếng thăm thành công tốt đẹp và Lin Tsung-ping góp một nửa trong thành công đó. Cô thật sự có khả năng chinh phục lòng người.

“Anh phải cảm ơn em nhiều lắm vì ngày hôm nay.” Tôi nói khi chúng tôi rời nhà Chan.

“Tốt! Thế anh định cảm ơn bằng cách nào thế?”

“Thế bắt đầu bằng một bữa tối thì sao nhỉ?”

“Chỉ như thế thôi không đủ. Nhưng dù sao thì em cùng đang đói.” Cô cười, lần đầu tiên thể hiện sự bẽn lèn kiểu phụ nữ. Dường như cô rất vô tội và đáng yêu, ít nhất là đối với tôi vào lúc đó.

Tôi đó tôi đã hôn cô ở trong xe. Tôi rất vui vẻ và cô cũng có cảm hứng.

“Han-tung.” Cô rời môi tôi ra rồi khóc.

“Có chuyện gì?”

“Nói cho em biết, anh có vợ rồi phải không?”

Tôi thấy ngạc nhiên khi cô hỏi vậy. Tôi cười:

“Sao em nghĩ là anh có?”

“Bản năng của phụ nữ.”

“Anh độc thân và chưa từng cưới vợ. Em có muốn xem hộ chiếu của anh không?”

Cô cười ngượng ngùng : “Anh biết đấy Han-tung, em rất sợ. Em sợ rằng mình sẽ đi quá xa. Điều đó sẽ làm tổn thương em và tổn thương cả anh.” Phụ nữ rất ít khi nói chuyện tình cảm một cách chủ động, đặc biệt là những người phụ nữ đẹp.

Khi tôi đưa Lin Tsung-ping về thì đã là hơn một giờ. Rồi tôi lái xe đến Scandinavian. Lanyu đang xem phim khi tôi vào. Em không nhận thấy tôi.

“Vẫn còn xem phim vào giờ này à? Mai em không phải đến trường à?” Tôi hỏi chỉ bởi vì tôi phải nói gì đó.

“Mai là chủ nhật.” Em trả lời một cách lười nhác.

“Anh muốn tắm rồi đi ngủ.” Tôi không muốn nói quá nhiều.

“Gần đây anh bận bịu quá nhỉ?” Em hỏi. Em thật tinh ý và nhạy cảm.

“Và chẳng vì cái gì cả. Những việc đó thật là phiền phức.” Tôi ghét giọng nghi ngờ của em.

“...” Em không nói gì.

Em đi ngủ trước. Khi tắm xong và đi ra khỏi phòng tắm, tôi bật đèn ngủ. Lanyu đang nằm xấp, đầu nghiêng sang một bên. Trong ánh đèn mờ mờ, đôi mày đen, mũi cao, đôi môi quyến rũ của em trông đặc biệt đẹp và duyên dáng. Khuôn mặt em thật bình yên và thánh thiện. Hai mắt nhắm, lông mi dài đang khép...Tôi không thể dừng được, khẽ hôn lên mắt, lên mi em... Hẳn là em chưa ngủ say. Em nhanh chóng bị nụ hôn của tôi làm cho thức giấc. Em trở người và nằm ngửa. Tôi đè em xuống.

“Ngủ đi.” Em cố tình nói nhu thể em đang thật sự trách móc tôi.

“Không! Anh muốn bây giờ!” Tôi cố tỏ ra nhõng nhẽo.

“Anh muốn? Thế mà vẫn về muộn thế? Không!”

“Anh bận mà!” Tôi nói bẽn lễn như một cô gái

Rồi cả hai chúng tôi phá lên cười. Chúng tôi thích đổi vai trò để khiêu khích nhau.

“Em thật là hẹp hòi!” Tôi vẫn đang nằm đè lên em.

Em nhìn tôi. “Anh không ra ngoài lãng nhăng đấy chứ?”

“Nếu thế thì sao? Em không thể làm gì thiếu anh sao?” Tôi cười

“Em sợ rằng anh có thể làm gì đó mà không cần đến em.” Em cười buồn, vẻ u buồn đã để lại ấn tượng với tôi lại xuất hiện trong mắt em.

Tôi không biết vì mình bị nói trúng hay vì cảm thấy tội lỗi, tôi thấy mắt mình cay cay.

“Làm sao lại có chuyện như thế được?” Tôi nói, vùi mặt vào người em và hôn em.

Trong suốt hai tháng sau, tôi không gọi cho Lin Tsung-ping lần nào. Cô gọi cho tôi hai lần. Trong điện thoại, giọng cô thật êm ái và dịu dàng. Cô chỉ hỏi xem tôi thế nào, nói chuyện một chút rồi bỏ máy. Tôi thấy tim mình hơi loạn nhịp một chút rồi lại đập như bình thường. Lin Tsung-pin đã hai mươi năm tuổi. Cô lớn tuổi hơn Lanyu. Phụ nữ tuyệt vời nhất vào độ tuổi đó.

Cuối cùng tôi và Lin Tsung-ping, chuyện gì phải đến đã đến. Tôi đã nói ‘không’ với bản thân rất nhiều lần trước đó. Tôi nói ‘không’ vì Lanyu. Không có ràng buộc đạo đức và pháp luật nào giữa chúng tôi. Tôi chỉ không muốn phản bội Lanyu. Nhưng cuối cùng thì tôi và Lin Tsung-pin cũng đã cùng nhau.

CHAPTER FIFTEEN :

Đó là một buổi tiệc cocktail không chính thức do nhân viên tổ chức. Rất nhiều người mà tôi quen cũng đến đó. Tôi đã mời Lin Tsung-ping đi cùng. Không cần phải phải nói, đó là một tối thành công và đáng tự hào. Sau đó Lin Tsung-pin muốn hít thở không khí trong lành nên chúng tôi ra ngoài đi dạo lòng vòng trên những đường phố ở Bắc Kinh. Tôi vòng tay qua eo cô, tìm cơ hội tỏ tình. Trông chúng tôi giống như một cặp tình nhân đang yêu say đắm. Không kể tôi yêu cô bao nhiêu, mà có khi chỉ là một chút thôi, tôi cũng có thể hành động như thể đang vô cùng say đắm. Nhưng giữa tôi và Lanyu, dù cho tình cảm có là vô bờ thì cũng không thể thể hiện ra ở nơi công cộng. Tối đó tôi đưa Lin Tsung-ping đến Hsiang Kuo. Lúc đầu chúng tôi ngồi nói chuyện ở phòng khách. Người phục vụ mang champagne đến. Chúng tôi uống vì “tình bạn” của chúng tôi. Và không thể kiểm soát được bản thân, cuối cùng thì cái gì phải đến cũng đến.

Chúng tôi hôn một nụ hôn dài, cho đến khi tôi mất hết kiên nhẫn. Tôi bế cô trên tay và đưa vào phòng ngủ. (...)

Tsung-ping nằm trong vòng tay tôi, cầm một tay của tôi và vuốt ve nhẹ nhàng.

“Em thấy mình thật ngọt.” Cô cười nói.

“Em là cô gái thông minh nhất mà anh biết.” Tôi nói.

“Anh phải nói câu này với các cô gái hàng trăm lần rồi ý nhỉ.” Cô vẫn cười.

“Thực tế là anh...”

Lin Tsung-ping đột ngột ngăn tôi bằng môi của mình. Cô hôn và nhìn tôi:

“Han-tung, anh không phải kể cho em về quá khứ của anh, không cần cả hiện tại. Em không quan tâm. Tất cả những gì anh cần biết là có một phụ nữ tên là Lin Tsung-ping yêu anh.” Cô nói và lại nằm tựa vào tay tôi, mắt nhìn về phía trước:

“Và một ngày nào đó, khi anh không thích cô ấy nữa, anh chỉ cần nói: đi đi, tôi thấy chán cô

“rồi.” Cô cười, mặt đỏ lên vì ngượng, và lại vùi đầu vào tay tôi.

Đầu óc tôi lại tràn ngập băn khoăn bởi một câu hỏi quan trọng : Liệu tôi có nên lập gia đình? Mẹ tôi đã thúc giục tôi nhiều lần, đặc biệt là từ sau khi bố tôi mất. Tôi cảm thấy được một áp lực vô hình.

Lin Tsung-ping, một cô gái con một gia đình bình thường của miền nam, rất thích hợp để làm vợ tôi. Dù cho tương lai cô đã được định trước, cô là kiểu phụ nữ có thể dung hoà được mối quan hệ giữa vị trí xã hội cao và việc trong nhà. Tôi thật sự cần cô cho cuộc đời và sự nghiệp của mình. Và Lanyu? Cứ “giữ lấy” em? Duy trì mối quan hệ với em? Có lẽ em không đồng ý. Rồi bỏ em? Tôi không thể làm điều đó.

Mọi việc diễn ra như thể tình cờ, nhưng thực ra là tất cả đều là tất yếu. Tôi gặp bác sĩ Sze. Ông là một bác sĩ tâm lý chuyên về đồng tính. Ông là chuyên gia giỏi nhất về đồng tính mà tôi từng biết.

Đó là lần đầu tôi có được “kiến thức” về đồng tính.

Sau buổi nói chuyện kéo dài nhiều giờ, bác sĩ đã đưa ra kết luận: Tôi là một người đàn ông hoàn toàn bình thường, chỉ hơi có một chút khuynh hướng đồng tính. Tất cả những gì tôi phải làm là chấm dứt quan hệ với em, và việc lập gia đình sẽ không gặp vấn đề gì. Người có vấn đề là Lanyu. Ông nghi ngờ Lanyu đang có những ám ảnh về việc này và hứa sẽ điều trị cho em để giúp tôi thoát khỏi em.

Tôi phải nói với Lanyu về ‘phát hiện khoa học quan trọng’ này của tôi, và thuyết phục em rằng em nên chấp nhận đi trị liệu tâm lý. Điều đó rất khó khăn, nhưng tôi phải làm được.

Cả tôi và Lanyu đều không biết nấu ăn nên chúng tôi phải đi ăn ngoài. Hôm đó, khi chúng tôi ra khỏi nhà hàng và đang trên đường về nhà, em nói về những chuyện ở trường. Em nói về việc quản lý sinh viên, về văn phòng giáo viên, về hiệu trưởng, về những điều kiện để được ở lại Bắc Kinh, và nói về bộ thiết kế mà em đã từng nhắc đến trước đó. Tôi lắng nghe một cách bồn chồn. Tôi nói với em tôi có thể giúp em lấy được giấy chấp nhận ở lại Bắc Kinh ngay lập tức.

“Lanyu, đã bao giờ em nghĩ về tương lai chưa?” Tôi bắt đầu hỏi.

“Ý anh là sao?” Em nhìn tôi vẻ không hiểu trong khi vẫn lái xe.

“Liệu em có nghĩ rằng việc hai người đàn ông sống mãi với nhau là điều không thể?”

“ ... ”

“Em mới đọc một số tài liệu của nước ngoài. Họ không còn nghĩ đây là một căn bệnh, chỉ là ...em không nhớ họ gọi là gì. Có nghĩa là, một số người đàn ông thích phụ nữ, nhưng một số lại thích đàn ông. Chỉ là sở thích khác nhau.”

Những gì em nói làm tôi thấy sốc. Tôi vẫn luôn cho là em không bao giờ nghĩ về những chuyện như thế này.

“Em đọc khi nào?” Tôi hỏi

“Sau khi gặp anh, em bắt đầu chú ý tới những bài báo về chuyện này.”

“Tài liệu nước ngoài? Hừ! Có cả phim X-rated từ nước ngoài! Và cả sự tự do từ nước ngoài nữa!” Tôi trả lại một cách đối nghịch.

“Đó là một báo cáo y học, khá nghiêm chỉnh đấy!”

“Anh nghĩ đây là một vấn đề thuộc về tâm lý.” Tôi khẳng định lại ý của mình dù chẳng thể bác bỏ em.

“Ha! Thế có nghĩa là anh đang cố nói cả hai chúng ta là những kẻ có vấn đề tâm lý?” Em cười gượng gạo

“Không. Chỉ có em thôi! Ít nhất là anh muốn phụ nữ. Em thì sao?”

“Em chưa thử bao giờ.” Em nói một cách yếu ớt.

“Đã bao giờ em thích phụ nữ chưa? Thậm chí em không thích tạp chí Playboy.”

“ ... ”

“Em nghĩ mình là một cô gái!”

“Em không thể!” Dường như em bị tổn thương và phản ứng mạnh, tay trên vô lăng hơi run rẩy.

“Lái cẩn thận!” Tôi ngừng một lát rồi hỏi, “Em có thích đàn ông chứ?”

Em không trả lời. Một lúc lâu sau, em nói khẽ, “Em chỉ thích anh thôi!”

Chúng tôi không nói gì nữa cho đến khi về đến nhà. Nhưng tôi vẫn muốn nói thêm về vấn đề này. Tôi nói với em về bác sĩ Sze và bảo em đến gặp bác sĩ.

“Em sẽ không đi!” Em có vẻ quyết liệt.

“Ít nhất trong tương lai em sẽ lập gia đình. Điều đó tốt cho em!”

“Em sẽ không cưới.”

“Không cưới? Em mới có hai mươi tuổi, thế đến lúc em ba mươi, bốn mươi thì sao? Em định sống như thế nào trong cái xã hội này?” Tôi nghĩ đến bản thân mình, giống như một người đi trước có kinh nghiệm.

“ ... ”

Thấy em im lặng, tôi tiếp tục:

“Hơn nữa, em có muốn có con không? Người đàn ông có trách nhiệm phải duy trì huyết thống. Em sẽ cảm nhận được áp lực đó khi thời gian trôi đi.”

“Em không quan tâm! Và không ai trong nhà em quan tâm cả! Em chẳng phải chịu áp lực nào hết.”

Tôi quên mất tôi và em có hoàn cảnh không giống nhau. Rồi tôi chợt chó ra điều gì đó:

“Không phải mẹ em muốn em trở thành một người đàn ông thực thụ hay sao? Ít nhất em cũng nên cố thử xem chứ.”

Tôi đã làm cho em tổn thương. Em không nói gì. Có thể em đã miễn cưỡng đồng ý. Nhưng trước khi đi ngủ, em hỏi:

“Anh có muốn chia tay không?”

“Em không thể giải quyết mọi việc như thế được.” Tôi nói với sự bức tức. Lanyu sau đó đã giận trong suốt một thời gian dài. Mặc dù em không nói ra, nhưng tôi biết em đang giận tôi về chuyện trị liệu tâm lý. Em bắt đầu về rất muộn, thậm chí thỉnh thoảng còn ở lại trường. Hôm đi gặp bác sĩ Sze về, em vào nhà và đi thẳng lên tầng trên mà không nói một lời nào.

“Này!” Tôi chặn em lại, “hôm nay em thế nào?” Ý tôi muốn hỏi về buổi trị liệu.

“Nói chuyện, xem tranh và để cho em suy nghĩ.” Em nói, rất thiếu kiên nhẫn.

“Còn gì nữa?”

“Nếu anh thích thì tự đi mà thử.” rồi em đi lên và vào phòng ngủ.

Tôi đó, tôi muốn được cùng với em. Em chiều theo ý tôi nhưng hoàn toàn không có chút hứng khởi nào.

Nửa đêm, tôi thức giấc vì em nói mê. Tôi lay em, gọi tên em, rồi em bình tĩnh lại và tiếp tục ngủ. Cứ như vậy trong vài đêm. Em đang ở trong tâm trạng hết sức tồi tệ. Thậm chí em còn không muốn ăn. Trông em thật ủ rũ và uể oải, thậm chí hơi gầy. Tôi hỏi xem em cảm thấy thế nào về những buổi trị liệu. Em nói em chẳng cảm thấy gì. Tôi gọi điện cho bác sĩ Sze và hỏi thăm về Lanyu. Ông nói Lanyu hoàn toàn thiếu hợp tác trong các buổi trị liệu. Ông nói Lanyu không chỉ có những vấn đề tâm lý và giới tính mà còn có tâm trạng chán nản, tuyệt vọng và cuồng loạn.

“Cấp độ một của liệu pháp không mang lại kết quả. Tôi nghĩ tôi có thể thử tiêm hormones trong cấp độ tiếp theo. Việc này sẽ có kết quả với cậu ấy...” Vị bác sĩ nói không ngừng về phương pháp trị liệu của ông.

“Không! Ông không thể làm thế!” Tôi không thể chấp nhận tiêm thuốc vào một cơ thể một con người hoàn toàn khoẻ mạnh

“Cũng có một vài cách khác. Ví dụ, để cho cậu ấy xem một số ảnh của đàn ông khoả thân, thậm chí là ảnh của anh, và cùng lúc sẽ kích thích, làm cho cơ thể cậu ấy sinh ra một phản ứng đau đớn mỗi khi nhìn thấy những hình ảnh như vậy.”

“Kích thích kiểu như thế nào?” Tôi hỏi.

“Ví dụ như shock điện não...”

“Không! Chắc chắn là không!” Tôi từ chối với sự chắc chắn.

Tôi không biết liệu giáo sư Sze có thành kiến rằng sự đồng tính là có hại cho xã hội hay ông cảm thấy hơi ngại vì khoản tiền trị liệu mà tôi trả cho ông quá lớn, nhưng ông đề nghị sẽ cho

tôi thêm nhưng gợi ý để giải quyết. Nhưng tôi không nghe nữa. Trông đầu tôi hiện đi hiện lại những 'lời giải thích khoa học' của ông giáo sư. Tôi nhớ lại lần đầu nói chuyện với ông, ông hỏi tôi xem liệu tôi chỉ là bông bột nhất thời hay thật sự yêu một cậu con trai. Tôi trả lời là tôi chỉ nhất thời. Ông nói rằng thế là tốt, rằng điều đó chỉ chứng minh rằng tôi không nghiêm túc, và do đó tôi không phải là một người đồng tính thực sự. Theo như những suy luận trên, tôi cũng không nghiêm túc khi có quan hệ với các cô gái, và tôi yêu họ để thể hiện là tôi bị thu hút bởi người khác phái. Nhưng tôi chưa hề yêu một cô gái nào. Vậy thì trường hợp của tôi giải thích như thế nào?

Tôi cũng nghĩ về lý thuyết của ông về Lanyu nghĩ mình là một cô gái. Đúng là Lanyu yêu tôi hơi giống với cách yêu của phụ nữ. Em nhạy cảm, hay để ý mọi chuyện. Nhưng mặt khác, tôi cũng thấy ở em sự tự tôn, độc lập, bướng bỉnh, và thậm chí cả sự dũng cảm; nhưng phẩm chất đó rõ ràng không phải đặc biệt dành cho phụ nữ.

Tôi quyết định gọi cho Lanyu. Tôi bảo em đến văn phòng của tôi, vì tôi muốn chơi billard vào buổi tối. Lúc đầu em nói em rất bận nên không thể đến được, rồi em nói em không khỏe và muốn ở nhà ngủ. Nhưng cuối cùng thì em vẫn đến.

"Chúng ta sẽ đi đâu đây?" Em vào văn phòng, ngồi xuống ghế dài trong văn phòng và hỏi, hơi cần nhẫn.

"Em muốn đi đâu?" Tôi hỏi.

"Bất cứ đâu anh muốn!" Em nằm ra ghế, nhìn tôi.

"Mai em có đi gặp giáo sư Sze không?" Tôi hỏi.

"Buổi hẹn của em vào ngày kia."

"Đừng đi nữa, được chứ?" Tôi nhìn vào mắt em.

"Sao thế?" Em hỏi, vẻ băn khoăn.

"Chẳng sao cả. Chỉ là đừng đi nữa. Anh thấy em đang phải chịu đựng các buổi gặp mặt đó."

Em nhìn tôi, từ từ nở nụ cười, rồi đột ngột đứng dậy, lao đến trước mặt tôi, ôm lấy tôi và hôn tôi.

“Em điên hay sao thế? Em đang ở trong văn phòng anh đấy.” Tôi hạ thấp giọng, cười ngăn em lại.

Phương pháp trị liệu ngớ ngẩn đó đã chấm hết như vậy. Nụ cười tươi sáng rạng rỡ lại trở lại trên khuôn mặt Lanyu.

Em dường như quẩn quýt, say đắm tôi hơn trước. Và điều đó càng làm tôi bồn chồn lo lắng.

CHAPTER SIXTEEN :

Bỗng nhiên tôi phải đi HongKong và Hainan, Lin Tsung-ping ngỏ ý được tiễn tôi ở sân bay.

“Anh phải cẩn thận khi đi ra ngoài và lái xe ở HongKong.” Cô nhẹ nhàng nói với tôi.

“Không sao đâu. Anh thường xuyên đến đó mà.” Tôi cười.

“Em biết!” Cô cúi đầu và lấy từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, rồi nhìn tôi:

“Đây là một mảnh ngọc bội. Nó rất quý và đã được một pháp sư cao tay phù phép. Nó có thể ngăn được yêu ma và bệnh tật. Em muốn anh giữ nó.” Cô nói trong khi đưa nó cho tôi.

Đó là một mảnh ngọc bội màu xanh khá đẹp, hình chữ nhật, ở giữa có hình hơi giống hình trái tim màu đỏ. Mặt sau khắc một chữ nhỏ ‘Lin’. Dù có thể tránh được bệnh tật hay không, hành động của Tsung-ping thật đáng cảm động.

“Cảm ơn em!” Tôi nhìn vào đôi mắt như có sương khói của cô và ôm chặt cô vào lòng.

Tôi đến một cửa hiệu kim hoàn ở Hồng Kông để làm một sợi dây cho mảnh ngọc bội. Người chủ cửa hàng bảo đó là một viên ngọc quý, trị giá ít nhất 3000 USD. Tôi chưa từng tặng cô món quà quý giá nào nhưng cô lại tặng tôi một miếng ngọc bội như vậy. Điều đó làm tôi nhớ đến sự đánh giá của Liu Qsing dành cho Lin Tsung-pin: Cô ấy là người phụ nữ mà không một gã đàn ông nào có thể từ chối.

Mười ngày sau, tôi gọi cho Lanyu để báo tôi sẽ về trong vòng một tuần nữa. Thực ra là tôi về Bắc Kinh ngay trong ngày hôm đó. Tại sân bay, tôi đeo miếng ngọc bội và tôi nhìn thấy Lin Tsung-ping đợi mình ở bên ngoài. Cô mặc một chiếc áo phông trắng bó sát, cổ sâu, rất hợp với chiếc quần jeans ngắn, phô bày vẻ đẹp hình thể của cô. Ấn tượng về cô lúc đó là sự tươi trẻ tràn đầy sức sống.

Trên đường về, tôi bảo Lin Tsung-pin rằng tôi muốn đưa cô vào khách sạn. Cô hỏi liệu còn có chỗ nào tốt hơn khách sạn hay không. Do đó chúng tôi quyết định đến Temporary Village. Tất

cả đồ đạc của tôi và Lanyu đã được chuyển đến Scandinavia, chỉ còn lại vài đồ nội thất và đồ điện ở đó. Tôi định đưa Lin Tsung-ping đi ăn bên ngoài nhưng cô hỏi sao không mua đồ về và tự nấu ăn ở nhà. Như thế sẽ ngon hơn. Cô nấu hai món xào và một bát canh chỉ trong vòng nửa giờ. Cô cười nhìn cách tôi cách tôi ăn:

“Anh thích món em nấu không?”

“Ngon tuyệt! Những món này ngon thật, ngon hơn cả đồ khách sạn.”

“Ở nhà mẹ anh có nấu ăn không?” Cô lại hỏi.

“Hầu hết đồ ăn ở nhà do người giúp việc nấu. Mẹ anh chỉ nấu những món bà nấu ngon. Món ‘súp rau với nước sốt Bắc Kinh’ của bà là ngon nhất.”

“Thật sao? Em phải tìm cơ hội để nhờ bác dạy cho mình!” Cô cười duyên dáng.

Tôi nghĩ nếu tôi đưa cô về ra mắt mẹ, hẳn bà sẽ vô cùng vui sướng. Đây là sự đền đáp lớn nhất mà một người con trai có thể dành cho mẹ mình.

Người phụ nữ này được dạy dỗ chu đáo và biết phải cư xử như thế nào. Cô tuyệt vời khi ở trên giường, thông minh và khéo léo với gia đình. Tôi phải cưới cô. Tôi phải giả quyết rõ ràng với Lanyu.

Một tuần sau tôi quay về Scandinavia. Lanyu trách sao tôi không nói với em trước. Đêm thứ ba ở lại đó, Lanyu đang đọc một tài liệu gì đó phục vụ cho việc học thì tôi khẽ khàng bước vào. Em nghe tiếng chân tôi và ngẩng đầu lên:

“Anh làm gì thế? Anh làm em giật mình đấy!”

“Anh có chuyện quan trọng cần nói với em!” Tôi nhìn thẳng vào em và nói với giọng trầm.

“Có chuyện gì thế?” Em nhìn tôi với vẻ cảnh giác.

“Anh muốn lập gia đình. Anh đã tìm được người phụ nữ thích hợp.” Tôi nói, giống như đang nói chuyện công việc.

Em không nói gì, chỉ nhìn tôi...Chúa ơi! Tôi biết rõ điều này. Đó là đôi mắt của vài năm trước, khi tôi nói tôi không muốn em một chút nào nữa. Cảm giác bàng hoàng và tuyệt vọng trong đôi mắt ấy!

Mũi tôi cay cay, tôi phải cúi đầu xuống : “Điều này sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra. Em phải nhận thấy...”

“...” Im lặng

Chúa ơi! Lại kiểu im lặng đó! Tôi không thể chịu đựng nổi

“Chúng ta có thể tiếp tục thế này nếu em muốn! Điều duy nhất thay đổi là anh có vợ. Tất cả mọi thứ sẽ giống như trước đây! Không có gì thay đổi cả!” Tôi nhìn em và nói vẻ chắc chắn, giống như tôi đang thề vạ.

Mắt Lanyu đầy nước mắt, nhìn tôi vẻ yếu đuối và tuyệt vọng. Đôi môi em run rẩy dữ dội.

Rồi em nhìn đi chỗ khác, sục sục. Tôi thấy rõ là em đang cố gắng hết sức để kìm nén cảm xúc, cố không để rơi nước mắt. Chưa bao giờ em là một đứa trẻ hay khóc.

Một lúc lâu sau, em quay lại nhìn tôi và mặt hơi nhăn nhó đau khổ, “Khi anh bắt em phải đi điều trị tâm lý, em biết đây chính là lý do.” Mắt em vẫn tràn nước mắt và môi run run. Em lại cúi đầu.

Tôi cảm thấy thật tồi tệ! Nước mắt trào ra. Tôi ôm em vào lòng. “Anh không muốn thế này! Anh không còn sự lựa chọn nào khác!” Tôi nói và hôn em với đôi môi run rẩy và mắt tràn nước mắt, cũng giống như em...

Em từ từ mở miệng, lưỡi em lướt trên môi tôi và nước mắt em chảy trên mặt tôi...

Em dừng lại, với chiếc hộp giấy ăn trên bàn, lấy một tờ cho em và một tờ cho tôi. Em cười, nhưng với vẻ cay đắng. Tôi cũng cười cay đắng. Chúng tôi chỉ cười như vậy, và hỉ mũi...

Chúng tôi lại ôm nhau. Lanyu và tôi giúp nhau cởi bỏ trang phục trên người một cách từ từ. Em từ từ đặt tôi xuống giường, lưỡi em trôi trên người tôi giống như em vẫn thường làm, và nhìn tôi. Tôi cũng nhìn em và không thể tập trung vào việc đang cùng em. Bất kể Lanyu cố gắng như thế nào, tôi vẫn vậy. Tôi đặt em xuống sàn và cũng cố gắng với em như vậy, nhưng em cũng giống như tôi. Rồi chúng tôi dừng lại, nhìn nhau cười... Chúng tôi không cần phải làm vậy, ít nhất tôi không cần. Tôi chỉ muốn có cảm giác chắc chắn được sở hữu em. Nhưng tôi hoàn toàn không thấy cảm giác chắc chắn ấy.

Đêm khuya, chúng tôi lại bắt đầu một lần nữa. Và lần này thì có kết quả. Chúng tôi thật sự có cảm hứng và thật sự là đối tác tuyệt vời của nhau... Cuối cùng, em ngồi dậy, tựa vào thành giường. Tôi dựa vào em, đầu gối lên người em.

“Tốt hơn em nghĩ!” Em nói.

“Sao cơ?” Tôi hỏi.

“Em nghĩ anh muốn cắt đứt hoàn toàn!”

“Không thể nào.” Tôi phản ứng yếu ớt.

CHAPTER SEVENTEEN :

Tôi kể cho mẹ tôi về Lin Tsung-ping. Lúc đầu bà không hài lòng lắm về việc tương lai của Lin đã được lên kế hoạch. Bà hy vọng tôi sẽ tìm con của một gia đình giống như chúng tôi, hoặc ít nhất là của một gia đình trí thức. Tôi nghĩ một cách châm biếm : Lanyu sẽ là một ứng cử viên hoàn hảo. Ngay khi Lin Tsung-ping bước vào nhà, tôi biết mọi việc rồi sẽ ổn. Cách cư xử nồng nhiệt, lịch sự và khiêm tốn của cô đã chinh phục mẹ tôi. Thậm chí hai đứa em gái tôi cũng nói là cô rất được. Nhìn khuôn mặt hạnh phúc của mẹ, tôi cảm thấy thật sự thanh thản.

Tôi nghĩ mình có thể tiếp tục với Lanyu một cách thanh bình và vui vẻ như trước, nhưng mọi chuyện không như vậy. Chiến tranh đã trở thành một phần trong cuộc sống của chúng tôi. Chúng tôi không cãi nhau về nhưng việc có liên quan đến việc ai sẽ là người chủ động, hay thậm chí không cả về đám cưới của tôi. Chúng tôi toàn cãi nhau vì những điều vớ vẩn. Cả hai chúng tôi đều không vui. Thật may mắn, chúng tôi có thể giải quyết được những việc ấy. Lanyu luôn là người xuống nước trước.

Một hôm, tôi đi ra ngoài với Lanyu và thấy rất nhiều người đang đứng trước cổng trường ĐH Tien.

“Chuyện gì thế nhỉ?”

“Có lẽ mọi người đang nộp đơn thi Toefl.”

“Náo nhiệt thế sao?”

“Lớp sinh 82 trường em, cả lớp đều đi thi.”

“Em muốn đi du học à?” Tôi hỏi.

“Em không thể. Bây giờ cần phải có bằng ở Trung Quốc được công nhận ở quốc tế mới được đi. Mà ngành kiến trúc thì không được ưa chuộng như vậy.”

“Nếu em muốn đi, anh có thể sắp xếp được. Anh có thể lấy cho em visa thương mại. Em có thể đi với tư cách là thương gia. Em có thể thi làm sinh viên khi em đến được Mỹ. Rất dễ mà.”

Em không nói gì. Chắc chắn em lại không vui nữa rồi. Nhưng tôi mặc kệ em.

“Em không muốn đi đâu cả. Em thích Bắc Kinh.” Giọng em đầy thách thức.

“Bác sĩ Sze đã đúng. Em bị chứng rối loạn tâm lý.” Tôi thô bạo đáp lại.

Mỗi khi chúng tôi chuẩn bị đấu khẩu, em lại cười và nói điều gì đó dễ chịu.

Hôm đó khi tôi quay về Scandinavia, tôi nghe thấy dàn máy đang bật một bài hát nhạc Pop. Lanyu không thích Pop, em thích nhạc dân tộc, đặc biệt là violin Trung Quốc. Tôi không biết bài hát đó. Tôi chỉ còn nhớ lời bài hát : Người yêu ơi, đừng nói đến chia ly...dù bão táp mưa sa...chỉ có em người yêu anh nhất, làm sao anh có thể tàn nhẫn làm cho em đau khổ, khi em cần anh nhất, anh lại ra đi không nói một lời...

Tôi bắt đầu lên kế hoạch cắt giảm số lần về Scandinavia. Tôi chỉ bảo Lanyu là tôi về nhà thăm mẹ. Nhưng thực ra là tôi đến Temporary Village với Lin Tsung-ping. Rồi tôi phát hiện ra rằng Lanyu cũng không ở Scandinavia hàng ngày. Trừ những hôm tôi về đó, em đều ở lại trường.

Mặc dù đã có dự định với Lin Tsung-ping, ngày cưới vẫn chưa được ấn định và cũng chưa có buổi dạm ngõ. Từ trong tiềm thức, tôi hy vọng mình có thể giải quyết mọi việc giữa tôi và Lanyu trước.

Một ngày tháng Tám, sau bữa ăn chiều, tôi bảo em tôi muốn đưa em đến gặp một vài người bạn của tôi.

“Em không muốn gặp bạn anh. Em ghét họ.” Em không còn dễ bảo như trước.

“Chắc chắn em sẽ thích họ. Họ cũng giống như chúng ta.”

Em nhìn tôi vẻ thắc mắc.

“Họ cũng là những người chơi trò chơi giống như chúng ta.” Tôi giải thích, cười bí hiểm.

Đầu tiên em nhìn tôi đầy nghi ngờ, rồi sự giận dữ từ từ hiện lên trong mắt em.

“Anh chơi chán rồi. Bây giờ anh muốn quăng em cho người khác, đúng không?”

Ngay lúc đó tôi không thể hiểu được em muốn nói gì.

“Anh muốn đi gặp Wang Yung-huang chứ gì?...Anh là đồ tồi!!” Em hét lên và đứng dậy rồi chạy ra khỏi nhà hàng.

Em đi thẳng tới chỗ đỗ xe, mở cửa và ngồi vào trong. Tôi bật dậy và đuổi theo em, chạy đến bên cạnh nắm chặt cánh tay em qua cửa kính đang mở.

“Ở đó. Anh tự gọi xe mà về.” Em hét lên với tôi.

“Em không thể lái xe trong tình trạng này! Quá nguy hiểm!” Tôi van xin.

Em không hề chú ý đến lời tôi, chỉ vùng tay ra và khởi động xe...

“Dừng lại! Anh xin em! Em muốn tự giết chết mình sao?” Tôi ôm lấy tay em và kêu lên.

Em bắt đầu nhấn ga...

“Anh là thằng tồi! Không bằng cầm thú!! Tất cả đều đúng hết! Làm ơn dừng lại đi! Em không thể đưa mình vào chỗ chết như thế!” Tôi đã sắp khóc. Tôi ôm chặt lấy em, và chiếc xe kéo tôi theo. Em phanh lại... Trong im lặng tôi nghe thấy tiếng em thở run rẩy. Em nắm lấy vô lăng bằng hai tay, đầu gục xuống. Tôi nghe thấy tiếng sụt sịt. Đó là cách một người đàn ông che giấu giọt nước mắt.

“Ý anh không phải vậy!! Làm sao anh có thể làm như vậy được! Anh chỉ muốn em gặp gỡ bạn bè trong giới, để em cảm thấy dễ chịu hơn.” Tôi giải thích, và cũng cố che giấu nước mắt.

Một vài người dừng lại ở đằng xa và quan sát

Tôi lái xe từ từ về Scandinavia. Em im lặng trên suốt quãng đường. Chúng tôi lặng lẽ vào nhà. Tôi ngồi trên ghế. Em đi lên gác, có lẽ em muốn học. Em thích ở lại trong căn phòng đó cho tới khuya, dù cho có học hay không.

“Này! Lanyu!” Tôi gọi em.

Em quay lại nhìn tôi.

“Em ngồi với anh một lúc được không?” Tôi nói nhẹ nhàng.

Em lưỡng lự, rồi đi xuống và ngồi cạnh tôi trên ghế sofa.

“Ngồi đây.” Tôi muốn em ngồi gần hơn.

Em lùi vào gần hơn. Tôi vòng tay qua người em. Em không phản đối nhưng người em vẫn cứng đờ, không động đậy.

“Bao giờ em bắt đầu vào học?” Đã lâu tôi không hỏi thăm việc học tập của em.

“Em bắt đầu đi làm từ lâu rồi.” Em lạnh lùng nói.

“Em nên nói với anh...Em làm ở đâu?” Tôi đã quá bận rộn với việc kinh doanh, với giấc mơ làm chính trị và bị Lin Tsung-ping quyến rũ, đã lâu tôi không nghe em nói gì về mình và cũng không hỏi thăm em.

“Công ty City Ninth.” Đó là một công ty xây dựng của quân đội. Em từng nói với tôi em muốn đi học trường Kiến trúc. Đi làm không phải là mục tiêu của em.

“Nếu em không thích làm ở đó, em có thể đến làm cho một công ty nước ngoài. Anh có một người bạn làm đại diện cho phía Trung Quốc trong một công ty xây dựng liên doanh.” Tôi nói.

“Em đã ký hợp đồng năm năm.”

“Không vấn đề gì. Trả tiền cho họ và họ sẽ để em đi.”

“Humph! Anh tin vào tiền quá!” Dường như em đang nói móc tôi.

Tôi thay đổi chủ đề.

“Em có biết ở Bắc Kinh có một nơi tên là ‘Một Hai Ba’ không? Có rất nhiều người đến đó. Tất cả đều là người mới, chưa từng chơi bời.” Tôi nhấn mạnh từ ‘mới’.

“Sao anh không nhắc đến từ trước?” Em hơi bất ngờ nhưng dường như hơi thích thú.

“Anh sợ là em sẽ không vui.” Tôi lại nói dối.

“Anh nghĩ là đất Bắc Kinh rộng lớn này chỉ có hai người như chúng ta thôi sao?” Em khẽ cười.

“Thực tế là có rất nhiều. Em sẽ không bao giờ biết được nếu như em không bước vào bên trong. Anh ít khi đến những nơi như vậy. Em có thể tìm đủ hạng người ở đó. Phải cẩn thận.” Tôi cảm thấy vô cùng tồi tệ khi nói điều đó. Ý nghĩ em cùng với một người đàn ông khác như là một cú đâm giáng thẳng vào tôi.

Em ngả đầu vào tay tôi. Tôi nói tiếp:

“Anh nghe nói có những công viên và nhà vệ sinh công cộng được dùng riêng cho việc đó. Anh không bao giờ đến những nơi như thế. Em cũng không được đến đâu. Nguy hiểm lắm. Dường như là chính cảnh sát dựng lên những nơi đó để vây bắt.” Nói tới điều này, tôi cảm thấy một sự thất vọng đau đớn.

Em dựa hơn nữa vào tôi trong khi tôi tiếp tục:

“À, đúng rồi. Anh đã làm xong giấy tờ chuyển nhượng ngôi nhà này và xe ô tô rồi. Bây giờ thì chúng là của em. Nếu em không thích căn nhà thì có thể bán rồi bắt đầu kinh doanh. Chẳng phải tất cả mọi người đều đang lao vào kinh doanh hay sao?”

Em vẫn im lặng. Tôi phải tìm cái gì khác để nói.

“Từ nay em phải lái xe cẩn thận. Em nhất thiết không được lái trong tình trạng giống như hôm nay. Em phải quan tâm đến tính mạng của mình...”

Đột nhiên em rời ghế, đứng trước mặt tôi. Em cười, trông vô cùng ngọt ngào. Nhưng trong đó vẫn thấy sự lạnh lùng và vẻ khinh thường.

“Còn yêu cầu gì nữa không? Anh quá kĩ tính khi muốn từ bỏ một người tình rồi đấy!” Em đi thẳng lên gác mà không đợi tôi trả lời. Em nói điềm tĩnh, “ Em phải đi tắm rồi đi ngủ.”

Tôi đó Lanyu vẫn cùng tôi. Tôi hôn em không ngừng. Tôi ngắm khuôn mặt em, đôi mắt em.
(..)

”Quay người lại. Anh muốn thế.”

Em nằm sấp rồi nói vẻ sòng phẳng, “Anh sẽ phải trả thêm phụ phí đấy!”

Tôi hoàn toàn mất cảm hứng, Tôi muốn nói với em một điều từ trong trái tim tôi: Tôi muốn có em. Nhưng tôi quá ngượng để nói ra điều đó. Tôi có ghét em không? Em không làm gì sai cả...

Tôi tắt đèn và nằm xuống...Trong bóng tối, tôi thấy Lanyu hôn lên người mình...Em dừng lại và nói nhẹ nhàng, giống như đang cầu xin tôi:

“Han-tung, anh không giận chứ? Anh có thể làm bất cứ điều gì anh muốn! Em không có ý đó...”

...Tôi cứ để cho nước mắt lặng lẽ lăn ra...

CHAPTER EIGHTEEN :

Mẹ tôi cho rằng tôi và Lin Tsung-ping nên tổ chức đám cưới vào ngày đầu tiên của tháng Mười. Tôi không đồng ý. Tôi thấy mình chưa sẵn sàng. Tôi đã mua một căn hộ năm phòng ở Movement Village và đã trang trí chuẩn bị cho đám cưới. Tôi đi Hong Kong với Lin Tsung-ping, mua cho cô một chiếc nhẫn kim cương hai cara, hàng tá quần áo, mỹ phẩm và những đồ lặt vặt khác...Nhưng tôi vẫn thấy mình không sẵn sàng.

Scandinavia trở thành nơi gặp gỡ của tôi và Lanyu. Lanyu ở lại tập thể ở cơ quan, em nói như thế thuận tiện hơn cho việc đi làm. Tôi đến đó còn ít hơn. Tôi bận đưa Lin Tsung-ping đi gặp gỡ những người trong giới kinh doanh. Tất cả mọi người đều biết tôi sắp làm đám cưới. Dường như họ ghen tỵ với tôi. Tôi như ở trên mây.

Thông thương, tôi gặp Lanyu ba lần một tuần. Hôm đó Lanyu đến Temporary Village để đón

tôi. Khi chúng tôi ra đến cửa thì thì Lin Tsung-ping đột nhiên xuất hiện và họ gặp nhau. Tình huống đáng xấu hổ, đặc biệt là cho Lanyu. Lin Tsung-ping và Lanyu chào hỏi qua loa rồi đi tiếp. Sau đó cả hai không hỏi gì về nhau. Họ đều là những người thông minh. Chắc chắn cả hai đều có linh cảm về nhau.

Đó là thời gian mà mọi thứ đều không trôi chảy. Đầu tiên là Lin Tsung-ping bảo tôi sắp cô đang cho cô một cơ hội được đi đào tạo tại Mỹ. Cô muốn đi. Tôi nói với cô là chúng tôi sắp làm đám cưới. Cô nói, “Em e rằng đám cưới sẽ phải lùi lại.” Tôi nợ cô một phần sự thật.

Rồi Liu Qsing bảo tôi rằng hôm trước mẹ tôi có gọi điện để hỏi về Lanyu.

“Sao mẹ biết được?” Tôi cảm thấy shock.

“Sao mà tôi biết được? Hình như mẹ biết rất nhiều.”

“Anh thừa nhận rồi à?”

“Tôi không thừa nhận gì cả nhưng tôi cũng không phủ định. Tôi không thể nói dối mẹ một cách trắng trợn được.” Anh nói vẻ khổ sở.

“Anh không phải là một người bạn.” Tôi cáu kỉnh.

“Han-tung! Cậu không thể giấu mọi thứ mãi được. Nếu cậu không chấm dứt với cậu bé đó và đến với Lin, sớm hay muộn gì mẹ cũng sẽ tìm ra sự thật.”

“Tsung-ping có biết chuyện không?” Tôi hỏi.

“Tôi không chắc. Nhưng tôi nghĩ là có.”

“Chết tiệt!” Tôi thấy không còn cách nào để cứu vãn tình thế nữa rồi.

Không có gì đáng ngạc nhiên khi mẹ yêu cầu tôi về nhà trước mười giờ sáng. Khi bước vào nhà, tôi thấy mắt mẹ đỏ hoe và trông vô cùng tuyệt vọng. Tôi cảm thấy vô cùng tội lỗi.

“Tung, thật là xấu hổ. Mày không còn là người nữa rồi!” Đó là lần đầu tiên mẹ tôi nặng lời với tôi đến vậy.

“Ai nói với mẹ về điều này? Làm gì có chuyện đó. Có thể có ai đó đang tìm cách nói xấu con.” Tôi tìm cách nói dối.

“Con đã giấu mọi người bao nhiêu năm nay! May là bố con đã qua đời. Nếu bố con còn sống và biết được chuyện này thì còn tồi tệ hơn cả cái chết nữa.” Mẹ tôi khóc dữ hơn.

Tôi cảm thấy vô cùng tồi tệ và không có gì để nói.

“Từ khi nuôi con khôn lớn, mẹ làm mọi thứ để che chở bảo vệ cho con. Khi còn nhỏ con đi nhà trẻ, khi mẹ phát hiện ra con bị bắt nạt, mẹ đã làm ấm lên với giáo viên của con. Bố mẹ rất tự hào nhìn thấy con khôn lớn và học giỏi. Con biết điều đó mà.” Giọng mẹ như lạc đi vì nước mắt.

“Nhìn con hoàn thành việc học tập và bắt tay vào kinh doanh, và rồi bây giờ là giám đốc công ty ‘City commerce’ và được kính trọng, bố mẹ rất sung sướng. Nhưng bây giờ con lại làm

cái việc tồi tệ này. Nếu cứ tiếp tục thế này thì con còn mặt mũi nào nhìn mặt mọi người nữa? Hử? “

“Thậm chí khi nuôi một con thú, người ta cũng cảm thấy đau lòng khi nó phải chịu đựng đau khổ. Là một người mẹ, nhìn thấy con bị coi thường, bị sỉ nhục còn tồi tệ hơn cả phải chết! Mẹ sợ lắm.” Rồi mẹ tôi khóc nức lên.

Mắt tôi mờ đi và tim tôi như bị xé nát. Tôi cũng là một con người. Nhìn mẹ mình đang đau khổ vì mình, làm sao tôi có thể chịu nổi? Nhìn đôi mắt đỏ hoe của mẹ, tôi thấy Lanyu cùng tình yêu của em và cảm xúc của tôi chẳng là gì cả.

Tôi im lặng một lát rồi nói, “Mẹ hiểu nhầm rồi. Chắc mẹ không nhận thấy là ngày nay, tất cả những người có tiền đều chơi những trò chơi như thế này, và đều tìm cách chứng tỏ mình giỏi hơn người khác. Không ai coi đây là chuyện nghiêm túc cả. Tất cả chỉ tìm những câu bé để cho vui thôi. Con chán cái trò này từ lâu rồi. Bây giờ thú vui của con là đua ngựa. Con thích ngựa. Hoặc những thứ đại loại như thế cơ.”

Dường như mẹ tôi đã bị thuyết phục. Bà ngừng khóc và nhìn tôi.

“Thật ra Trung Quốc đã có những trò như vậy từ lâu lắm rồi. Những người giàu coi đó là một thú vui. Mẹ có nhớ Tsai Ming không? Anh ấy lúc nào cũng chơi trò này. Chỉ cùng ăn và nói chuyện thôi. Không có gì khác cả.”

Tôi đang nói dối. Chỉ để làm cho mẹ tôi không phải đau lòng nữa.

Mẹ tôi tin tôi. Tôi nói với bà là tháng tới tôi sẽ cưới Lin Tsung-ping. Cuối cùng bà cũng cười trở lại.

Lin Tsung-ping cũng biết về chuyện của Lanyu, nhưng cô vờ như không có chuyện gì cả.

Tôi đang tìm cách gây sự với Lanyu và sẽ chấm dứt quan hệ của chúng tôi, một lần và mãi mãi. Điều đó chắc chắn không phải vì Lin Tsung-ping. Cũng không phải vì mẹ tôi. Điều đó vì chính bản thân tôi. Tôi nhận thấy mình không thể chỉ duy trì mối quan hệ thoả mãn nhu cầu với Lanyu như với những chàng trai khác. Khi tôi ở cùng em, tình cảm tôi dành cho em càng nhiều. Càng ít gặp em, tôi càng cảm thấy nhớ em.

Dự báo thời tiết cho biết sẽ có gió mạnh thổi suốt đêm và nhiệt độ sẽ hạ. Và quả thật có một đợt gió lạnh thổi suốt đêm. Khi tôi tỉnh dậy vào buổi sáng, trời trong xanh và đầy nắng, nhưng cây cối thì đã rụng hết lá. Đó là một cảnh đẹp thê lương.

Lanyu vẫn đang ngủ trên giường. Em nói hôm nay em sẽ đi làm muộn hơn mọi ngày. Em thích ngủ nằm sấp, mặt nghiêng về một bên. Tôi đứng bên cạnh giường và ngắm khuôn mặt em một lúc lâu. Em trở mình và chần tuột sang một bên, để lộ thân hình em. Sau cuộc vui đêm qua, chỉ có Chúa mới biết quần áo em đang ở đâu. Tôi đến gần và đắp lại chăn cho em.

“Có phải cái tôi muốn chỉ là thể xác của em? Chỉ để thoả mãn mình? Tôi sẽ là kẻ thua cuộc nếu chia tay em? Tôi...” Tôi nhìn em và cứ nghĩ như thế chờ cho em thức dậy...

Em tỉnh dậy. Em cười khi thấy tôi đang nhìn em. Rồi em nhìn tôi như thể đang cố quyến rũ

tôi. Chắc em nghĩ tôi muốn cùng em một lần nữa. Sao em có thể ngốc thế?

“Mặc quần áo vào đi!” Tôi nói trong khi đi ra khỏi phòng ngủ. Tôi không muốn nói đến chuyện chia tay trong khi em đang không mặc gì như vậy.

Em mặc quần áo, rửa mặt rồi đi xuống bếp tìm cái gì đó để ăn. Nơi này giống như một khách sạn dành cho các cặp tình nhân. Tủ lạnh gần như không có gì ngoài một ít bánh quy và coke. Em không phải là một kẻ kén ăn. Em mở một lon coke và lấy một ít bánh quy để ăn sáng. Tôi nhìn em, không biết phải bắt đầu từ đâu.

“Anh xin lỗi vì đã đưa em đi vào con đường này. Anh không thể tiếp tục làm tổn thương em nữa!” Tôi bắt đầu không một chút ngưng ngừng.

“Có chuyện gì xảy ra với anh thế?” Em hỏi mà không ngừng ăn.

“Anh biết em rất ghét anh. Anh rất xin lỗi!”

“Em chưa bao giờ ghét anh.” Có vẻ như em hơi ngớ ngẩn, không giống với con người nhạy cảm thường ngày.

“Đừng coi anh như thằng ngốc. Em không hề nghe anh nói. Anh chẳng là gì với em cả.” Tôi đã tìm ra một lý do thích đáng để chia tay.

Em liếc tôi, “Anh nói em không nghe anh nghĩa là sao? Anh bảo em đi điều trị tâm lý, em đã đi. Anh muốn tiếp tục như thế này và em đã đồng ý. Anh muốn em tiếp xúc với một số người, ừm, em đang cố!”

Tôi hơi sững sờ. Sao em lại phản ứng như vậy?

“Tất cả những điều đó đều vì em. Em không thể làm khác.!”

“Hừm, tất cả những điều này vì con điếm đó hả?” Em nhìn tôi vẻ coi thường.

Tôi vô cùng giận. Tôi không thể chịu đựng nổi vẻ kiêu ngạo của em.

“Em đang gọi ai là con điếm thế? Chính em mới là như thế, một thằng điếm.!”

Em không nói gì. Em im lặng trong giây lát, rồi bỏ đồ uống xuống, đứng dậy và đi ra cửa.

Tôi giữ em lại. “Em định làm gì thế?”

“Đừng chạm vào tôi! “Em nói với vẻ kinh tởm và cố giẫy khỏi tay tôi. Nhưng tôi giữ lại.

“Anh đã nói mà không suy nghĩ.” Tôi nói

“Anh muốn chúng ta chia tay một cách êm đẹp, phải không? Hừm! Ngoài kia còn thiếu gì những bãi cỏ xanh hơn. Tôi đã nghĩ về điều này. Tôi sẽ không bám lấy anh đâu.” Em nói lạnh lùng và chắc chắn.

Tôi thấy hoang mang! Có nằm mơ tôi cũng không nghĩ rằng em sẽ phản ứng như thế này.

Tôi buông em ra. Em quay lại và ngồi xuống ghế, không nói gì. Tôi cầm bao thuốc lá ở trên bàn lên, đốt một điếu. Tôi thấy bàn tay phải đang cầm điếu thuốc của mình run nhè nhẹ. Tôi

phải đổi sang tay trái.

Lanyu không bỏ đi. Em chỉ ngồi trên ghế. Chúng tôi im lặng một lúc lâu.

“Anh không sống một mình trong vũ trụ. Anh phải đối mặt với rất nhiều vấn đề...Anh có sự nghiệp của mình, có mẹ...Anh sợ việc tiếp tục sống cùng em...Em không thể làm tổn hại đến những thứ anh có, phải không?” Tôi đang bối rối.

“Anh không phải là người đông tính. Anh phải quay về với cuộc sống bình thường. “Tôi lại nói từ tốn.

Lanyu đến gần, cầm tay tôi, chúng tôi nhìn nhau. Em rất bình tĩnh. Có thoáng một nụ cười trên khuôn mặt em:

“Em biết rồi chúng ta sẽ có kết thúc như thế này. Em đã chờ nó xảy ra từ lâu rồi. Em không sợ đâu. Em vẫn còn nhớ những gì anh nói với em: ‘Người ta phải tự nguyện khi tham gia vào trò chơi này. Chơi đến một lúc nào đó rồi sẽ cảm thấy quá ngượng ngùng để có thể tiếp tục’ Anh sắp lập gia đình. Có thể em cũng sẽ lập gia đình sau một vài năm nữa.”

Tôi nhìn vào mắt em. Tôi không thấy gì ở đó ngoài một từ ‘đau’. Em cũng nhìn tôi, nhìn và nhìn...đôi mắt buồn ấy đầy tràn nước mắt, Tôi không đợi cho đến khi em khóc. Tôi quay mắt đi, và rồi, như một phụ nữ, tôi khóc trước mặt em...

“Han-tung! Đừng như thế! Thật sự là không sao mà!” Em nói bằng giọng thốn thức.

Tôi là cái quái gì thế cơ chứ? Tôi là kẻ lên tiếng trước, và bây giờ thì lại để cho em an ủi mình.! Tôi thất vọng về mình quá!

Có lẽ cả hai chúng tôi đều muốn giữ lại chút tự ái của một thằng đàn ông. Chúng tôi cùng nở nụ cười. Trước khi rời xa nhau, em vẫn dựa vào vòng tay tôi, nghe tôi nói:

“Em phải tự chăm sóc bản thân. Em phải đi khám nếu em không khỏe. Em phải đến bệnh viện nếu em sốt.”

Em cười. Điều đó được hiểu là ‘vâng’.

“Nếu em có ‘bạn’, em phải cẩn thận không được để bị lây bệnh.”

Em cúi đầu...

“Mặc dù chúng ta thoả thuận là sẽ không liên lạc nữa, em phải đến tìm anh nếu có chuyện khẩn cấp, em nghe không?”

Em gật đầu, đầu cúi hơn trước...

Hôm đó, em nói em sẽ để tôi đi trước. Tôi hy vọng điều đó có thể làm tôi thấy khá hơn. Em ngồi trên thành ghế, cười buồn. Tôi thấy tim mình như bị xé nát ra thành từng mảnh. Tôi không dám nhìn em thêm nữa. Tôi quay người và đi ra cửa...

Chúng tôi đã chia tay ‘êm ả’ như thế đấy...

CHAPTER NINETEEN :

Cảm giác mất mát! Một cảm giác mất mát mà tôi chưa từng có trước đây. Giống như mất một cái gì đó vô cùng quan trọng nhưng tôi không thể đi tìm được. Mặc dù vậy, tôi vẫn tự nói với bản thân là không nên đùa với lửa nữa!

May mắn thay, niềm vui từ đám cưới làm nguôi ngoai nỗi buồn của tôi. Tiệc cưới được tổ chức ở phòng ăn lớn của Capitol. Một đám cưới đông đúc, nhộn nhịp, đầy lời chúc tụng. Tôi thấy khuôn mặt mẹ mình tràn ngập nụ cười. Được bao quanh bởi những người bạn thân, chúng tôi chơi tất cả các trò chơi thường có ở các buổi tiệc. Tsung-ping và tôi cùng cắn chung một quả táo có nến cháy bên dưới. Chúng tôi bị bắt kể lại câu chuyện tình yêu của chúng tôi, phải hát xuyên tạc bài 'Một đôi tình nhân cùng nhau đi về nhà'...Tôi thật sự cảm thấy hạnh phúc, không phải chỉ vì tôi có được Lin Tsung-ping mà còn vì tôi nhận được lời chúc phúc của họ hàng và bạn bè.

Đây là lần đầu tiên tôi lập gia đình, nhưng cuộc sống sau khi có gia đình riêng với tôi không có gì lạ lắm. Dù giữa tôi và Lanyu không có bất cứ một thứ giấy tờ ràng buộc nào, chúng tôi vẫn sống với nhau như một cặp vợ chồng.

Lin Tsung-ping đã nghỉ việc ở công ty cũ. Cô muốn được cùng làm với tôi. Tôi không thích thế nhưng vẫn đồng ý. Sau khi cưới, tôi dần dần hiểu ra về con người thật của Lin Tsung-ping, cô chú ý đến tất cả những gì có liên quan đến ăn, uống và mặc. Cô chỉ dùng hàng hiệu. Thậm chí cả giấy vệ sinh trong nhà tắm cũng không nằm ngoài tầm mắt của cô. Cô bảo tôi là mỹ phẩm trong nước chỉ là đồ bỏ đi, và những thứ từ Hong Kong cũng chẳng ra gì. Cô cho rằng chỉ có đồ từ những cửa hàng bậc nhất của Nhật và Fifth Avenue ở New York là sành điệu. Hàng ngày cô đến beauty saloon ở các khách sạn để làm mặt, chăm sóc da hay làm tóc. Cô thuê một người giúp việc trẻ đến sống cùng vì những ngón tay dài, mảnh mai và được chăm sóc kỹ của cô không thể dùng để làm việc nhà... Tôi không bận tâm lắm với việc tiêu sài xa xỉ của cô trong những việc như vậy, Tôi chỉ ngạc nhiên là làm sao một cô gái sinh ra trong một gia đình nghèo, đã từng là một sinh viên nghèo và phải lao động như cô có thể nhanh chóng biết cách hưởng thụ các tiện nghi mà tôi mang lại như vậy.

Cô không hề hài lòng với chiếc ô tô Honda nhập khẩu từ Nhật mà tôi tặng. Cô mong muốn có một chiếc Mercedes. Cô hỏi sao tôi không mua một biệt thự ở ngoại ô. Tôi nói tôi thích sống trong thành phố vì như vậy thuận tiện hơn. Nhưng dù sao thì cô vẫn duyên dáng và ngọt ngào...

Hôm đó, sau khi cùng nhau, cô nằm sấp, gối đầu lên tay tôi. Tôi nhìn vào đôi mắt huyền bí, như sương khói của cô:

"Hừm! Em giống là một con sói đầy mưu mô!" Tôi cười.

"Thế còn anh là gì?" Cô cũng cười.

"Anh như con cừu béo và ngốc!"

“Ha! Anh tệ quá!” Cô đánh tôi và cười.” Thực ra anh là một anh chàng play—boy—thông minh, lãng mạn, dễ thương và hay ngượng!” Cô nói một cách thận trọng. Nhưng những lời nhận xét đó cũng có phần đúng.

Thời gian thấm thoắt trôi đi. Tôi đã chia tay với Lanyu được hơn sáu tháng. Em vẫn giữ lời hứa và chúng tôi không liên lạc với nhau. Nhưng mỗi khi chuông điện thoại cầm tay của tôi reo, tôi lại tự hỏi không biết liệu đó có phải là Lanyu gọi tới không. Tôi không biết đó là mong đợi hay sợ hãi. Khi chia tay, em đã làm cho tôi ngạc nhiên và thái độ của mình. Em bình tĩnh, ôn hoà và thoải mái. Em mạnh mẽ hơn tôi tưởng, và điều đó làm cho tôi bớt lo lắng.

Tôi cố hết sức không nghĩ tới Lanyu và tình cảm của chúng tôi. Nhưng mỗi khi cùng với Lin, tôi lại nhớ tới em.

Tôi vuốt ve thân hình mềm mại, trắng trẻo và sạch sẽ của Lin, nhìn vào nụ cười nũng nịu của cô, nhưng tôi không ham muốn cô. Tôi nhắm mắt. Khuôn mặt đẹp đẽ và sáng sủa của Lanyu lại xuất hiện trước mắt tôi. Giống như tôi đang được chạm vào tấm lưng và bờ vai mềm mại của em, được chạm vào làn da khoẻ mạnh đầy sức sống của em...và tôi bắt đầu cảm thấy hưng phấn...nhưng ảo ảnh của tôi rồi sẽ vỡ như bong bóng. Tôi nhanh chóng bắt đầu với Lin, nhưng rồi tôi lại phải tiếp tục dùng đến trí tưởng tượng của mình về em để có thể tiếp tục với Lin.

Sau lần đó, mỗi khi cùng Lin Tsung-ping, tôi đều muốn từ phía sau. Lúc đầu mọi việc đều ổn. Nhưng rồi càng ngày tôi càng cảm thấy không hài lòng. Cuối cùng tôi quyết định tìm một cậu con trai.

Cậu con trai đó tôi đã từng gặp một lần trước đó. Cậu hai năm hay hai sáu gì đó và được bạn tôi giới thiệu. Tôi không còn nhớ nhiều về cậu, tôi chỉ còn nhớ cậu có một đôi mắt sáng và thông minh. Chắc là vì đã lâu tôi không cùng một người đàn ông, tôi thật sự thấy có hứng thú với cậu. Trong lúc cảm hứng lên cao, tôi đã kêu lên cái gì đó một cách vô thức. Sau đó, cậu con trai cười hỏi tôi xem liệu tôi có người bạn nào tên là Lanyu không, tôi đã gọi cái tên đó trong lúc cao hứng...

Tôi nghĩ là mình nên gọi cho Lanyu. Chẳng vì cái gì cả, chỉ để xem dạo này em thế nào. Tôi gọi vào di động của em, nhưng nó đã bị tắt. Tôi gọi đến chỗ làm của em. Một phụ nữ nghe máy:

“Xin lỗi, tôi có thể gặp Lanyu được không ạ?” Tôi nói.

“Anh là ai?” Người phụ nữ hỏi. Tôi ghét phải tự giới thiệu khi gọi điện thoại.

“Tôi là bạn học của cậu ấy ở trường đại học.” Tôi cố gắng kiên nhẫn.

“Cậu ấy không làm ở đây nữa.” Người phụ nữ trả lời vẻ hờ hững.

“Cậu ấy chuyển nơi làm ạ?”

“Cậu ấy bị đuổi việc!” Bà bắt đầu hết kiên nhẫn.

“...Sao thế ạ?” Tôi thấy choáng váng.

“Tôi không biết!” Bà nói rất không thân thiện. Tôi phải bỏ máy.

Tôi gọi đến Scandinavia vào buổi tối, nhưng không có ai trả lời. Đến một giờ sáng cũng vẫn vậy. Ngày hôm sau, tôi yêu cầu Liu Qsing đến công ty điện thoại để hỏi về tình trạng hoạt động của máy di động của Lanyu và máy cố định ở Scandinavia. Cả hai máy ấy vẫn được công ty tôi thanh toán hoá đơn. Anh quay về và nói với tôi cả hai máy đã không được sử dụng trong vòng hơn sáu tháng qua. Tôi linh cảm có chuyện gì đó không ổn.

“Cậu có muốn tôi đến công ty của cậu ấy kiểm tra xem có chuyện gì xảy ra không?” Liu Qsing đề nghị.

“Chúng ta cùng đi!” Tôi sợ rằng tin nhận được sẽ không phải là tin tốt lành.

Liu Qsing mang theo một bức thư giới thiệu, nói dối rằng chúng tôi muốn tuyển Lanyu vào làm việc nên đến để điều tra. Một người của bộ phận bảo vệ và một người của phòng nhân sự tiếp chúng tôi.

“Chuyện là thế này,” người đàn ông từ phòng nhân sự nói, “khoảng năm tháng trước, công ty chúng tôi nhận được vài bức fax, trình bày một sự thật về Lanyu.”

“...”Lui Qsing và tôi cảm thấy sợ hãi.

“Thằng đó lúc mới thì rất ổn. Nó tốt nghiệp ĐH Trung Hoa, và khá ưa nhìn. Ai có thể tưởng tượng nổi đấy lại là một thằng điểm?” Người đàn ông từ bộ phận bảo vệ giải thích với một niềm hân hoan.

“Chúng tôi có thể xem bức fax đó được không?” Liu Qsing phản ứng lại.

“Ở đây tôi có một bản copy.” Người từ bộ phận bảo vệ có thái độ vô cùng hợp tác.

Có thể vì đã trải qua một khoảng thời gian, bức fax đã hơi bị mờ. Nó được đánh trên máy tính, nói rằng Lanyu quyến rũ đàn ông và kiếm tiền bằng cách đó. Rằng Lanyu thường lang thang gần những khách sạn lớn để tìm khách, cung cấp các ‘dịch vụ’ làm thoả mãn các quý ông...

Nhìn vào bức fax, tôi không rõ là mình cảm thấy tức giận hay choáng váng. Tôi chỉ thấy có cái gì đó ghen ở trong họng, làm cho tôi muốn nhổ ra.

“Những lời cáo buộc đó có thể không đúng, vì bản thân cậu ấy phủ định điều đó. Chúng tôi không thể đi đến kết luận dựa trên một bức fax.” Người đàn ông từ phòng nhân sự nói.

“Nhưng nhìn vào những thứ nó đeo và sử dụng, làm sao một sinh viên mới ra trường có thể có nhiều tiền như vậy ? Tôi nghe nói chỉ riêng cái đồng hồ mà nó đeo cũng là một khoản tiền lớn rồi.” Người từ bộ phận bảo vệ nói.

Tôi đau đớn nhớ lại đó chính là chiếc đồng hồ Rolex tôi đã mua từ Mỹ cho Lanyu.

“Đó là lý do mà cậu ấy bị đuổi việc à?” Liu Qsing hỏi người của phòng nhân sự.

“Cậu ấy không bị đuổi việc. Chúng tôi để cho cậu ấy xin nghỉ việc. Đó là mong muốn của cậu ấy. Hừ! Một sinh viên, mới chỉ ngoài hai mươi, không thể nào quá sa đoạ được. Cậu ta làm việc khá tốt. Cậu ấy nghiêm túc, có trách nhiệm, và hoà đồng. Còn về việc quyến rũ đàn ông...tôi chưa thấy cậu ấy quyến rũ ai trong công ty cả.” Người cựu chiến binh, khoảng ngoài bốn mươi,

khá ôn hoà.

“Nếu anh muốn thuê cậu ấy thì nên cho cậu ấy một cơ hội. Và một sinh viên từ một trường đại học danh tiếng. Nhưng anh phải cẩn thận với bệnh AIDS!” Người đàn ông từ phòng nhân sự nói tiếp.

“Cậu ấy bị AIDS?!” Cả tôi và Liu Qsing cùng thốt lên.

“Những người như vậy ai chẳng nhiễm AIDS, anh không biết sao? Bác sĩ của phòng y tế nói thế.” Người lính già nói một cách nghiêm trọng.

Tôi muốn cười và tôi cũng muốn khóc. Bụng tôi quặn lại và tôi muốn nôn hết ra.

Ra khỏi công ty xây dựng, Liu Qsing hỏi tôi:

“Cái ý tưởng chó chết đó là của đứa nào thế? Làm một việc thật đốn mạt.”

“Thế anh nghĩ cậu ấy sẽ đi đâu?”

“Có lẽ là tìm một công việc khác. Chắc hẳn là việc có liên quan đến xây dựng.”

Em không ở Scandinavia, vậy thì em đang ở đâu? Sao em không tìm đến tôi? Em đã đồng ý là sẽ tìm đến tôi nếu có chuyện xảy rồi cơ mà. Theo như ngày tháng ở trên bức fax, ngày nó được gửi đi là ngày cưới của tôi. Có lẽ em đã tìm đến tôi nhưng tôi không biết. Liệu em có thể giải quyết được việc này không? Liệu em có vì việc này mà làm chuyện đại dột không? Những câu hỏi đó cứ quay cuồng trong đầu tôi và bụng tôi bắt đầu thắt lại.

Tôi cố gắng để tìm Lanyu và truy ra tung tích bức fax nhưng không được. Lần đầu tiên tôi cảm thấy Bắc Kinh quá rộng lớn. Không ai biết em, và tôi không thể tìm thấy em ở các công ty xây dựng ở Bắc Kinh. Tôi không biết số điện thoại ở quê em nhưng tôi có địa chỉ. Tôi nhờ Liu Qing đi về vùng tây bắc. Bố em nói em đã không liên lạc với gia đình gần một năm nay. Em đã hoàn toàn biến mất...

Thật là khó để diễn tả cảm giác của tôi lúc đó. Có thể không đau đớn bằng lúc tôi chia tay em. Nhưng tôi rất tuyệt vọng. Tôi chìm trong cảm giác sợ hãi và tội lỗi. Tôi sợ rằng có chuyện gì xảy đến với em và tôi chính là người có lỗi. Tôi vốn là một người bất thiệp, nhưng vào thời điểm đó, tôi trở nên lạnh lẽo và buồn bã.

CHAPTER TWENTY :

Lin Tsung-ping là một người phụ nữ thật sự linh hoạt. Qua tôi, cô đã quen với rất nhiều người quan trọng. Thậm chí cô còn thân với ‘Chan’ cả tôi, và tôi được hưởng lợi rất nhiều từ việc đó. Cô quản lý về nhân sự trong công ty tôi và thậm chí còn tham gia vào công việc của tôi. Tôi không thích việc đó. Sự lịch thiệp, thời trang, duyên dáng của cô không còn hấp dẫn tôi

nữa, càng hiểu rõ về những điều đó tôi lại càng cảm thấy ở đó một sự đạo đức giả. Cuộc sống tình ái của chúng tôi, đối với tôi là một địa ngục.

Một ngày khi nói chuyện với Lin Tsung-ping, cô kể cho tôi rằng Wei Kuo đã mua một chiếc biệt thự ở North Suburbs.

“Thật ra chúng ta cũng nên mua một căn.” Cô nói

“Ở đây không ổn sao?”

“Căn hộ này thật tồi tàn. Ở nước ngoài chỉ những người nghèo mới sống trong những căn hộ như thế này!”

“Anh không thích North Suburb. Nó quá xa trung tâm. Anh nghe nói điện nước ở đó cũng không được ổn định.” Tôi can cô, hoàn toàn không thấy hứng thú gì trong chuyện này.

“Nhưng anh có một căn nhà ở đó, đúng không?” Tsung-ping nhìn tôi cười nửa miệng.

“Đấy không phải nhà anh! Anh mượn của một người bạn.” Tôi biết cô đang nói tới biệt thự của Lanyu. Người đàn bà này thật hay tính toán.

Cô không nói gì nữa. Tôi nhìn vào mắt cô, thấy nó thật sâu và như có đám mây che phủ.

Một mùa hè nóng bức đã trôi qua. Cái lạnh mát của mùa thu đã chạm vào da thịt tôi khi tôi đi dạo trên phố. Đây là mùa tôi thích nhất, và là mùa đẹp nhất ở Bắc Kinh.

Tôi bắt đầu băn khoăn không biết rồi cuộc hôn nhân giữa tôi và Lin Tsung-ping sẽ kéo dài trong bao lâu. Cô vẫn rất tốt với tôi. Cô vẫn giúp đỡ, quan tâm chăm lo tới tôi từng chút một. Thậm chí cô quan tâm tới cả quần áo tôi mặc hàng ngày. Cô có quyền được quan tâm tới mọi thứ liên quan đến tôi và tiêu tiền của tôi vì cô là vợ tôi. Cô được sự ủng hộ và bảo vệ của dư luận và luật pháp. Nhưng tôi bắt đầu ghét cô, giống như với những người phụ nữ trước đây của tôi. Tôi bắt đầu mệt mỏi với cô. Tôi cảm thấy như chúng tôi chỉ còn bên nhau những lúc đi ra ngoài, đồng sàng nhưng dị mộng

Nhưng dù sao thì tôi cũng không ly dị Lin Tsung-ping. Lý do thứ nhất là vì tình cảm của Tsung-ping dành cho tôi vẫn không đổi. Lý do thứ hai là cô đối xử với mẹ tôi rất tốt, điều đó làm tôi thấy vui và biết ơn. Mẹ tôi không muốn sống chung với chúng tôi. Bà thích sống một mình, bà nói như vậy bà thấy thoải mái hơn. Hầu như cuối tuần nào Lin Tsung-ping cũng rủ tôi về thăm mẹ. Chúng tôi ăn và ngủ lại nhà mẹ tôi. Lin nói chuyện vui vẻ với mẹ tôi. Trông họ giống như mẹ và con gái. Và tôi thì tận hưởng không khí gia đình vui vẻ ấy. Tôi đã đúng khi cưới Lin Tsung-ping.

Đó là một buổi chiều có nắng ấm. Tôi đang nằm trên giường, uống nước và nghĩ về buổi đàm phán ở công ty Tsun Tin, tự hỏi liệu tôi có nhượng bộ nhiều quá không. Mẹ tôi đang bận bịu với đồng bút và mực tàu. Mẹ tôi đã tham gia học ở một trường đại học nào đó được gần một năm, và trở nên yêu thích nghệ thuật vẽ của Trung Quốc.

“Con và Tsung-ping nên sớm có con đi. Các con còn chờ gì nữa?”

Mẹ nói trong khi đang vẽ.

“Không phải là con không muốn. Là vợ con không muốn.”

“Tsung-ping đã nói với mẹ về chuyện này. Chính con là người không cố gắng.” Mẹ liếc tôi.

“Mẹ đừng tin vào điều ngớ ngẩn đó!” Tôi không muốn tranh luận về chuyện này. Tôi chỉ cùng với Lin vài lần trong một tháng, tập trung vào những ngày có khả năng có thai nhất của cô. Nhưng cô vẫn không có thai.

“Con đang cãi nhau với Tsung-ping à? Dạo này con toàn đến đây.”

“Không ạ.”

Ngừng lại một chút rồi bà nói tiếp, “Con biết không, con gái thứ hai nhà Li Tah-shan đã ly dị rồi đấy!”

“Ha, thật là hay. Con sẽ mang về cho mẹ cô con dâu mới, sớm thôi.”

Mẹ quay ra nhìn tôi, thấy vẻ đùa cợt trong mắt tôi, bà cười:

“Con, thật là,” bà nói và tiếp tục vẽ, “Tsung-ping đối với con không tệ. Dù cho nó đến từ một gia đình không bằng chúng ta, nó vẫn có thể giúp con rất nhiều. Với chuyện chơi bời hồi trước của con, nó không những không bỏ con mà còn quan tâm chăm lo cho con. Nếu nó không nói cho mẹ thì có lẽ đến bây giờ con vẫn chưa tỉnh ngộ đâu.”

Tôi thấy giật mình, nhưng không để lộ ra ngoài. Tôi ra khỏi giường, đi vào phòng khách và nói,

“Việc đó chẳng là gì cả. Mẹ đang nói phóng đại mọi chuyện thôi!”

“Đó là vì chúng ta đã hành động một cách dứt khoát. Thằng bé xấu xa đó sẽ không dám làm phiền con nữa.”

Tim tôi đập loạn xạ. Tôi nắm chặt cốc trà của mình.

“Mẹ muốn nói về bức fax à?” Tôi cố gắng nói với vẻ bình thản.

“Đó cũng là ý của Tsung-ping. Mẹ muốn tìm đến thằng bé xấu xa đó và nói với nó rằng nếu nó còn bám theo con nữa thì mẹ sẽ báo cho ông chủ của nó.”

Tôi không nói gì trong vài giây, nhìn vào chén trà trên tay mình...rồi tôi ném mạnh chén trà vào tường với tất cả sự giận dữ. Sau đó, tôi lao ra cửa. Tôi nghe tiếng mẹ kêu lên đầy lo lắng phía sau tôi, nhưng tôi không quay lại...

Đã là nửa đêm, tôi ra khỏi quán bar, lái xe đi nhưng không biết phải đi đâu. Dần dần, tôi lái xe đến khu biệt thự ở North Suburbs. Tôi muốn trở lại Scandinavia để xem xét tình hình. Gần một năm rồi tôi không đến đó. Từ sau khi chia tay, tôi không có đủ can đảm để bước chân vào trong ngôi nhà này. Hơn thế, đó không còn là tài sản thuộc về tôi nữa.

Cánh cửa điện từ từ mở. Tôi lái xe vào garage. Tôi đã thoả thuận với Lanyu, ngăn bên trái là dành cho tôi. Tôi nhìn sang phía bên phải. Tôi không biết tại sao nhưng tôi lại mở nó ra. Khi cửa mở, tôi nhìn thấy chiếc Lexus màu trắng của Lanyu. Tôi thấy vô cùng sung sướng. Em đang ở nhà?

Tôi chạy nhanh ra phía trước nhà và mở cửa. Một mùi ẩm mốc vì thiếu không khí phả vào mặt tôi.

“Lanyu! Lanyu!” Tôi gọi to hai lần nhưng không có ai trả lời. Căn phòng yên tĩnh một cách lạ lùng. Phòng khách được giữ rất sạch. Gối thuốc tôi bỏ lại khi chia tay với Lanyu vẫn ở trên bàn. Tôi đi vào bếp và phòng ăn. Tôi nhớ ngày hôm đó có một ít đồ ăn bị Lanyu bỏ dở. Nhưng những thứ đó không còn nữa. Khi còn ở cùng với nhau, tôi rất ít khi giúp em làm việc nhà. Tôi biết Lanyu cũng chẳng giỏi việc này, nhưng em vẫn đảm nhận công việc đó, trừ việc nấu ăn, Em thích sự sạch sẽ gọn gàng, và mọi thứ phải ở đúng chỗ của nó. Tôi từng cười em vì em quá kĩ tính, nhưng em nói đó là tác phong của một kiến trúc sư.

Tôi đi vào phòng ngủ của chúng tôi, tôi nhìn vào chiếc giường nơi chúng tôi đã bên nhau không biết bao nhiêu lần, tôi thấy mắt mình cay cay. Tôi mở tủ quần áo của Lanyu. Rất nhiều quần áo ở đó. Chúng tôi đều chú ý tới những gì mình mặc, nhưng Lanyu có một thói quen là chỉ mặc những bộ mà mình thích. Những bộ em không thích thì cho dù có mang nhãn hiệu gì em cũng không quan tâm.

Tôi nhìn và nhớ lại những khoảnh khắc chúng tôi bên nhau. Tôi đi vào phòng làm việc của em, Dường như bây giờ nó trống trải hơn mà tôi không rõ cái gì đã biến mất. Tôi đi vào phòng đọc của chúng tôi. Tôi ít khi dùng căn phòng này nhưng Lanyu thì lại thường đến đây đọc sách. Tôi nhớ lại cái ngày mà Lanyu đang nói chuyện điện thoại với một người bạn cùng lớp trong chính căn phòng này. Tôi thấy mặt em rất nghiêm túc và trông rất ngộ nghĩnh. Tôi nhẹ nhàng đi đến sau lưng em rồi đột ngột kéo quần em xuống. Em giật mình, vừa cố gắng dùng một tay để giữ lại, vừa cau mày với tôi, nhìn tôi và vẫn tiếp tục câu chuyện giống như bàn công việc trong điện thoại. Tôi cảm thấy vô cùng buồn cười và bắt đầu cởi bỏ quần áo trên người em. Em cố gắng ngăn tôi bằng một tay, nhưng tôi vượt ve và hôn em nồng nhiệt hơn. Rồi em lờ tôi đi và để mặc cho tôi muốn làm gì thì làm. Sau cùng em nhanh chóng bỏ máy và ôm tôi, đẩy tôi xuống sàn...

Tôi không muốn tiếp tục chìm đắm với những kỉ niệm. Mắt tôi càng cay hơn.

Tôi quay ra và bắt đầu rời căn nhà thì thấy một chiếc chìa khoá ở trên mặt bàn. Đó là chìa khoá xe của Lanyu. Dây đeo chìa khoá có một cái mặt mạ vàng. Cái mặt ấy trị giá khoảng 20\$ Hong Kong. Chúng tôi đã mua nó trong chuyến đi chơi sang Hong Kong, là hình hai nửa trái tim với chữ L&H ở mặt sau. Nửa của tôi chỉ có Chúa mới biết nó đang ở đâu nhưng Lanyu dùng nó làm dây đeo chìa khoá. Tôi cũng thấy một cái hộp mớ hé ở trên bàn. Tôi từ từ mở ra. Bên trong là giấy tờ về quyền sở hữu, bảo hiểm.. của căn nhà này. Cùng với đó là một chùm chìa khoá các phòng trong nhà, một chiếc điện thoại di động, một chiếc máy nhắn tin

Tôi điên cuồng kiểm tra cái hộp, hy vọng sẽ tìm thấy cái gì đó đại loại như một tin nhắn, một lá thư hay ít nhất là một dòng nhắn lại. Nhưng tôi không tìm thấy gì cả.

Đó là một sự chán nản không thể nói lên thành lời. Tôi mệt mỏi nằm xuống giường. Lanyu, em không thể làm thế này được. Em muốn anh phải dẫn dắt suốt cuộc đời này sao? Anh không phải là một người dịu dàng tử tế, nhưng anh cũng không độc ác và lạnh lùng đến mức không phải là con người... Tôi cứ nghĩ và nghĩ rồi chìm vào giấc ngủ. Tôi không biết đã bao lâu trôi

qua, tôi bị đánh thức bởi chuông điện thoại.

“Cậu ổn không? Mẹ cậu và cô Lin đang tìm cậu ở khắp nơi! Chúng tôi rất lo lắng!” Liu Qsing nói đầy lo lắng.

“Nói với họ là tôi chưa chết!” Tôi đập máy trước khi Liu Qsing kịp nói thêm bất cứ điều gì.

Giống như là chưa từng có chuyện gì xảy ra. Tôi vẫn phải đối mặt với mẹ tôi và Lin Tsung-ping giống như trước đây. Tôi không thể nói với họ chàng trai ấy có ý nghĩa với tôi đến như thế nào và tôi cũng không thể nói với họ rằng những việc họ đã làm thật đáng xấu hổ và tàn nhẫn. Thậm chí tôi phải nói với mẹ là tôi ném cái chén không phải vì một chàng trai. Tôi nói tôi làm vậy vì tôi đang cãi nhau với Lin Tsung-ping.

Tôi bị cúm, hơi sốt. Tất cả thuốc thang đều không giúp được gì. Một tháng sau, cả bản thân tôi cũng bắt đầu băn khoăn không biết có phải mình đang mang một căn bệnh không thể cứu chữa nổi hay không. Tsung-ping chăm sóc tôi với tất cả sự quan tâm lo lắng. Và đối xử với tôi hết sức cẩn thận. Mẹ tôi lại hỏi tôi về Lanyu và về ngôi biệt thự. Tôi bảo bà là có lẽ tôi không sống được bao lâu nữa, hãy để cho tôi được yên. Người mẹ đáng thương rất sợ hãi và bà không bao giờ nhắc lại chuyện đó nữa. Cứ thế trong vòng hai tháng. Rồi tôi khỏi bệnh. Và bắt đầu chuẩn bị cho việc ly hôn.

CHAPTER TWENTY-ONE :

“Tsung-ping, chúng ta chia tay thôi. Sẽ chỉ là đau khổ cho cả hai bên nếu tiếp tục cuộc hôn nhân này.” Tôi muốn bàn với Lin Tsung-ping một cách cởi mở và thành thật.

“Mọi việc không nên kết thúc như thế này, phải không? Em không đủ tốt cho anh sao? Hay em đã làm gì sai?” Tsung-ping hỏi, nước mắt lưng tròng.

“Chỉ là anh cảm thấy chúng ta không còn hạnh phúc nữa.”

“Đây không phải vấn đề có hạnh phúc hay không. Chỉ là anh đã chán em rồi. Chúng ta mới chỉ cưới nhau được hơn một năm!”

“Em nghĩ thế nào thì tùy, nhưng chúng ta sẽ ly hôn!” Tôi kết thúc.

“Han-tung, chúng ta đều là người lớn. Lập gia đình không phải là trò chơi của trẻ con. Anh có nghĩ là anh đã quá vội vàng không?” Tsung-ping buồn bã nói.

“Anh đã nghĩ về chuyện này một thời gian dài rồi. Anh thật sự cho rằng chúng ta không thể tiếp tục sống cùng nhau.” Tôi nói, vẫn không thể đưa ra được một lý do xác đáng.

Vài tuần sau đó, Tsung-ping làm hết sức để cứu vãn cuộc hôn nhân của chúng tôi. Cô bắt đầu tự nấu ăn, và bữa tối cũng khá lãng mạn. Dưới ánh nến và tiếng nhạc dịu nhẹ, cô cầm tay tôi và nói cô yêu tôi. Cô rủ tôi đi xem hoà nhạc, dựa vào tay tôi như hồi chúng tôi mới quen nhau. Một lần dàn nhạc chơi bài “Liang Tsu” và tôi nhớ có lần Lanyu đã nói câu chuyện Liang Tsu dựa trên một câu chuyện về gay. (Tsu đã hoá trang thành con trai và kết bạn với Liang) và tôi bảo em việc đó thật ngớ ngẩn. Em nhìn tôi với đôi mắt sáng và trong rồi nói là em tin vào điều đó. Lắng nghe giai điệu buồn đó, giống như là nhìn vào mắt em khi em nói với giọng quả quyết, và nghĩ về bi kịch tình yêu của Liang và Tsu, và kết thúc là họ đã hoá thành một bướm bướm, mắt tôi nhoà đi...

Hơn một tháng sau, Chang, quản lý tài chính của tôi, báo cho tôi Lin-tsung-ping đã bỏ trốn cùng \$300.000 của công ty. Đó là khoản tiền tối đa mà Lin có thể kí để đổi thành tiền mặt. Lin biến mất nhanh chóng. Tôi còn mong việc đó diễn ra nhanh hơn. Tôi nói với Lin Tsung-ping chúng tôi không thể tiếp tục thêm nữa.

“Han-tung, anh làm như thế này có phải là vì người đàn ông tên là Lanyu không?” Sau khi cãi nhau, Tsung-ping đột nhiên hỏi tôi.

“Có chuyện gì xảy ra trong đầu cô thế?” Tôi cố tỏ ra châm biếm.

“Hừm, từ khi hẹn hò lần đầu tiên tôi đã biết là mình có tình địch. Nhưng tôi không thể ngờ rằng tình địch của tôi lại là đàn ông! Tại sao câu chuyện kì quái nhất thế kỉ lại xảy đến với tôi?” Tsung-ping nói một cách tuyệt vọng.

“Tôi thích anh, tôi không bận tâm về đầu óc bệnh hoạn của anh. Tôi đã tha thứ và giúp anh vượt qua. Nhưng giờ thì sao, anh muốn li dị.” Cô lại nói.

“Chấm dứt cái vở kịch ấy đi. Cô tốt đến thế sao? Có lẽ cô không bận tâm vì cô còn phải bận tâm đến tiền hơn chẳng?”

“Tiền! Anh nghĩ quá nhiều đến tiền! Đúng, tôi tiêu tiền của anh. Nhưng anh đã cho tôi thứ gì ngoài tiền nào? Anh đã cho tôi cái gì với tư cách là một người đàn ông, một người chồng?” Tsung-ping hét lên với tôi bằng cái giọng to nhất mà cô có thể có được. Đây là lần đầu tiên cô mất bình tĩnh.

“Đã bao giờ anh quan tâm đến tôi chưa? Anh có biết tôi muốn gì không? Đã có lần tôi bảo anh về quê tôi, anh nói anh không quen với khí hậu miền nam. Khi chúng ta cưới, bố mẹ tôi đã đi cả chặng đường để lên với tôi. Tôi bảo anh nghỉ một ngày để ở nhà với họ, anh nói anh không có thời gian. Nhưng tôi đã đối xử với mẹ anh như thế nào? Tôi nói chuyện với bà, tôi đưa bà ra ngoài...” Cô bắt đầu khóc.

“Tôi yêu anh. Tôi không ngại phải làm cho trái tim mình đau đớn hết lần này tới lần khác. Tôi đã từng nghĩ sự dịu dàng của một người phụ nữ có thể lay chuyển nổi anh. Còn anh? Đã bao giờ anh có trách nhiệm với tôi và với cái nhà này chưa? Tôi cùng anh đi ra ngoài, đi khắp nơi và để cho anh vui thú. Đã bao giờ anh nghĩ về cái tôi muốn chưa? Tôi không thích tiền của anh, nhưng tôi có thể có cái gì khác nào? Anh đã mang lại cho tôi bao nhiêu tình cảm? Thậm chí cả khi làm chuyện đó anh cũng không thể là một người chồng bình thường được!” Tsung-ping hỗn hển yếu ớt.

‘Cô đi quá xa rồi đấy!’ Tôi nói một cách nặng nề...

‘Cuối cùng thì anh cũng thừa nhận. Anh ghét tôi vì bản fax đó. Tôi không làm gì sai. Là một người vợ, tôi phải bảo vệ chồng mình và gia đình mình!’ Cuối cùng cô cũng bình tĩnh lại.

‘Cô có thể làm hỏng cuộc đời cậu ấy!’ Tôi gầm lên với cô.

‘Đừng làm tôi phát ốm lên, được chứ? Có gì khác so với việc nó đã làm đau cơ chứ?’

Tôi nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của cô. Tôi chỉ muốn tát cho cô một cái! Nhưng tôi không đánh phụ nữ.

‘Đừng có nói vớ vẩn thế! Cô đã lấy ba trăm nghìn, tôi sẽ đưa thêm cho cô hai trăm nghìn nữa, và chúng ta gọi đó là tiền đền bù.’

‘Anh không sợ tôi sẽ nói chuyện của anh ra ngoài à?’

‘Cứ thử gây sự với tôi đi! Chỉ cần cô thử, rồi xem ai sẽ là người thiệt thòi.!!’ Tôi đe dọa

Tsung-ping im lặng một lát, rồi lau nước mắt. Đó cũn chính lau đi sự tuyệt vọng. Một lúc lâu sau, cô nhìn tôi :”Một triệu! Không quá nhiều đối với anh.” Cuối cùng cô cũng đã đưa ra cái giá.

Cuộc hôn nhân đầu tiên ngắn ngủi của tôi đã kết thúc. Tôi đã mất khá nhiều vì chuyện này. Nhưng giống như Lanyu nói, ở đâu có mất mát, ở đó sẽ có gì đó để được. Tôi đã được một sự thật mà tôi không muốn công nhận nhưng vẫn là sự thật: thật là đáng tiếc, dù ít dù nhiều, tôi là một người đồng tính.

Mẹ tôi không làm gì để ngăn cản vụ ly hôn của tôi, nhưng tôi thấy trong mắt bà xuất hiện sự lo âu khắc khoải. Bà nói tôi phải tìm một người phụ nữ thích hợp và lập gia đình một lần nữa. Tôi nghĩ: Con e rằng không có người phụ nữ nào thích hợp với con.

Trước khi ly hôn, tôi vẫn duy trì quan hệ với một người con trai. Cậu tốt nghiệp khoa văn và đang là biên tập viên ở một tờ báo. Cậu thường trêu tôi, bảo rằng dù tôi tốt nghiệp trường ĐH Phương Bắc chuyên ngành văn học TrungQuốc, tôi giống như một kẻ vô học hơn. Cậu không cao nhưng đẹp trai, mẫu người ‘cool’. Cậu bị cận nên lúc nào cũng phải đeo kính. Cậu ít hơn tôi bốn tuổi và chúng tôi có một quan hệ tốt đẹp. Khi ở cạnh nhau, chúng tôi có khá nhiều chuyện để nói. Cậu thật sự thích tôi. Tôi cũng muốn thích cậu nhưng vẫn giữ khoảng cách. Tôi kể cho cậu một chút về Lanyu và cậu khuyên tôi nên quên đi. Cậu là người duy nhất hiểu được chuyện này. Sau khi ly hôn, cậu hy vọng chúng tôi có thể có một quan hệ gần gũi hơn. Nhưng tôi nói tôi có một khoảng trống trong tim không thể xoá nhoà và cũng không ai có thể lấp đầy được. Cậu nói cậu hiểu điều đó. Rồi chúng tôi chia tay và tôi cố không tìm một ‘người bạn’ khác. Tôi vô cùng cô đơn nhưng tôi thích như vậy.

Tôi gần như dành tất cả sức lực cho công việc. Nhà máy liên doanh sản xuất mỹ phẩm của tôi gặp rắc rối. Tôi biết quá ít về điều hành một doanh nghiệp, marketing và điều hành. Tôi phải bỏ nhà máy. Tôi sẽ phát triển cái gì mà tôi mạnh nhất, tập trung hơn vào thị trường trong nước. Tôi thấy cơ hội và nắm lấy nó. Nhưng tôi cần rất nhiều vốn. Tôi bắt đầu tìm cách kiếm tiền nhanh hơn.

Tôi rất hay ở Scandinavia vì đó là nhà của Lanyu. Tôi hy vọng một ngày nào đó em sẽ bất ngờ quay lại. Tôi không tin là em lại biến mất như thế. Tôi đang chờ đợi điều kì diệu xảy ra ...

CHAPTER TWENTY-TWO :

Tôi chưa bao giờ thích mùa hè ở Bắc Kinh, và mùa hè dường như là mùa dài nhất ở đây. Tôi đếm từng ngày từ khi tôi và Lanyu chia tay và thấy đã được một năm chín tháng. Chúng tôi chia tay và một ngày mùa thu. Tôi còn phải bao nhiêu mùa thu nữa mới tìm được em?

Hôm đó tôi được một người bạn mời đi xem triển lãm máy xây dựng. Người bạn đó đang muốn hợp tác với tôi. Tôi không muốn đi như phải giữ thể diện cho cậu ấy. Sau những giao tiếp xã giao, tôi không về ngay mà đi lang thang quanh đó để thư giãn. Đó là một khu triển lãm rộng với rất nhiều doanh nghiệp nước ngoài và các thành viên của công ty liên doanh. Tôi thích cách bài trí của một số gian hàng. Dù cho tôi không trong ngành xây dựng, tôi vẫn thấy chúng khá thú vị.

Mắt tôi nhìn đi lung tung và tình cờ bắt gặp ba người đàn ông. Họ đang đứng trước một gian hàng của Nhật. Một người phương tây và người Trung Quốc đang nói chuyện. Người bên trái là một người tầm vóc nhỏ, trung niên. Cậu bé ở giữa, không, trông cậu rất giống Lanyu! Tim tôi đập điên loạn và tôi cảm thấy khó thở.

Cậu mặc một bộ vét màu xanh đậm, vừa vặn với thân hình cân đối của cậu. Cậu đã đổi kiểu tóc, cắt ngắn hơn trước, điều đó làm giảm bớt sự trong sáng thánh thiện nhưng trông cậu chừng chạc hơn. Có vẻ như họ không nói bằng tiếng Trung, vì từ đầu đến cuối Lanyu phiên dịch cho người đàn ông trung niên. Dường như em rất dí dỏm và khéo léo. Từ chỗ họ đứng để chỗ tôi quá xa nên tôi không nhìn rõ mặt người thanh niên ấy, nhưng tôi biết đó chính là Lanyu.

Tôi hơi tiến lên phía trước, nấp sau cây cột của gian hàng để quan sát em. Họ dừng nói chuyện. Cả người phương Tây và người đàn ông trung niên rời đi. Em quay người và đi vào gian hàng của mình, đứng sau quầy cung cấp cung thông tin, lấy ra một chai nước, mở nắp và uống. Một cô gái rất xinh đứng bên cạnh em. Em nói gì đó với cô gái và cô bĩu môi. Trong khi nói chuyện, ánh mắt cô gái không hề rời khỏi mặt em. Tôi nhớ là em không mấy khi kết bạn với con gái. Nhưng bây giờ trông em rất thoải mái và tự nhiên. Một lát sau, người đàn ông trung niên quay lại, đưa ra một số yêu cầu và vỗ vai Lanyu. Tôi không vui khi nhìn thấy cảnh đó. Dường như Lanyu chuẩn bị đi cùng người đàn ông ấy. Tôi bước ra khỏi chỗ nấp mà không suy nghĩ gì. Họ đang tiến về phía tôi... Trong khoảnh khắc ấy, mắt chúng tôi giao nhau. Lanyu đông cứng lại vì ngạc nhiên. Em không thay đổi gì. Em vẫn đẹp trai, đôi mắt đầy sự ngạc nhiên. Nhưng sự ngạc nhiên nhanh chóng biến mất, nhường chỗ cho một cái gì đó khác. Đó là đau hay là hận? Em không để lộ một chút cảm xúc nào. Em rời mắt khỏi tôi và bước nhanh về phía trước.

Tôi cứ chờ người vì sự sống, không biết phải làm gì. Rồi tôi chợt bừng tỉnh và cũng đi

nhANH về phía cửa ra.

Tôi chạy nhanh đến chỗ đậu xe, nói người lái xe cho đi ra rồi ngồi vào trong xe, mắt không rời Lanyu và người đàn ông trung niên. Họ vào một chiếc limousine của Nhật và lái đi. Tôi theo sát phía sau.

Đầu óc tôi đảo lộn. Họ sẽ đi đâu? Người đàn ông trung niên đó trông giống một người Nhật. Quan hệ giữa họ là gì?

Chiếc xe dừng lại trước toà nhà Tien Hwa, nơi mà phần lớn văn phòng được người nước ngoài thuê làm trụ sở ở Bắc Kinh. Tôi nhìn họ ra khỏi xe và cùng đi vào trong. Vì đây là địa điểm dành cho công việc, quan hệ giữa họ hẳn phải là ông chủ và người làm. Điều đó làm tôi cảm thấy dễ chịu hơn. Tôi đợi ở trong xe mà không biết mình đang đợi gì. Khoảng 5 giờ chiều mọi người bắt đầu rời toà nhà. Tôi đang ở một địa điểm rất tốt để quan sát. Có rất nhiều những chàng trai và cô gái xinh đẹp ở Bắc Kinh và họ đang hội tụ ở đây. Tôi chú ý tới tất cả các cậu thanh niên đi từ trong ra nhưng tôi không thấy Lanyu. Cuối cùng em cũng ra, vào lúc gần sáu giờ. Em đã thay bộ vét đó ra, mặc một cái quần jean và áo phông cổ tròn. Em không mang theo gì. Em chỉ đi rất nhanh. Tôi thấy mừng là mình đang lái chiếc Audi màu đen của công ty. Tôi có thể nhìn thấy em ở khoảng cách rất gần. Em đi đến bến xe buýt 011 và cùng đám đông đứng chờ xe. Em nhìn đồng hồ đeo tay rồi nhìn về phía xa.

Tôi nhìn em và trong tim tôi như có một cảm giác hạnh phúc trào dâng, tôi không biết phải diễn tả như thế nào. Tôi đã làm cho em sống như một 'hoàng đế' Trung Hoa, cho em sự giàu có và sự tôn thờ, thậm chí cho em cả một căn nhà sang trọng. Nhưng cuối cùng em không lấy cái gì cả, không quan tâm đến bất cứ cái gì. Và khi tôi lạnh lùng bỏ rơi em, em đã tàn nhẫn trả lại tất cả cho tôi. Em không hề mang lại cho tôi một chút bình yên nào trong tâm trí. Em đang đứng đó, bình thường như bao công dân Bắc Kinh khác. Chỉ có vẻ đẹp của khuôn mặt và thân hình là nổi bật lên.

Tôi lái chậm chậm theo chiếc xe buýt mà Lanyu đã lên. Em đổi xe một lần, cuối cùng đến một khoảng sân trước một khu căn hộ ở Tsing Huo. Em mua một ít cà chua hay cái gì đó, rồi đến trước trước thêm một dãy nhà. Tôi lái xe đến trước cửa nhà. Nhìn vào tấm biển mạ thiếc, tôi ghi nhớ số nhà.

Tôi muốn đi vào bên trong tìm em, nhưng tôi không có đủ dũng khí. Nhưng tôi không muốn cứ như vậy mà đi.

Tôi cứ ở trong xe như vậy, nhìn từng cửa sổ sáng đèn lên và tự hỏi cửa nào của Lanyu. Hai người đàn ông từ trong ra. Tôi chắc chắn một trong hai người là Lanyu. Tôi không thể nhìn rõ mặt của người kia trong bóng tối. Cậu ta đeo kính, trông có vẻ hiền lành, có lẽ hơn Lanyu vài tuổi. Họ đi ra khoảng sân trước nhà. Người lạ mặt mở khoá xe đạp. Lanyu đứng rất gần cậu ta. Hình như cậu ta siết chặt tay Lanyu, rồi lên xe và đạp đi. Lanyu cứ đứng như vậy một hai phút rồi trở vào bên trong...

Tôi như người mất hồn trong mấy ngày tiếp sau đó. Tôi muốn đến gặp Lanyu nhưng không đủ can đảm. Tôi nghĩ rất nhiều đến hình ảnh chúng tôi nhìn nhau ngay hôm trước. Em ghét tôi, em coi thường tôi? Có vẻ như em đang rất ổn. Em có một công việc tốt và một 'người bạn'. Tôi

không nên đến làm phiền em. Em không hề cần tôi.

Tôi phải đến với em, vì tôi cần em!

Tôi đến trước khu nhà Tien Hua lúc năm giờ chiều, nhìn Lanyu rời khỏi đó cùng vài đồng nghiệp. Tôi không ra chào em. Tôi chỉ lái xe thẳng tới Tsing Huo. Tôi đỗ xe và đứng chờ em trước nhà, chỗ dành cho khách tới thăm đứng chờ. Tôi chờ một hồi lâu, cho đến khi trời tối hẳn, khoảng chín giờ tối. Tôi nhớ lại buổi tối tôi lo lắng chờ em ở Temporary Village.

Cuối cùng thì em cũng về. Em đang định đi thì nhận ra tôi đang ở đó. Em dừng lại một chút.

“Han-tung?” Em cất giọng.

“...” Tôi nhìn em trong bóng tối.

“Anh đến từ khi nào thế? Sao anh biết em ở đây?” Em hỏi.

“Anh ở đây được một lúc rồi.” Tôi khẽ nói

“...” Cả hai chúng tôi không biết nói gì.

“Anh cần gì à?” Em lại là người mở miệng trước.

“Không có gì. Chỉ muốn đến gặp em thôi.” Những điều em nói làm tôi thấy lạnh lẽo, nhưng lại làm cho tôi bình tĩnh lại. Chúng tôi đứng đó ngượng ngùng. Rồi một người đàn ông bước ra khỏi cửa và Lanyu nhận thấy điều đó.

“Sao anh không vào trong và ngồi chơi một lát?” Em nói. Tôi không biết là em thật lòng muốn vậy hay là chỉ vì phép lịch sự.

Tôi theo em lên tầng ba. Em dừng lại ở căn hộ ở giữa trong số ba căn hộ và mở khoá. Đó là một căn hộ ba phòng nhỏ. Một chiếc bàn ăn đơn giản và vài chiếc ghế ở giữa căn phòng khách nhỏ. Một phòng ngủ đang đóng cửa. Căn phòng còn lại là một phòng ngủ đôi và hai cái bàn, giá sách và vài chiếc hòm.

Căn phòng không rộng nhưng sạch sẽ. Vì đồ đạc đơn giản nên có một cảm giác nhẹ nhàng và lịch sự.

“Em thuê chỗ này à?” Tôi hỏi.

“Vâng. Chỉ có một phòng khách và một phòng ngủ. Phòng ngủ kia của chủ nhà.”

“Một phòng trống?”

“Vâng. họ nói căn phòng đó cũng có thể thuê. Nhưng, chỗ này cũng đã tốt lắm rồi.”

Chúng tôi ngồi trong phòng khách. Tôi nhìn em nhưng em tránh ánh mắt tôi.

“Anh có uống nước không?” Em lại là người phá vỡ sự im lặng.

“Anh không khát!”

Em đi tới chỗ bếp, rồi quay lại với hai chai bia. :” Ở đây bọn em chỉ có thứ này để uống thôi!” Em cười trong khi cố mở nắp, rồi em dừng lại:

“À đúng rồi, anh phải lái xe. Em quên mất.” Em nhìn tôi và cười.

Em vào trong phòng ngủ, trở ra với một bao thuốc lá và đưa cho tôi.

“Em không hút thuốc mà?” Tôi biết em không hút thuốc nhưng vẫn hỏi.

“Anh biết là em không hút mà.” Em nói. Rõ ràng đó là thuốc lá của người khác. Tôi không chạm vào bao thuốc nhưng nhìn em.

“Anh thấy là em đang sống tốt!” Tôi nói.

“Cũng ổn.” Em nhìn tôi rất thành thật, như nói với tôi rằng em đang rất ổn.

“Công việc của anh thế nào?” Em hỏi.

“Cũng bình thường.”

“Mẹ có khoẻ không?” Giọng em vẫn đều đều, giống như em hỏi chỉ vì nghĩa vụ phải hỏi.

“Mẹ vẫn khoẻ.” Tôi cười và cố khéo léo như khi bàn công việc.

Chúng tôi nói một vài vấn đề lung tung nữa. Rồi tôi phải đi.

“Em cho anh số điện thoại của em được chứ?” Tôi cố lấy dũng khí để hỏi.

Em cầm lấy một tấm thẻ có in sẵn số điện thoại trên bàn. “Anh có thể gọi cho em nếu như anh cần gì.” Em nói.

Chúng tôi xuống tầng dưới. Bỗng nhiên em hỏi tôi, “Anh có con chưa?”

“Chưa!” tôi không nói với em là tôi đã ly dị. Sau đó chúng tôi không nói gì nữa.

CHAPTER TWENTY-THREE :

Lanyu vẫn còn sống! Và em có cuộc sống của riêng mình! Sự sợ hãi, lo lắng của tôi trong hai năm qua chẳng vì cái gì cả! Tôi không còn phải đối mặt với sự dằn vặt. Tôi có thể sống vô lo như trước đây!

Em đã thay đổi. Em không còn là Lanyu mà tôi biết nữa.

Tôi đang cầm trên tay danh thiếp của em. Trên đó có dòng chữ Công ty xây dựng Tai Huo, đại diện bán hàng và Lanyu. Tôi có thể làm gì nữa đây? Tôi có cần phải gọi cho em? Trong khi những suy nghĩ đó quay quay trong đầu, tôi vô thức cầm điện thoại lên. Sau khi tôi gọi cho em chưa đầy một phút, chuông điện thoại của tôi reo.

“Xin lỗi, ai vừa gọi tới số 23455667 thế ạ?” Em hỏi.

Em đã gọi tới văn phòng tôi trong suốt bốn năm, và bây giờ em hỏi tôi là ai đã gọi cho em.

Mắt tôi bỗng đỏ lên. Tôi thấy bị phản bội.

“Là anh, Chan Han-tung!” Tôi lạnh lùng đáp.

“Anh cần gì à?” Em hỏi.

“Không có gì!...”Tôi nói.

“...Em đang phải làm việc. Nếu anh cần gì, chúng ta có thể đến chỗ nào đó nói chuyện.”

“ ...”

“Hay anh có thể đến chỗ em tối nay không?” Em nói. Và giọng không có chút thay đổi nào.

“Được!” Tôi đặt điện thoại xuống và tự thề với mình đây là lần cuối tôi gặp em

Tôi gõ cửa phòng Lanyu lúc mặt trời lặn. Giống như lần trước, tôi ngồi đó ngại ngùng trong khi em tiếp tôi một cách lịch sự.

...

“Anh ăn tối chưa?” Em hỏi.

“Rồi.” Tôi nhìn thấy có một đĩa bắp cải chưa nấu.

“Em ở đây một mình à?” Tôi hỏi. Tôi không còn thấy quan tâm lo lắng nữa. Tôi chỉ muốn mọi việc kết thúc và ra về.

“Không!” Em vẫn rất thật thà.

Tôi cười thàn tiếng khe khẽ. “Anh sẽ không đến đây nữa đâu. Anh chỉ muốn biết xem liệu em có ổn không thôi...Anh đã tìm em hơn một năm nay, sợ rằng có chuyện gì không hay xảy ra với em...Hừm!” Tôi tự mĩa mai mình, “Trong quá khứ anh đã nợ em, anh không thể đền đáp cho em. Vậy hãy để cho anh mãi mãi mắc món nợ này...anh đã ly di...nếu em cần anh vì bất cứ cái gì...ý anh là trừ tiền ra, em có thể đến tìm anh...”

Đầu em cúi xuống và mắt em không biểu lộ cảm xúc.

“Bảo trọng!!” Tôi nhìn em, nói rất nghiêm túc, rồi đứng dậy và đi ra cửa. Khi tôi chạm vào tay nắm cửa, tôi thấy tay mình bị giữ chặt lại. Tôi quay lại nhìn em. Chúng tôi đang đứng rất gần nhau. Tôi có thể cảm thấy hơi thở của em, ngửi thấy mùi của em. Hai năm, và đây là khoảnh khắc mà tôi luôn mơ tới. Nhưng em không nhìn vào mắt tôi, chỉ nhìn vào vai tôi...Tôi không thể kiểm soát nổi bản thân nữa. Tôi kéo em vào trong vòng tay và ép sát cơ thể em và mình bằng tất cả ý chí có được. Em cũng ôm tôi như vậy. Em không gây ra tiếng động nào nhưng vai tôi, nơi mặt em tựa và đã ướt. Rồi em bật khóc, cố gắng ngăn lại nhưng em vẫn khóc thành tiếng. Và em cắn mạnh vào vai tôi...

...Kể cả khi chia tay em cũng không cư xử như vậy. Tại sao?

Sau một khoảng thời gian không biết bao lâu, tôi lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt em và cố gắng an ủi em và nhìn em. Nhưng em ôm chặt tôi không rời...Một lúc lâu sau nữa, em bỏ tôi ra. Không còn nước mắt trên mặt em. Mắt em doe như mắt thỏ. Tôi nhìn vào mắt em,

nhìn vào mũi, vào miệng. Tôi đặt môi mình lên môi em. Môi em rất khô. Tôi đẩy lưỡi mình ra và làm ướt chúng. Em đứng đó không động đậy, để mặc cho lưỡi tôi lướt trên môi em... Tôi dừng lại và quan sát em. Em nhìn tôi. Tôi không thể biết tron mắt em đang là nỗi đau hay niềm hạnh phúc. Tôi nhắm mắt với trái tim nặng trĩu và tiếp tục hôn em lên cằm, lên cổ...

Tôi cởi chiếc áo phông của em, làn da rám nắng và mềm mại hiện ra trước mắt tôi. Tôi vuốt ve, cọ mặt mình vào đó...Tôi quỳ xuống, từ từ mở khoá thắt lưng của em...Tôi ngược mắt lên nhìn em lần nữa. Em đang đứng đó, nhìn xuống tôi, em như một đấng bề trên đầy quyền lực, đôi mắt lạnh lùng đầy sự ghê sợ, giống như em đang nhìn xuống, chờ đợi một sự phục vụ. Lòng tự trọng của tôi như bị vùi dập. Nhưng cảm giác đó cũng làm cho tôi thêm mong muốn được như vậy. Tốt thôi! Ngày hôm nay, hãy để cho tôi thành đầy tớ của em. Tôi phải trả lại những gì tôi nợ em.(...)Tôi đi vào phòng tắm rửa mặt, rồi trở ra và nói với em tôi phải đi. Em đang mặc quần và đông cứng người lại khi nghe thấy thế.

“Tại sao?” Em hỏi với vẻ hoang mang.

Tôi dựa vào cửa nhìn em. Tôi cười, “Anh đã nói rồi. Nếu em cần bất cứ thứ gì thì em có thể đến tìm anh.”

Em nhìn tôi, mắt nhoà lệ. Em cầm tay tôi, hôn lên mặt tôi đầy mạnh mẽ ...Tôi mất thăng bằng và từ từ ngã xuống sàn nhà. Em quỳ xuống và tiếp tục hôn tôi, và bắt đầu bỏ quần áo trên người tôi...Em kéo tôi dậy, kéo tôi vào phòng ngủ, đẩy tôi xuống giường và chậm chậm ép chặt tôi xuống giường....

(...) và tôi kêu lên,

“Đừng bỏ anh! Làm ơn, đừng bỏ anh!!” ...

Chúng tôi mệt mỏi nằm trên giường. Tôi nhắm mắt. Giống như chúng ôi đang trôi trên biển bình yên, nhẹ nhàng dập dềnh trên sóng...Một ngọn sóng đổ ập vào và chúng tôi lại chìm xuống nước...cho đến khi lại nổi lên trên...và lại thấy bình yên...rồi lại một con sóng nữa...

Tôi ngồi trong văn phòng, nhớ lại từng chút một những chuyện xảy ra tối hôm qua. Tôi nhắc điện thoại và gọi cho Lanyu. Tôi hỏi em có muốn tối nay tôi đến đón em không. Em lưỡng lự một chút rồi nói tối nay em có chút việc. Tôi hỏi em đó là việc gì. Em nói sau một hồi im lặng,

“Tối nay ‘bạn’ em đến!”

Tôi không nói gì, rồi dập máy...

CHAPTER TWENTY-FOUR :

Tôi không liên lạc với Lanyu trong suốt một tuần sau đó. Tôi chờ, chờ em sẽ gọi cho tôi. Nhưng rồi tôi nhận ra rằng em không có ý định gọi cho tôi. Hai tuần trôi qua. Tôi lại gọi cho em, nói với em tôi muốn mời em ăn tối. Em nói để em mời. Chúng tôi đi lòng vòng một lúc.

Cuối cùng em hỏi liệu tôi có thấy phiền nếu chúng tôi ăn ở chỗ em. Tôi đồng ý.

Khi bước vào trong nhà, tôi thấy rất nhiều đồ ăn sẵn ở trên bàn. Rõ ràng là trình độ nấu ăn của em không hề được cải thiện chút nào. Em ở trong bếp chuẩn bị thức ăn. Tôi vào phòng ngủ và thấy rất nhiều sách ở trên bàn, phần lớn là sách luyện TOFLE và GRE. Trên cái bàn kia là một chiếc TV, bên cạnh là một chiếc walkman và một chiếc đài. Trong đài có băng các bài hát tiếng Anh 'Classic Romantic Love Songs'. Lanyu không thích các ca khúc tiếng Anh, nên đây hẳn là quà từ 'người bạn' của em.

Chúng tôi bắt đầu ăn. Em nhìn tôi gắp một ít thức ăn em nấu và hỏi:

"Có ngon không?"

"Tệ lắm!" Tôi cười.

"ĐỪNG ăn nữa! Đổ đi!" Em cũng cười.

Chúng tôi ăn trong im lặng. Rồi, sau một lúc lâu, em nói.

"Anh không cười em về chuyện hôm trước, phải không? Em không biết có chuyện gì xảy ra với mình nữa, thật yếu đuối."

Có thể em định nói về chuyện em khóc.

"Anh cũng không khá hơn cơ mà!" Tôi cười.

Rồi chúng tôi lại im lặng.

Đêm đến, chúng tôi lại cùng nhau. Và tôi lại cảm thấy mình thật sự nợ em. Chúng tôi đã sống với nhau hơn bốn năm trời. Chúng tôi là những người bạn tình tuyệt vời của nhau, giống như là sữa trộn vào nước. Chúng tôi biết nhau muốn gì và biết cách làm cho mọi chuyện trở nên tuyệt vời hơn hơn cả trước kia.

Tháng Tám, Bắc Kinh đã dịu mát hơn. Thậm chí trong căn hộ của em còn hơi nóng hơn bên ngoài. Sau đó, Lanyu đưa cho tôi một chai bia lạnh. Em yựa người vào thành giường, tay cầm chai bia, mắt nhìn TV. Đang có một bộ phim hình sự Mỹ và trong phim đánh nhau loạn xạ. Lanyu thích phim chiến tranh lịch sử hoặc bất cứ cái gì có đánh nhau. Tôi nói em chẳng có tý khiếu thưởng thức nào nhưng em nói tôi chỉ hay nghĩ vớ vẩn thôi.

"Em làm việc cho công ty Nhật đó được bao lâu rồi?" Tôi hỏi em

"Có lẽ khoảng một năm." Em vẫn không rời mắt khỏi TV.

"Sao em lại bỏ Công ty xây dựng city Ninth?" Tôi hỏi dù đã biết lý do.

"Làm cho công ty nước ngoài không phải tốt hơn sao?" Rõ ràng là em không muốn nói cho tôi.

"Có phải vì bức fax đó không?" Tôi ngừng một lát rồi hỏi.

"Sao anh biết được?" Em rời mắt khỏi TV và nhìn tôi vẻ sợ hãi.

"Anh đã đến đó để tìm em. Anh đã rất sợ hãi, e rằng có chuyện gì đó sẽ xảy ra với em."

“Hừm! Chẳng có gì lớn lao cả.” Em nhả mặt và lại tiếp tục nhìn lên màn hình T.

“Sao em không đến tìm anh?” Tôi hỏi.

“Để làm gì? Đẳng nào em cũng không thể tiếp tục làm ở công ty đó nữa.” Em nói vẻ không quan tâm lắm.

“Ít nhất thì anh cũng có thể giúp em tìm công việc khác.”

“...” Dường như em đang xem TV nhưng tôi không biết em có để tâm vào việc đó hay không.

“Sau chuyện đó em đã đi đâu?” Tôi lại hỏi

“Đi lung tung đây đó! Em vẫn không chết đói! Không nói về chuyện này nữa, được chứ?” Em tỏ rõ thái độ khó chịu và hết kiên nhẫn.

Tôi liếc nhìn em, mặt em lộ vẻ đau đớn. Tôi nhìn em và thấy tim mình đau thắt. Lại im lặng. Và rồi tôi lên tiếng trước,

“Vợ anh đã làm điều đó!”

Em nhìn tôi ngạc nhiên, “Thật là tàn nhẫn!! Sao anh có thể cưới loại đàn bà như thế được!”

Tôi không biết nói gì.

Em bình tĩnh lại, “Mọi chuyện qua rồi. Vậy là người làm chuyện đó không phải anh.”

“Em có thể nghĩ là anh làm chuyện đó sao?” Tôi hỏi lớn giọng, “Anh đã lo lắng đến mức gần như phát điên. Anh tìm em ở mọi ngõ ngách ở Bắc Kinh này! Anh còn sợ rằng em đã...” Tôi không thể tiếp tục được.

“Chuyện không có gì quá nghiêm trọng mà. Lúc xảy ra thì nó thật là kinh khủng. Nhưng nếu cần rằng chịu đựng thì rồi nó cũng qua đi.” Em nói thật bình tĩnh, mắt vẫn không rời TV.

“Thực ra thì chuyện về bản fax đó không làm em buồn và thất vọng bằng việc chúng ta chia tay.” Em quay mặt ra nhìn tôi nói.

Đôi mắt đượm buồn mà tôi đã quen và đã bỏ bùa mê tôi. Đôi mắt đã từng tạo cảm hứng cho tôi không biết bao nhiêu lần, giờ đây như một lưỡi dao đâm vào tim tôi. Tôi nhìn em. Vì nhiệt độ tỏa ra khi hai chúng tôi cùng nhau, tóc phía trước em vẫn còn ướt và dính vào trán. Đôi mắt đen huyền đang nhìn tôi, môi mím chặt...Tôi hôn em, đưa lưỡi vào trong miệng em, và em cũng hôn lại tôi...chúng tôi chỉ hôn nhau như vậy, không làm gì khác...

Sáng hôm sau em dậy sớm. Em nói rất không nên muộn khi làm việc cho một công ty Nhật. Chúng tôi cùng đi. Tôi muốn hỏi em có muốn để tôi đưa em đi không nhưng tôi không dám mở miệng. Em vội vã bước tới bến xe buýt. Trước khi chia tay, em nói em sẽ liên lạc lại với tôi sau. Chắc hẳn em có ý nói tôi đừng tự ý gọi cho em. Tôi không bận tâm về điều đó. Tôi đã bắt em hứa sẽ đến tìm tôi nếu em cần bất cứ thứ gì.

Khi ở bên Lanyu, tôi thấy rất gần gũi với em, nhất là khi chúng tôi đắm chìm trong những phút giây cùng nhau. Tôi biết đó vẫn là Lanyu, em không hề thay đổi. Nhưng những lúc khác,

tôi thấy chúng tôi thật cách xa. Lần đầu tiên trong đời tôi cảm nhận được nỗi đau của tình yêu đơn phương. Tôi chắc chắn đó là đơn phương. Tôi đã rất cố gắng để thoát ra khỏi tình trạng đó bằng cách gặp gỡ những người đàn ông khác, thậm chí cả phụ nữ. Nhưng Lanyu cứ như một liều thuốc gây nghiện. Tôi luôn cảm thấy thèm muốn khi không có được nó. Và tôi say mê tận hưởng mỗi khi có được nó. Nhưng tôi lại chìm vào nỗi đau vô bờ mỗi khi tỉnh cơn say ấy.

Quan hệ giữa chúng tôi dừng lại ở mức độ chỉ để thoả mãn nhu cầu. Tôi không bao giờ hỏi về cuộc sống của em, và em cũng không hỏi về tôi. Chúng tôi không nhắc lại những chuyện đã xảy ra. Chúng tôi chỉ nói về s*x, không nói về tình yêu. Lúc đầu, Lany chỉ gọi cho tôi một lần sau một khoảng thời gian dài. Rồi khoảng thời gian rút ngắn lại. Sao thế? Vì với em tôi hấp dẫn hơn là người kia sao?...

Hôm đó tôi đến Tin Hua đón em. Trên đường, tôi gợi ý chúng tôi nên đến Scandinavia. Tôi thật sự không thể quen được với cái căn hộ đơn giản của em.

“Hôm nay đến Scandinavia nhé?” Tôi hỏi.

“Em không đến đó đâu.” Em từ chối thẳng thừng.

“Nhưng đây là nhà em.”

“Em không muốn có nó!”

“Em ghét anh đến thế sao?” tôi cay đắng nói.

“Em không ghét anh.”

“Thế sao em không muốn có nó?”

“Hừm!” Em chế nhạo, “Anh đã mua lần đầu tiên của em với giá một nghìn dollar, bây giờ anh muốn mua tình cảm của em bằng căn nhà đó à?”

“...”Tôi phát điên lên đến mức tay tôi trên vô lăng run run. Tôi đỗ xe cạnh lề đường.

“Đi ra ngoài!!” Tôi nói.

Em lập tức ra khỏi xe không chút lưỡng lự và đi bộ về hướng ngược lại.

CHAPTER TWENTY-FIVE

Chúng tôi không giận nhau lâu. Tôi thấy Lanyu đã đúng. Chúng tôi không nên nói về bất cứ thứ gì khác ngoài s*x. Tôi có dự cảm rằng chúng tôi sẽ chia tay. Chia tay mãi mãi.

Một lần, tôi gọi điện cho bạn khi tôi đang ở chỗ em và tôi phải viết một số điện thoại Tôi hỏi Lanyu bút ở đâu và em bảo ở trong ngăn kéo. Tôi mở ngăn kéo và tìm kiếm. Tôi không tìm thấy bút nhưng thấy có vài bức ảnh. Hầu hết là của một người trông rất giống cậu thanh niên hôm trước tôi nhìn thấy từ trong xe của mình. Cậu không đẹp trai, nhưng cũng không xấu,

trông thông minh, đeo kính, và rất trí thức. Chỉ có một tấm ảnh chụp chung, hai người rất vui vẻ, ngồi trên một tảng đá, cười rất tự nhiên. Tim tôi như bị một nhát dao đâm xoáy vào bên trong.

Chiều thứ bảy, Lanyu bảo tôi đến chỗ em. Rất hiếm khi em hẹn tôi vào cuối tuần. Tôi đã phải tự nhủ với mình rằng tôi là người tình ngày thứ ba của em. Lần này tôi bảo em tôi có một bữa tối quan trọng và tôi phải đến đó. Em hỏi tôi ở đâu, và tôi bảo ở Fang Hsian.

Khi tôi kết thúc buổi gặp gỡ thì đã hơn mười giờ tối. Tôi hơi choáng vì phải uống quá nhiều. Tôi đi đến bên ô tô của mình và chuẩn bị mở cửa.

“Chan Han-tung” Tôi nghe thấy tiếng Lanyu gọi tên mình.

Tôi ngạc nhiên khi thấy em ở phía bên kia của ô tô.

“Sao em lại ở đây?” Tôi hỏi.

“Em chờ anh được một lúc rồi.” Em cười...

Đã gần hết tháng Mười và trời rất lạnh. Và Lanyu đã đứng chờ tôi ở ngoài này hai ba giờ đồng hồ. Ý em là sao đây? Chẳng phải em không còn thích tôi nữa hay sao?

Tôi bảo người lái xe cho xe chạy đến Tsinh Huo. Tôi hỏi em vì sao lại đợi tôi và em nói em không còn việc gì để làm.

Sáng chủ nhật, chúng tôi lạnh run lên dưới lớp chăn. Nhiệt độ trong phòng hạ xuống rất thấp.

Tôi ôm em, ép chặt em vào người mình.

...

“Anh hy vọng chúng ta có thể như trước kia! Anh không có ai khác. Chỉ hai chúng ta.” Tôi muốn có những cố gắng cuối cùng.

Em lại lặng im, chỉ nằm như vậy trong vòng tay tôi.

“Hãy cho anh một cơ hội. Hãy cho hai chúng ta ta một cơ hội. Tình cảm của anh dành cho em...nó chưa bào giờ ít đi mà ngày càng mạnh mẽ hơn. Thật như thế đấy!” Và thật là như vậy.

“Không phải...! Làm sao mà thật được?” Em nói

“Thật mà! Anh không có tí cảm giác nào với phụ nữ cả!” Tôi nói chắc chắn.

“Bây giờ anh không cảm thấy gì, nhưng sau này anh có khi anh sẽ cảm thấy! Hơn thế, anh còn mẹ và sự nghiệp.” Em nói

“...”Tôi còn có thể nói gì đây?

“Em có một người bạn, anh ấy đối xử với em rất tốt. Bon em có một mối quan hệ tốt. Em đã không chung thủy với anh ấy. Em không thể làm tổn thương anh ấy hơn nữa.” Bỗng nhiên em thì thầm.

Lanyu. giờ đây em đang nằm trong vòng tay tôi nói với tôi là em nên đối xử tốt với một người đàn ông khác. Tôi ghét điều đó!

“Trong hai năm nay em chỉ gặp gờc với một mình cậu ta thôi à?” Tôi buông em và nằm thẳng người ra.

“Hừm! Nhiều lắm! Hầu như tất cả bọn họ đều chỉ muốn chuyện đó thôi. Chết tiệt thật!” Em cười.

“Hai người quen nhau khi nào?” Tôi hỏi.

“Ở ĐH Trung Hoa. Hôm đó em ngồi trên ghế đá ở The Island cả ngày. Em biết có một người đang nhìn em. Đến lúc rất muộn, anh ấy đến gần và hỏi có phải là em đang thất tình không. Và anh ấy đưa cho em một điều thuốc.”

“Hai người là bạn cùng lớp à?”

“Không. Nhưng chúng em có thể nói chuyện. Anh ấy đã giúp đỡ em rất nhiều...” Em cũng nằm thẳng ra, mắt nhìn lên trần nhà.

“Hồi trước, khi em ở cùng anh, dù cho có chuyện gì đáng sợ xảy ra em đều nghĩ đến anh và em thấy không còn sợ nữa. Chỉ sau khi chia tay em mới biết những người như em quả là khó tồn tại!” Em nói tiếp.

“Lúc đó em ghét anh vì đã cưới vợ. Nhưng bây giờ thì em hiểu. Sống như anh cũng tốt. Anh có thể sống với cả đàn ông và phụ nữ.” Em tiếp tục.

“Em cũng có thể lập gia đình nếu em muốn.” Tôi nói.

“Em sẽ không làm thế.” Em nói không hề do dự.

Tôi không muốn tiếp tục nói chuyện với em. Tôi không muốn nghe em nói người kia đã tốt như thế nào. Tôi vuốt ve em, nhìn vào khuôn mặt làm say mê lòng người của em. Cậu thanh niên này, cậu lại làm cho tôi phát điên lên vì cậu rồi.

Tôi để em nằm trên giường, với tay lấy chiếc cà vạt của tôi ở trên bàn. Chúng tôi nhìn nhau cười. Tôi kéo tay em lên và trói vào thành giường bằng cái cà vạt của mình. Đây là cách tôi học được từ phim X-rated. Em nhìn tôi ngỡ ngàng và kích động. Tôi nhìn vào mắt em,

“Hãy ngoan nào!” Tôi nói.

Tôi lấy chiếc vỏ gối bịt mắt em. Rồi tôi bắt đầu hôn em. Tôi không nhẹ nhàng, giống như một con thú đang cắn xé con mồi. Tôi không chỉ hôn mà còn cắn. Nhìn những vết răng để lại trên người em với sự đau đớn và kích động(...) Tôi cảm thấy vô cùng sung sướng nhưng mắt tôi lại cay cay...(...)tay em nắm chặt lấy thành giường...

Tôi bỏ cái vỏ gối ra. Em nhìn tôi đầy cảm xúc. Chắc hẳn em đã nhìn thấy nước mắt tràn từ mắt tôi. Nhưng rồi ngay lập tức, em cũng vậy...

“Quay người lại!” Tôi ra lệnh.

Em quay người. Cái cà vạt đã lỏng ra nhưng em vẫn nắm lấy thành giường...

(....)

Tôi ôm chặt người em. Tôi ứa nước mắt.,”Anh không thể tiếp tục như thế này được. Mình cưới nhau đi! Anh có thể cưới ai đó, vậy tại sao anh không thể cưới em? ...Anh có thể từ bỏ mọi thứ! Em muốn anh làm gì? Hãy nói đi. Miễn là trong khả năng của anh!...Quý bắt cái sự khác biệt giữa đàn ông và đàn bà đi! Anh chỉ yêu con người này! Anh là kẻ tồi bại, anh là tên vô lại, nhưng anh yêu một con người.” Tôi kêu gào như thể đã phát điên...

Người Lanyu run lên trong tay tôi. “Em không cần gì cả! Chỉ cần anh!” Tôi nghe thấy tiếng em cười...

Khi chúng tôi rời khỏi nhà và đi xuống đường, chúng tôi trông như hai người bạn bình thường. Thậm chí còn không bằng thế. Giống như là chưa từng có chuyện gì xảy ra giữa chúng tôi...

CHAPTER TWENTY-SIX

Từ mùa xuân năm đó tôi đã có dự cảm là bi kịch sắp bắt đầu. Mọi thứ đều không diễn ra trôi chảy. Mẹ tôi có một buổi nói-chuyện-suốt-đêm khác với tôi. Bà muốn tôi lập gia đình lần nữa ngay lập tức. Bà nói đi nói lại những mối nguy hiểm của việc không có gia đình. Bà nói về cuộc đời bà, về bố tôi và những khó khăn trong cuộc sống. Rằng tôi không nên bốc đồng, nên có trách nhiệm với bản thân hơn. Tôi lắng nghe với sự ngạc nhiên. Tôi biết là bà tốt nghiệp trung học, nhưng tôi không biết bà có thể là một nhà tâm lý.

Một hôm tôi thấy em gái tôi nhìn tôi với vẻ kinh tởm. Sau đó mẹ tôi bảo tôi hỏi trước Lin Tsung-ping đã kể cho nó về tôi và Lanyu. Tôi không còn là người anh mà nó tôn kính nữa.

Công việc kinh doanh cũng không tốt đẹp hơn. Giám đốc của Tsu Hang bị bắt. Ông ta từng là người hậu thuẫn cho người quản lý tài chính của tôi.

Tôi sợ rằng mình cũng sẽ bị liên lụy nên không dám có bất cứ một nước đi liều lĩnh nào, chỉ thực hiện thái độ chờ và xem.

Tôi bắt đầu xem xét quan hệ với Lanyu bằng một cái đầu tỉnh táo hơn. Dù cho có nhìn theo cách nào, tôi cũng hơn Lanyu mười tuổi và đã bước vào cái tuổi cần phải lập gia đình. Tôi không thể nào sống theo cảm xúc giống như các cậu trai trẻ được nữa. Tôi vẫn không rõ Lanyu muốn gì ở tôi. Tôi chỉ muốn cho em tất cả những gì tôi có. Tôi không còn bận tâm chuyện em đang làm gì hay hẹn hò với ai. Tôi chỉ muốn trân trọng từng phút chúng tôi bên nhau.

Một ngày tháng Ba, Lanyu gọi tôi đến chỗ em. Chúng tôi cùng nhau rồi nói chuyện.

Rồi chủ đề của cuộc nói chuyện chuyển đến một vấn đề mang tính thần bí. Về linh hồn và kiếp sau...

“Kiếp sau em có muốn gặp lại anh nữa không?” Tôi hỏi câu hỏi đang làm cho tôi suy nghĩ.

“Không.” Em trả lời thật đơn giản.

“Điều đó có nghĩa là em thấy hối hận phải không?”

“Tron kiếp này em không hối hận nhưng chắc chắn em không muốn kiếp sau của mình lại như vậy.” Em nói. Tôi không thể hiểu nổi.

...

“Beep, beep...”Tiếng máy nhắn tin lại kêu. Em kiểm tra nhưng không làm gì cả. Em đang đọc những bản giới thiệu tóm tắt của vài trường.

“Tệ thật! Chắc chắn cả đời này em không thể đến MIT được rồi.” Em nói. Em đã từng bảo tôi đó là một học viện kỹ thuật nổi tiếng.

“Trong tương lai con trai em có thể đến đó học.”

“Em kiếm ở đâu ra con trai? “Em nhìn tôi cười.

Máy nhắn tin của em lại kêu. Tôi đưa cho em di động của mình.

“Tốt hơn là em nên xuống dưới kia và gọi điện.” Em hơi ngượng. Em quauy người đi ra cửa.

Em tràn ngập sung sướng khi quay lại.

“Tin tốt lành gì làm cho em hạnh phúc thế?” Tôi không muốn hỏi nhưng không kìm lại được.

“Anh ấy nhận được thông báo trúng tuyển. Hai tư nghìn một năm. Thật à tuyệt vời.” Tôi thấy rõ là em thật sự hạnh phúc.

“Cái gì hai tư nghìn?” Tôi không hiểu.

“Học bổng toàn phần. Thế chắc chắn là đủ! Anh ấy có thể đi ngay trong năm nay!” Em nói như một đứa trẻ.

Rút cuộc tôi cũng hiểu ra là bẹn em đang chuẩn bị đi du học. “Lớn tuổi quá. Cậu ta đi học gì?” Tôi nói với sự mỉa mai.

“Anh ấy mới hai tám thôi! Không già bằng anh!” Em cười sung sướng. Tôi ghét điều đó.

“Vậy thì em phải cố gắng để theo kịp cậu ta. Chuẩn bị đi rồi cùng nhau đi luôn trong năm nay,” Tôi chẳng tìm thấy lý do nào để mừng cho cậu trai kia cả.

“Nói thì dễ chứ. Kiến trúc rất khó xin học bổng. Rất nhiều xuất học nhưng không cung cấp học bổng.” Em nó mà mặt buồn đi.

Em nghĩ một lát rồi nói tiếp, ‘Có lẽ em nên thi lại GRE. Em đã được gần hai nghìn điểm rồi...” Có vẻ như em đang tự nói với mình.

Tối đó em rất lặng lẽ. Có lẽ em đang thấy buồn vì sắp phải tạm thời chia cách với bạn mình.

Tháng Tư. Tôi nhận được giấy thông báo vì có liên quan đến vụ Tsu Hang, sổ sách của công ty tôi cũng sẽ bị kiểm tra. Tôi đang trong thời kì khó khăn không thể lường trước được. Tôi rất ít về nhà. Tôi sợ phải nhìn vào mắt mẹ tôi. Dạo này bà rất ít cười. Có thể bà đã buông xuôi đối với chuyện của tôi.

Lanyu gọi cho tôi hai lần một tuần. Tôi bắt đầu tìm cách tránh mặt em hoặc từ chối không đến với em. Bên cạnh đó tôi còn nhiều việc khác phải lo.

Hôm đó, sau một hồi vui vẻ, tôi hỏi Lanyu,

“Em vẫn còn quyền hộ chiếu lúc trước chứ?”

“Em vẫn còn.” Em tò mò nhìn tôi.

“Có lẽ đã hết hạn rồi. Em đưa nó đây cho anh để anh đi gia hạn. Và cũng thay đổi lý do ra nước ngoài luôn.” Tôi vừa nói vừa rời khỏi giường, lấy ra chiếc phong bì mà tôi đã mang theo.” Đây là thư bảo đảm của một ngân hàng nhà nước và một ngân hàng ở Mỹ. Em có giấy nhận vào học đúng không? Cầm lấy cái này và em sẽ lấy được hộ chiếu.”

Em nhìn tôi ngạc nhiên, nhưng tôi nói tiếp, không chút cảm xúc,

“Nhưng rất khó lấy visa loại này.” Em biết khá nhiều về chuyện này.

“Thư giãn đi. Anh có một người bạn, cô ấy làm về thủ tục visa ở phòng Kinh tế và Thương mại. Cô ấy rất thân với những người ở đại sứ quán. Cô ấy sẽ đưa em đến đó khi hộ chiếu hoàn tất.”

“Có thể là được thế sao?” Em hỏi, vẫn còn nghi ngờ.

“Không vấn đề gì. Em có thể thử làm việc khác khi em đã đến được Mỹ, anh đã chuyển cho em năm mươi ngàn dollar Mỹ rồi. Nếu em không biết phải làm gì. Em có thể lấy tiền ở đó dùng rồi trả lại cho anh sau.”

“...”Em không nói gì.

Có lẽ em cảm thấy hơi bị tổn thương.

Một lúc sau, em nhìn tôi cười. Rất thoải mái nhưng khô khan, “Anh không cần phải làm thế. Em có thể thấy là anh lại chán em từ lâu rồi. Anh tánh mặt em và bây giờ tìm cách gửi em đi Mỹ. Sớm hay muộn gì thì em cũng sẽ tự đi.” Rồi em mặc quần áo. Tôi không nói gì và cũng mặc quần áo vào. Tôi cầm đồ đạc của mình và đưa cho em một tấm danh thiếp.

“Lanyu, đây là danh thiếp của bạn anh. Chờ cho đến khi hộ chiếu của em xong thì gọi cho cô ấy. Anh đã nói chuyện với cô ấy rồi. Em muốn cùng người yêu mình đi Mỹ, đúng không? Nếu em không muốn thì đốt tất cả đi rồi quẳng vào sọt rác.” Tôi nhìn em và nói móc mĩa.

Em nhìn tôi im lặng.

“Đừng gọi cho anh nữa. Để cùng lên giường thì còn rất nhiều người khác tốt hơn anh.” Tôi nói.

Trông em tái hẩn đi, vẻ buồn bã lại tràn lên khuôn mặt em.

“Ngay từ đầu, từ khi chúng ta gặp nhau lần đầu, em đã bị thuyết phục rằng với em anh chỉ đồng nghĩa với tiền. Lần đầu chúng ta cãi nhau là về chuyện này. Em xấu hổ à? Nhưng thậm chí anh còn xấu hổ hơn...Tất cả những gì anh cho em chỉ là vài đồng tiền ? Hừm “ Tôi tự cười mình.

Em cúi đầu không nói gì.

“Tối nay anh sẽ không ở lại đây. Ở đây quá lạnh. Từ lâu anh đã cảm thấy quá mệt mỏi.” Tôi đi ra cửa, “Em không tiễn anh à?” Tôi nói trong khi mở cửa.

Em vẫn đứng đó.” Chẳng phải tự anh biết đường xuống sao?”

Em nói đúng. Tôi nên tự ra về mà thôi.

Lần này chúng tôi chia tay là chắc chắn. Tôi không cảm thấy quá đau đớn. Tôi chỉ cảm thấy trái tim tôi đã đau khổ quá nhiều và đã trở nên trụi sạch. Tôi có thể hình dung ra Lanyu cũng đã từng cảm thấy như vậy. Sau đó Lanyu gọi cho tôi hai lần, nói em muốn mời tôi đi uống cái gì đó. Tôi nói tôi bận và tôi cũng muốn bỏ rượu. Tôi không có thời gian để gặm nhấm nỗi đau của tình yêu. Tháng sau tôi bị bắt.

Tôi không muốn nói nhiều về chuyện này, trừ việc tôi vẫn nhớ vào cái hôm tôi bị bắt, có mấy vị mặc thường phục đến văn phòng tôi cho tôi xem lệnh bắt giữ và yêu cầu tôi ký vào đó. Tôi đưa tay ra cho họ còng. Không phải tôi là một người dũng cảm nhưng ngày hôm đó tôi cảm thấy bình tĩnh một cách đáng ngạc nhiên. Tôi đã làm mọi thứ để tự bảo vệ mình. Nhưng tôi nhận ra rằng vào những lúc như thế này, tất cả bạn bè không còn là bạn bè nữa. Tôi có thể hiểu được điều này.

Tôi bị buộc rất nhiều tôi, bao gồm hối lộ, buôn lậu, tìm kiếm những nguồn vốn bất hợp pháp...Khi bạn muốn kết tội một ai đó, bạn có thể tìm thấy rất nhiều lý do. Nhân đây, tất cả mọi người đều làm như thế, chỉ trách là tôi không có một hậu thuẫn đủ mạnh mẽ thôi. Tôi cũng không đủ gian ngoan. Sau bao nhiêu năm bôn ba trong giới kinh doanh, tôi thấy vẫn còn nhiều điều phải học.

CHAPTER TEWNTY-SEVEN

Tôi bị nhốt ở phòng tạm giam. Tôi phải viết bản tường trình. Lúc đầu mọi chuyện có vẻ như rất kinh khủng. Tôi đã làm rất nhiều điều tội tệ, và bây giờ có thể tôi sẽ phải trả giá cho những điều đó. Nhưng công bằng mà nói, có nhiều kẻ còn tồi tệ hơn tôi và chúng sống cung sướng hơn hầu hết những người bình thường khác. Lúc đó, người duy nhất mà tôi có thể nghĩ đến là mẹ tôi và Lanyu. Đặc biệt là mẹ tôi. Liệu cái chết của tôi có ý nghĩa như thế nào với mẹ. Tôi không lo lắng nhiều lắm cho Lanyu. Tôi chỉ thấy hối hận. Em là tình yêu duy nhất của đời tôi nhưng em lại không hiểu điều đó. Và chưa bao giờ em nói với tôi là em yêu tôi. Tôi không còn bận tâm việc mình là người đồng tính hay không; điều đó thật chẳng còn ý nghĩa gì khi sắp phải đối mặt với cái chết. Chỉ có những tình cảm cho đi và nhận lại là tài sản đáng giá nhất.

Nhanh chóng sau đó tôi tìm ra một cơ hội để thay đổi tình hình. Tay luật sư bảo tôi vụ này có thể kéo dài. Tôi bị bắt vì có những thế lực mạnh hơn tham gia vào. Tôi chỉ là ngọn lửa nhỏ để nhen lên đồng lửa lớn. Lúc đầu tôi không thấy ai ngoài tay luật sư vô dụng đó. Rồi tôi thấy Liu Qsing.

Tôi có cơ hội được gặp riêng Liu Qsing tại phòng gặp gỡ. Liu Qsing báo cho tôi rất nhiều tình. Tất cả tài sản đứng tên tôi và tên công ty tôi đã bị đóng băng. Cuộc điều tra vẫn đang tiếp tục. Về cơ bản công ty tôi đã ngừng hoạt động. Tất cả các nhân viên đều bỏ đi, giống như khi một cái cây to đổ sập, những con khỉ trên cây sẽ chuyền toán loạn đi mọi hướng. Liu Qsing cố làm mọi thứ để có thể kéo tôi ra khỏi tù.

“Mẹ tôi không sao chứ?” Tôi hỏi Liu Qsing sau khi đã nói xong về vụ án.

“Bà cũng vượt qua được! Đừng lo.”

“Làm ơn! Người anh em! Chăm sóc bà hộ cho tôi.” Tôi nghĩ về việc mình không thể làm hài lòng mong ước thông thường nhất của bà, và bây giờ bà phải đối mặt với việc tôi bị bắt, tôi thấy vô cùng xấu hổ.

“Thư giãn đi han-tung. Mẹ cậu cũng là mẹ tôi, giống như một người mẹ của chung. Đạo này tôi đến thăm bà hàng ngày. Tôi là con trai bà. Tôi sẽ chăm lo phụng dưỡng bà...”

Mắt tôi đỏ hoe. “Cảm ơn!” Tôi nói.

Bạn bè, đây là người bạn đích thực của tôi. Lanyu đã từng nói thế với tôi.

“Đúng rồi, đây là vài dòng nhắn gửi của Lanyu. Cậu ấy nhờ tôi mang vào cho cậu.” Liu Qsing nói trong khi lấy ra một mảnh giấy từ trong sổ của anh.

Đó là những dòng chữ viết tay của Lanyu: Han-tung, mọi người đang cố gắng giúp anh. Anh phải mạnh mẽ. Chắc chắn rồi anh sẽ được ra khỏi đó. Cho dù bao lâu đi chăng nữa em sẽ đợi anh. Anh nợ em cả cuộc sống của anh, đó là những gì anh nói và anh không thể rút lại lời đã nói. Em đang chờ! Anh phải, phải tự chăm sóc cho bản thân!! Yu

Tôi nhìn vào chữ Yu, và nước mắt không ngừng tuôn chảy trên mặt tôi. Chúng tôi chưa từng gọi nhau như thế, nhưng tôi hiểu em muốn nói gì...

“Làm sao cậu ấy biết chuyện của tôi?” Tôi hỏi Liu Qsing.

“Cậu ấy gọi điện và không sao gặp được cậu. Cậu ấy lo lắng và đến hỏi tôi. Hôm nay cậu ấy cũng đi cùng tôi. Vì tôi đã thoả thuận với Kuo Ti (nhân viên toà án) rằng tôi muốn gặp riêng cậu nên cậu ấy phải đợi ở bên ngoài.”

“Nói với cậu ấy hãy nhanh chóng rời khỏi đất nước này. Cậu ấy và tôi phải kết thúc ngay bây giờ và ở đây.” Tôi nói.

Liu Qsing không trả lời, anh lại nói, “Lin cũng gọi điện bày tỏ là cô ấy rất tiếc! Cô ấy khá lo lắng cho cậu đây. Cô ấy hỏi xem liệu cô ấy có thể giúp được gì.”

“Đừng nhắc đến cô ta.” Tôi cảm thấy rất tồi tệ.

“Người phụ nữ đó hơi thủ đoạn nhưng cô ấy đối với cậu không tệ.” Liu Qsing lúc nào cũng bảo vệ cô ta.

...

Đó là một tháng ba khó khăn. Các bạn có thể tưởng tượng được cuộc sống trong tù như thế nào. Không có phiên tòa nào, không có phán quyết nào cả. Tôi chỉ bị giam như vậy. Người khởi tố và người điều tra của ngân hàng đối với tôi khá tốt. Nhất là ở giai đoạn sau. Chúng tôi gần như đã trở thành bạn bè. Rồi một ngày, người ta bảo tôi đã được tự do. Khi bắt không có lý do gì và khi thả cũng không có lý do gì cả.

Ra khỏi cửa khu trại giam cùng Liu Qsing và tay luật sư, tôi thấy Lanyu đứng ở đằng xa bên ngoài xe. Có thể vì tôi đã không gặp em trong cả một mùa hè, trông em gầy và đen hơn. Khi chúng tôi nhìn nhau, em quan sát tôi từ đầu đến chân, như là cố tìm xem tôi có cái gì khác không. Chúng tôi không nói với nhau câu nào nhưng mắt Lanyu luôn nhìn tôi. Lanyu và tôi ngồi sau chiếc xe do Liu Qsing lái. Tôi nhìn ra ngoài cửa xe. Tôi đã được tự do, và còn sống quay về với thành phố mà tôi đã vô cùng quen thuộc này...Bỗng nhiên tôi thấy có cái gì đó chạm vào tay mình. Đó là Lanyu. Em rụt rè đặt tay lên tay tôi. Tôi nhìn em. Ánh mắt em đầy sự kiên quyết và bừng bừng, đôi mắt sáng rực, đầy cảm xúc. Tôi xiết chặt tay em. Hai người đàn ông nắm chặt tay nhau bằng tất cả tinh thần. Tôi thấy đau. Chắc em cũng thấy đau. Nhưng cả hai đều không buông nhau ra, thậm chí còn nắm chặt hơn...

...

Liu Qsing lái xe về nhà tôi. Lanyu nói em sẽ đợi chúng tôi ở ngoài xe. Mẹ tôi đã đứng ở cửa trước khi tôi và Liu Qsing vào nhà. Tôi bước đến trước mặt mẹ, bà nắm chặt lấy cánh tay tôi. Rồi bà oà lên khóc. Tôi ôm lấy mẹ, cố làm cho bà bình tĩnh lại.

“Mọi chuyện ổn rồi mà mẹ! Mẹ đang làm gì thế này? Như thế này chẳng phải là đã tốt rồi sao?” Tôi cũng cảm thấy nghèn nghẹn.

Mẹ tôi khóc to hơn...

Em tôi và Liu Qsing cũng đến an ủi mẹ tôi. Cuối cùng bà cũng ngừng khóc. Vào trong nhà, tôi thấy mẹ tôi đã nở nụ cười, và tôi bắt nghĩ đến Lanyu đang đợi ở ngoài xe. Thật đáng tiếc. Chỉ có hai người mà tôi nghĩ đến khi ở ranh giới giữa sự sống và cái chết, vậy mà họ không thể cùng một lúc đứng bên tôi. Tôi nói dối với mẹ là có chút việc công ty cần giải quyết và đi ra ngoài cùng Liu Qsing.

“Sao anh ra nhanh thế? Mẹ đã đỡ hơn chưa?” Lanyu hỏi với sự quan tâm.

“Mẹ ổn rồi. Chỉ cần nhìn thấy anh là mẹ ổn thôi.” Tôi cười.

“Hai người định đi đâu? Tôi sẽ đưa hai người đi.” Liu Qsing nói.

“Anh đói không? Mình đi ăn nhé? Em mời.” Lanyu gợi ý.

“Để tôi. Hãy ăn mừng sự trở về của Han-tung.” Liu Qsing nói.

“Tôi muốn tắm trước. Và tôi cũng không muốn ăn ngoài!” Tôi ghét ăn ở nhà hàng, dù cho cả

mấy tháng rồi tôi chưa ăn bữa nào ra hồn.

“Đến chỗ tôi nhé?” Liu Qsing đề nghị.

Chúng tôi quyết định đến chỗ Liu Qsing. Đó là một buổi tụ tập cầu cánh đàn ông. Chẳng mấy chốc mà căn phòng đã nồng mùi rượu và ngập trong khói thuốc lá. Và chúng tôi chửi bới ầm ĩ. Tôi là người đầu tiên say. Lui Qsung cũng ngà ngà. Lanyu uống rất ít nhưng trông em hạnh phúc, lắng nghe tôi và Liu Qsing nghuyên rủa, chửi bới những sự bất công trên đời.

“Lui Qsing, mời anh chén này! Tôi phải đền ơn anh! Chúng ta là bạn cả trong lúc sung sướng cũng như lúc khó khăn. Tôi phải báo đáp cho anh.” Tôi có thể nói ra những lời từ trong trái tim mình khi tôi say. Liu Qsing đã dùng hết khoản tiền tiết kiệm ba trăm nghìn dollar để giúp tôi ra khỏi tù. Đó là những gì anh đã xài cho một người bạn.

“Đừng nhắc đến nó. Khi tôi đưa được cậu ra ngoài thì những đồng tiền đó đã được tiêu đúng chỗ.” Liu Qsing nâng chén và cùng tôi uống cạn.

Tôi quay ra nhìn Lanyu. Em đim lặng nhưng lắng nghe chúng tôi với vẻ thích thú.

“Cảm ơn dòng tin nhắn của em. Nếu không có nó anh đã không thể chịu đựng nổi cái địa ngục đó.”

Em cười nhẹ, “Cạn chén!” Em nâng ly về phía tôi...

Vụ việc rồi cũng khép lại. Nhưng lời buộc tội dành cho tôi đều bị bác bỏ vì thiếu chứng cứ. Nhưng có quá nhiều việc xảy ra với công ty, như thất thoát, nợ thuế, đã tạo thành một khoản thâm hụt lớn. Những tài sản bị niêm phong được trả lại. Tôi khá hài lòng với diễn biến này. Dù cho có tổn thất lớn về mặt tài chính, tôi vẫn có thể quay lại với công việc. Đó là một khó khăn lớn trong đời tôi, thật may mắn là tôi có thể thoát ra được. Và tôi cũng đã học được đôi điều. Tôi đã thay đổi cách nhìn về cuộc sống. Tôi bắt đầu sống một cuộc sống không phô trương và tự nhiên.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

Trong căn hộ nhỏ của Lanyu, tôi nằm trong vòng tay em trong khi em nhìn tôi rồi hôn tôi không ngừng.

“Anh đã khác lắm rồi phải không?” Tôi hỏi, ý muốn nói đến vẻ bề ngoài sau khi tôi ra khỏi tù.

“Không nhiều lắm. Chỉ gày hơn thôi.”

“Anh nghĩ là em đã quên anh rồi!” Tôi nói.

“Em đã sợ là anh không thể vượt qua nổi. Em còn nhớ khi em nhận được bản fax đó, tất cả những người lãnh đạo trong công ty muốn nói chuyện với em. Bên bảo vệ yêu cầu em viết thông tin chi tiết...Em rất lo cho anh.” Em không giỏi trong việc diễn tả ý của mình, nhưng tôi hiểu em.

Tôi trở mình, ôm em vào trong vòng tay và nhìn em thật kĩ. Em có đôi chút thay đổi so với lần đầu chúng tôi gặp nhau. Có thêm sự từng trải trong đôi mắt em. Trước đây, khi em nhìn tôi, có gì đó không thoải mái và nghi ngờ. Bây giờ, khi em nhìn tôi, em đã tự tin hơn vào bản thân và có sự thành thật ở đó. Em hơi gầy hơn so với lúc chúng tôi quay lại với nhau. Vì sao thế? Ở bên cạnh tôi làm cho em đau đơn hay sao?

Tôi cúi thấp đầu xuống, dùng đôi môi út của mình hôn lên trán, lên mắt, lên mũi em. Rồi từ từ di chuyển xuống dưới môi em. Tôi cẩn thận để lưỡi mình trôi trên đó và em cũng đáp trả lại bằng cách hé miệng đẩy lưỡi ra. Tôi cúi thấp hơn nữa, chúng tôi đưa nhau vào một nụ hôn thật sâu, tràn đầy cảm xúc...Tôi ngẩng đầu lên nhìn em, luồn sâu tay vào trong tóc em, nghịch từng sợi tóc.

“Nói cho anh biết, tại sao em lại ký là Yu trong cái mẫu giấy em gửi cho anh?” Tôi hỏi
Em cười nhưng không trả lời.

“Em muốn anh đền đáp lại ha. Bằng cách nào nào?”

“Làm cái gì mà anh thấy nó đáng ấy.” Em cười.

Tôi nhìn em. Tại sao em không nói với tôi là em yêu tôi? Nhưng tôi có thể cảm nhận được điều đó, và thế là đủ. Điều đó làm cho tôi thấy hạnh phúc hơn nhiều so với những lời ngọt ngào vô nghĩa.

“Anh muốn có em! Trừ khi anh chết đi, cứ để mọi chuyện diễn ra như thế này, được không?” Mắt tôi dán chặt vào em khi tôi nói điều đó.

Em cười, và rất thoải mái. “Chuyện gì xảy ra nếu em già đi?” Em hỏi.

“Trừ khi em nghĩ là anh quá già với em!” Tôi nói.

Em vẫn cười. Em là tôi cảm thấy hơi chạnh lòng.

Chắc hẳn em đã thấy tôi không được vui. Em xoay người, áp sát mặt em vào mặt tôi và hôn tôi.

“Anh là một thứ thuốc gây nghiện. Em biết là mình không nên chạm vào nó, nó sẽ làm hỏng cuộc đời em, nhưng em lại đang dùng nó rồi.” Em cười và nói.

Chúa ơi! Thật là một sự tình cờ khi chúng tôi đều coi nhau như một thứ thuốc mê. Tôi không thể nói được gì.

“Thế là em nghiện lại rồi hả? Vậy em định sẽ làm gì đây?” Tôi cố tỏ ra bình thường và hỏi.

“Chờ lần cai nghiện tiếp theo.” Em nói. Tôi không hiểu.

“Thế em nghĩ là lần cai nghiện đó sẽ xảy ra à?” Tôi đoán là ý em muốn nói rồi cuối cùng

chúng tôi sẽ đi trên hai con đường khác nhau, chúng tôi sẽ chia tay.

“Chờ anh lập gia đình lần nữa. Hoặc hẹn hò với ai đó khác.” Em vẫn cười, thật thoải mái, không có vẻ gì là nghiêm túc.

Nhìn vào nụ cười của em, nghe những lời em nói, tôi không thể diễn tả nổi cảm xúc của mình. Em không hề tin tưởng tôi chút nào, nhưng em vẫn sẵn sàng tiếp tục mối quan hệ với tôi mà không cần quan tâm đến thế giới bên ngoài...

“Năm nay em có thể đi ra nước ngoài chưa?” Tôi cố gắng đổi chủ đề và hỏi em về kế hoạch của em.

“Còn lâu mới được.”

“Cậu ta đi rồi à?”

“Vâng”

“Thế mọi thứ giữa hai người đã chấm hết rồi à?”

“...” Em không trả lời.

“Hắn là cậu ấy phải biết rất nhiều về chúng ta?” Tôi hỏi.

“Anh ấy không biết gì cả. Em chưa bao giờ kể với anh ấy.”

Tôi ngạc nhiên và không thể hiểu nổi.

“Em chưa từng kể cho ai về chuyện của chúng ta.” Em nói tiếp.

“Tại sao?”

“Em không muốn chia sẻ chuyện này với bất kỳ ai.”

...

Tôi chỉ có thể ngồi đó nhìn em, sửng sốt và im lặng.

Chúng tôi đã quen nhau được bảy năm. Tôi biết tình cảm là điều quan trọng nhất đối với em nhưng tôi không ngờ là em lại bị ám ảnh tới mức như vậy

Đêm đó chúng tôi cùng nhau như thể không có ngày mai. Lanyu hoàn toàn thoải mái tận hưởng những giây phút đó. Tôi cũng vô cùng sung sướng nhưng làm mọi thứ hết sức cẩn thận, như thể sợ em sẽ tan biến đi trong tay tôi. Sau đó, tôi gần như thức suốt đêm, để em ngủ trong vòng tay mình. Em ngủ thật bình yên. Tôi nghĩ về cuộc đời mình, sự nghiệp của mình, mẹ mình và quãng thời gian trong tù. Tôi tự thề với bản thân mình trừ phi Lanyu chán cuộc sống như thế này, tôi sẽ mãi mãi ở bên em.

Sáng sớm hôm sau, khi mặt trời mọc lên từ phía đằng đông, chúng tôi lại quay lại với cuộc sống bận rộn của riêng mình. Tôi đưa Lanyu đến chỗ em làm, rồi quay lại công ty để cố gắng cứu vãn một vài thứ. Việc này giống như là bắt đầu lại từ đầu. Thật khó để có thể hồi phục lại như trước kia. Tôi đã bỏ đi căn phòng dành riêng cho mình ở khách sạn và bán căn nhà ở Temporary Village và Movement Village vì tôi cần tiền mặt. Trừ thành thạo có lúc về thăm

mẹ, tôi hầu như dành cả ngày ở căn hộ nhỏ của Lanyu ở Tsing Huo. Tôi đùa rằng mình đang tìm đến chỗ dựa là em sau khi trượt ngã.

Em rất bận. Ông chủ người Nhật rất nghiêm khắc với em. Em luôn nói với tôi rằng những ông chủ người nước ngoài đều keo kiệt, và em muốn trở thành Hitle và giết tất cả người Nhật. Tôi nói em quá tự hào dân tộc và em nói tôi đúng. Nhưng em làm tốt công việc của mình. Hôm đó, em vui vẻ nói với tôi ông chủ mới tăng lương cho em. Vì thế chúng tôi đi đến một nhà hàng và tôi để cho em thanh toán bữa ăn đó.

Lanyu không bao giờ nhắc lại quá khứ hay nói đến tương lai. Em không tin vào số phận. Bây giờ cả hai chúng tôi đều hạnh phúc, và điều đó mới thực sự có ý nghĩa. Hôm đó, tôi đang đợi em ở xa phía bên ngoài nói em làm. Một cô gái rất xinh đẹp ra cùng em và họ nói cười vui vẻ. Khi em vào xe, tôi trêu

“Em có vẻ ổn quá nhỉ? Đi cùng với một cô gái xinh như thế.”

“Là tại cô ấy không để cho em yên đấy chứ.” Em vui vẻ nói. Tôi có thể hình dung được.

“Thế sao em không nắm lấy cơ hội và cầu xin cô ấy nhỉ?”

Em nhìn tôi kúng túng, rồi nhướn mày với vẻ khinh ghét, “Điều đó sẽ làm tổn thương cô ấy.”

Tôi nhận ra là mình đã quá lời. “Anh chỉ đùa thôi! Anh nghĩ là em thích cô ấy!” Tôi tìm được lời bào chữa cho mình.

“Trong cả cuộc đời này em sẽ không lấy vợ! Em không hiểu tại sao phần lớn chúng ta chọn lập gia đình. Thật vô nghĩa, và phi đạo đức nữa.” Em nói

“Ho-hum!” Tôi cười khô khốc.

CHAPTER TWENTY NINE

Khi tôi ở chỗ của Lanyu, em chịu mọi chi phí của chúng tôi, trừ những lúc ra ngoài ăn. Cả hai chúng tôi tránh nói đến vấn đề tiền nong. Đây là một điểm yếu trong tim Lanyu, và cũng trong cả tim tôi nữa. Tôi thường nghĩ nếu chúng tôi không gặp nhau trong hoàn cảnh bất thường như vậy thì chắc chắn chúng tôi sẽ hạnh phúc hơn.

Một hôm, Lanyu nói với tôi chủ nhà muốn lấy lại chỗ của em vào năm tới.

“Ông ấy muốn tăng tiền thuê nhà à?” Tôi hỏi.

“Em hỏi rồi. Ông ấy bảo chủ của căn phòng này có thể quay về trong năm tới.”

“Vầy thì tìm một chỗ khác.” Tôi nói.

“Khó tìm được chỗ khác lắm.”

Tôi nghĩ một lát rồi thận trọng thăm dò, “Hay chúng ta có thể quay về Scandinavia?”

Em không nói gì, chỉ tiếp tục rang cơm trứng.

Tôi đưa cho em lọ muối và quan sát thái độ của em thật kĩ. Chắc hẳn em đang không vui.

“Quên nó đi. Nếu em thật sự không thích ngôi nhà đó chút nào, anh sẽ bán nó. Thật trùng hợp là anh đang cần tiền.”

Em vẫn không trả lời.

“Em không đồng ý à?” Tôi hỏi.

Em tắt bếp ga rồi quay sang tôi cười.

“Em bán nó rồi!” Em vui vẻ nói.

Tôi ngạc nhiên tới mức không thốt nên lời.

“Chẳng phải anh nói là anh cho em rồi sao? Anh lại đổi ý rồi à?” Em cố tình thử tôi.

“Bán cho ai? Giá bao nhiêu?”

“Một người kinh doanh bất động sản ở Shezhen. Ba nghìn tám trăm Mĩ kim.” Em vừa nói vừa quan sát tôi.

“Chẳng phải anh nói với em là nếu em không thích nó thì bán nó đi à? Em đã nghe lời anh đấy.” Em cười một cách duyên dáng.

Tôi cười một cách khó khăn, “Em yêu anh nhiều thế sao?”

“Đúng thế!” Em vẫn cười và đưa tay vào trong lớp áo khoác của tôi. Tôi rùng mình.

Tôi không hỏi em xem em đã làm gì với khoản tiền đó.

Tôi không biết mình nên vui hay nên buồn với cái tin không ngờ đó. Tiền!

Lin Tsung-ping đã nói tôi nghĩ quá nhiều đến tiền. Điều đó đúng. Từ khi tôi phát hiện ra Lanyu đã chấp nhận món quà đó, tôi thấy chúng tôi đã trở nên như nhau. Tôi không cần phải lo lắng quá nhiều về em như trước. Và tôi cũng không còn cảm thấy hối hận nữa.

Sáng chủ nhật, khi tôi vẫn còn đang ngái ngủ, tôi thấy có ai đó đang ‘nghiên cứu’ cơ thể mình, có ai đó chạm vào phần dưới của tôi. “Cái cậu Lanyu này. Thật phiền quá đi.” Tôi vui vẻ nghĩ. Tôi giả vờ ngủ để xem em định làm gì. Em bỏ cái chăn của tôi ra và hôn lên người tôi, rồi làm như em đang xem xét rất kĩ cơ thể tôi. Tôi không thể nhịn được cười. Tôi thét lên,

“Em đang làm cái gì thế?”

Em ngừng lại và đổ vào vòng tay tôi.

“Em chưa bao giờ nghiên cứu cơ thể anh cả.” Em cười nói.

“Anh là cái bản đồ à? Em cần nghiên cứu anh thế sao?” Tôi cũng cười.

“Ha! Em đang nghĩ tại sao khi mới sinh ra, hầu hết mọi người đều như nhau, nhưng khi lớn

lên mỗi người lại có kích cỡ khác nhau.” Em cười to hơn, tì lên người tôi.

“Từ khi còn bé anh đã hơn em rồi.”

“Không đâu.”

“Đo thử đi nếu em không tin.” Tôi nói.

Em đi tìm thước. Nhưng rồi em nói

“Không tính như thế được. Đây hoàn toàn không giống với lúc bé.”

Em cười. (...don't know how to make you misunderstand more)

Tôi đã say. Tôi đã đam mê em quá mức, đến nỗi tôi không thể kìm chế nổi bản thân. Tôi nâng cầm em lên và giữ chặt

“Yêu anh không?” Tôi hỏi gần giọng

Chắc hẳn em cảm thấy không thoải mái với cách tôi đang giữ em. Em cau mày, nhìn tôi, rồi, dưới cái nhìn chăm chăm của tôi, trở nên lúng túng rồi cố gật đầu.

“Nói đi! Để cho anh nghe thấy điều đó!” Tôi bỏ tay ra và dồn ép em.

“...” Em nhìn tôi nhưng không nói gì.

“Anh yêu em! Anh yêu em vô cùng.” Tôi lại giữ chặt lấy cầm em và thổ lộ tình cảm từ trong sâu thẳm trái tim mình.

Em gỡ tay tôi ra và cười.

Chết tiệt! Tôi ghét nụ cười của em. Từ khi chúng tôi quay lại với nhau, tôi vẫn chưa thể nào hiểu được tình cảm em dành cho tôi sâu nặng đến mức nào.

Em luôn cười nụ cười ngược ngạnh đó...Tôi cui đầu và chặn nụ cười của em bằng môi mình. Tại sao tôi phải ép em nói ra điều đó? Em không muốn nói dối. Chúng tôi hôn nhau. Chúng tôi lăn ra giường và chìm trong những nụ hôn...

(...^_^...)

Chúng tôi cùng cười, rồi nhảy ra khỏi giường và lao vào phòng tắm...

CHAPTER THIRTY

Đó là một ngày cuối tuần với nắng ấm và gió nhẹ. Lanyu đề nghị chúng tôi ra ngoài để tận hưởng khí trời. Tôi hơi mệt nhưng vẫn đi với em. Em lái xe. Chúng tôi muốn đến chỗ nào đó không có người.

“Tươi tỉnh lên đi anh.” Em nói khi thấy tôi ngáp liên tục.

“Chẳng nhẽ em không biết là anh đang tgià đi sao? Hát một bài cho anh thấy vui vẻ nào!”

“Em hát cái gì bây giờ?” Em suy nghĩ...

“Chúng ta đang hứng ánh mặt trời, chân chúng ta đang bước trên mảnh đất quê hương...” Em bắt đầu hát với sự sôi nổi say mê.

“Hy vọng của tổ quốc đang đặt lên vai chúng ta. Chúng ta là đội quân vô hình...” Tôi vui vẻ hát theo.

“.....Tiến lên, tiến lên. Chúng ta đang đi về phía mặt trời, đối diện với thắng lợi của cuộc cách mạng, đối diện với sự độc lập dành cho tổ quốc!” Chúng tôi hát to, không cần biết đến thế giới xung quanh.

Rồi chúng tôi phá lên cười.

Chúng tôi đến một ngọn đồi phái tây Bắc Kinh. Đó là nơi khá xa, nơi mà chúng tôi không bị quấy rầy. Lanyu đang nằm gối đầu lên đùi tôi, nhìn lên bầu trời

“Dường như trời ở Bắc Kinh xanh hơn ở quê em.” Em nói.

“Trời ở Mỹ còn xanh hơn nữa cơ.” Tôi nói

“Và mặt trăng ở Mỹ thì tròn hơn ở đây, phải không?” Em trêu tôi.

“Không phải chính em là người khóc đòi đi sao?” Tôi cười.

“Ai khóc chứ? Em không có sự lựa chọn nào cả.” Em cười.

“Em không định đi nữa à?” Tôi hỏi.

“Trừ khi anh đi cùng em. Mình cùng đi nhé, được không?” Em nhìn tôi vẻ nghiêm túc.

“Nếu anh không đi thì sao?”

“Thì quên nó đi. Ở Bắc Kinh cũng tốt chán rồi.” Em nói không cần suy nghĩ.

Tôi thoáng nghe thấy có tiếng nói

“Có người đến. Dậy nhanh lên.” Tôi vừa nói vừa kéo em dậy.

Em tựa vào tay tôi. “Nhìn anh kìa! Anh sợ gì chứ? Để người ta đến! Anh ta không phải đối thủ của em đâu!” Em cười vô lo

“Thế nhỡ có hai người thì sao?” Tôi hỏi.

“Còn có anh nữa cơ mà.”

“Thế nếu có ba người?”

“Họ vẫn không phải là đối thủ của mình.”

“Nếu có rất đông người?” Tôi lại hỏi em

“Hùm! Tôi nhất là bị thương.” (The net breaks even though the fish dies <- I don't know what does this mean, so I cant translate it.)

“Tuyệt! Đó chính là tinh thần của ĐH Trung Hoa. Bất cần vừa đủ!” Tôi cười và nhìn em. Em cũng cười.

Tôi thật ngưỡng mộ em. Em có sự can đảm mà tôi không có. Trên gương mặt em, tôi không chỉ thấy vẻ đẹp trai của một người trẻ tuổi, mà còn thấy cả sự hấp dẫn và sức trẻ.

Tôi nhìn em. Em ngồi đây, và cũng nhìn tôi. Một lần nữa, tôi ôm em vào lòng. Chúng tôi ôm chặt lấy nhau...Tôi nhắm mắt và hôn em. Đôi môi ươn ướt của em áp vào mặt tôi. Chúng tôi hôn nhau, điên cuồng như những người mới yêu nhau...Đó là lần đầu tiên chúng tôi ôm hôn nhau bên ngoài. Đối với chúng tôi, chỉ có ánh sáng mặt trời rực rỡ và ngọn đồi yên ắng.

Bắc kinh mùa thu lạnh và khô. Trời vẫn xanh. Những chiếc lá trên cây đã rụng, phủ kín mặt đường, làm cho đường trông dày hơn và cứng hơn.

Sáng sớm, những tia sáng của mặt trời tràn vào trong căn hộ nhỏ bé của chúng tôi, thay thế cái lạnh bằng sự ấm áp. Cả Lanyu và tôi đều dậy muộn. Tôi có một buổi hẹn quan trọng mà không muốn bị muộn còn Lanyu là kiểu người ghét sự muộn giờ. Chúng tôi nhanh chóng ra khỏi giường, vệ sinh buổi sáng và chuẩn bị đi. Trước khi ra cửa, Lanyu cười và bảo tôi hôn em. Tôi hôn nhanh lên má em cho qua chuyện. Tôi hỏi xem em có muốn đi nhờ không. Em nói em sẽ tự thuê xe đi. Chúng tôi thoả thuận buổi tối tôi sẽ đến đón em. Tôi đến buổi đàm phán đúng giờ và kết quả tốt đẹp. Tôi sắp kiếm được một khoản tiền kha khá. Tôi, Chan Han-tung sẽ xoay chuyển được tình thế, và điều đó tất nhiên sẽ xảy ra.

Buổi trưa, tôi hạnh phúc quay về từ Tai-Hsia. Tôi vừa bước chân vào trong thì Liu Qsing lại gọi tôi đến văn phòng. Trông anh có vẻ căng thẳng và nghiêm túc.

“Cậu ngồi xuống đi đã!” Anh nói và đẩy tôi ngồi xuống ghế.

“Có chuyện gì thế?” Tôi tò mò.

“Han-tun, cậu phải chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất...” Anh bắt đầu một cách khó khăn.

“Có chuyện gì xảy ra thế?” Tôi hỏi to, rất căng thẳng. Liệu có phải mẹ tôi...

“Lanyu bị tai nạn giao thông!”

“...” Tôi há miêng, không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Chiếc taxi mà cậu ấy thuê đâm vào xe tải...cậu ấy đã ngay lập tức...Bên giao thông mới gọi điện đến đây...”

“...” Nước mắt lăn trên mặt tôi, nhưng tôi không biết phải nói gì.

“Han-tung! Cậu không sao chứ?” Tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng Liu Qsing từ một nơi nào đó xa, rất xa.

Tôi giống như là rơi vào một đám mây, nhẹ trôi, không cảm thấy gì cả. Tôi đi theo Liu Qsing

gần như vô thức đến cái bệnh viện đó, rồi như nghe có tiếng Liu Qsing và một người khác nói chuyện trong một căn phòng. Trong đó có rất nhiều giường, tất cả đều phủ vải trắng...Họ dừng lại trước một chiếc giường, kéo tấm vải phủ ra...

Tôi nhìn thấy. Đó là một khuôn mặt người, đầy máu. Tôi cười! Tôi biết đó là Lanyu. Em đang ở đây mà, phải không! Tôi cúi người xuống, nắm lấy vai em trong tay mình. Thật là quen. Đây là tay em. Chỉ khác là bây giờ nó thật cứng và lạnh... Tôi nhìn em bằng đôi mắt mà em đã rất quen. Tôi không thể nhìn thấy đôi mắt sáng, cái mũi cao, đôi môi cuốn hút. Tất cả chỉ có máu đã khô đen lại...Thế thì sao? Tôi biết đó là em. Tôi không cần phải nhìn mới biết...Với tất cả ý chí của mình, tôi ôm chặt lấy em và sẽ không rời ra!!

“Oh! Oh!...” Âm thanh phát ra từ trong cổ họng tôi, giống như một người đang rên trước khi chết. Tôi thấy có ai đó kéo mình, nói “Han-tung, bình tĩnh.” Cút xuống địa ngục đi! Tất cả những kẻ đang sống và chết rồi, tất cả chỉ nhìn thôi!! Tôi không còn cần phải che giấu điều gì nữa.Tôi muốn ở bên em!! Các người có thể hát về tình yêu của các người và ôm hôn người yêu của các người ở nơi cộng cộng, tại sao tôi không thể khóc thương cho người yêu dấu của tôi?!! Tôi nhìn xuống ngực em, nơi tôi đã từng hôn lên đó, từng vuốt ve không biết bao lần...

Hình như ai đó đang kéo tôi rất mạnh ra khỏi em. Cút xuống địa ngục đi! Các người muốn cười tôi à? Vậy thì cười đi! Tôi không thể rời xa người tôi yêu như thế này được. Tôi muốn được ôm cậu ấy. Tôi chắc chắn là cậu ấy đang cần tôi! Tôi muốn ôm em chặt hơn. Tôi muốn em tan biến đi trong vòng tay tôi...Em chưa chết! Có thể chỉ một phút nữa thôi em sẽ tỉnh dậy. Em đã bảo tôi tối nay đến đón em. Đúng rồi! Sáng nay em đã bảo tôi hôn em. Ít khi em làm như thế. Chắc em có ý gì đấy...Và tôi không để tâm vào việc hôn em... Sao tôi có thể ngu ngốc đến thế!! Tôi tới gần mặt em hơn. Tôi muốn làm lại nụ hôn đó lên khuôn mặt dính máu của em...

Rốt cuộc tôi bị một lực rất mạnh kéo ra và tôi đang cách em ngày một xa hơn...Tôi không muốn điều đó xảy ra nhưng tôi không thể làm gì được...

CHAPTER THIRTY-ONE

Mùa thu Bắc kinh không còn là mùa mà tôi yêu thích nữa. Nó thật ảm đạm và cô hồn, với những cơn gió lạnh thổi sạch mọi thứ.

Một lần nữa tôi lại bước vào căn hộ nhỏ ở Tsing Huo. Ở đó thật thoải mái nhưng cũng đồng thời thật đáng sợ. Chiếc cốc còn để lại sau ngửa định mệnh ấy vẫn còn ở trên bàn, vẫn còn chút nước chưa uống hết. Tôi không dám chạm vào chiếc cốc ấy...

Tôi đi vào phòng ngủ. Tất cả đồ của em vẫn còn đó, không mất chiếc nào. Nhưng sao chủ nhân của nó không quay lại? Giường đã được dọn gọn gàng. Lúc đó tôi bảo em đừng dọn, rằng chúng tôi không có thời gian, nhưng em nói em không thể chịu được sự luộm thuộm của tôi... Tôi cầm bộ quần áo em thay ra. Không còn hơi ấm của em ở đó nữa. Tôi khóc

Cuối cùng cũng vỡ oà ra và thật sự khóc...Tiếng khóc xé lòng của một con người vọng khắp căn nhà..

Tôi không thể ở Tsing Huo, và càng không muốn về nhà. Vì thế tôi chỉ ở lại văn phòng. Trong suốt cả tuần lễ sau đó, tôi như một cái xác không hồn. Tôi gầy đi trông thấy. Tôi luôn có ảo giác, luôn cảm thấy Lanyu đang gọi mình.Mỗi phút tôi đều mong Lanyu sẽ xuất hiện trước mặt mình. Tôi luôn quay đi quay lại để nhìn xem liệu có phép màu xảy ra hay không. Tôi hoàn toàn suy sụp.

Hôm đó, mẹ tôi yêu cầu tôi về nhà. Tôi bước vào nhà, chào bà rồi nhanh chóng về phòng mình. Tôi không muốn bà nhìn thấy tình trạng hiện nay của tôi. Tôi nằm lơ mơ trên giường. Sau một khoảng thời gian không biết bao lâu,, tôi nghe tiếng cửa mở và mẹ tôi đi vào.Bà ngồi xuống cạnh giường. Tôi nhắm mắt, giả vờ ngủ. Tôi thấy tay mẹ đặt lên tay mình, giống như khi tôi còn nhỏ. Dịu dàng xoa nhẹ

“Tiểu Tung! Mẹ biết con đang cảm thấy rất khủng khiếp. Nhưng con không thể làm cho người chết sống lại được.” Tôi nghe tiếng mẹ nghẹn ngào. Nước mắt tôi lại chảy ra nhưng tôi không gây ra tiếng động nào.

“Mẹ biết mọi chuyện rồi. Liu Qsing đã nói tất cả cho mẹ. Nếu cậu bé ấy không ra đi, mẹ sẽ không phản đối việc hai con sống cùng nhau.” Bà nói.

Nước mắt tiếp tục chảy ra khỏi mắt tôi. “Mẹ nói quá muộn rồi.” Tôi lặng lẽ nói trong trong tim mình...

Hai tuần sau, theo sự gợi ý của Liu Qsing, tôi gọi điện cho bố của Lanyu. Khi tôi báo tin dữ cho ông, tôi nghe thấy tiếng sụt sùi ở đầu dây bên kia...

Vài ngày sau, bố của Lanyu gọi cho tôi.

“Nó có để lại gì không?” Giọng mệt mỏi hỏi

“Không. Và vì đó là tai nạn, xảy ra quá đột ngột, cậu ấy không kịp nhắn gửi gì.”

“Ờ ...có còn gì khác không?” ông hỏi

“Vài bộ quần áo, mấy quyển sách, nếu ông muốn thì tôi sẽ gửi cho ông.” Tôi nghĩ ông ta muốn có đồ đạc của Lanyu để tưởng nhớ đến cậu.

“Oh..” Ông ta như muốn nói điều gì.

Rồi tôi thấy mọi thứ trở nên dễ hiểu, ông ta muốn nói đến tiền. Tôi nghĩ là Lanyu đã bán căn nhà, ba trăm tám mươi ngàn USD. Nhưng tôi không tìm thấy bất cứ giấy tờ nào có liên quan đến khoản tiền đó, trừ quyển sổ tiết kiệm còn vài nghìn dollar.

Tôi hỏi Liu Qsing, “Anh biết về chuyện Lanyu bán căn nhà Scandiavia chứ?”

“Tôi biết...”giọng anh thật nặng nề.

“Ông bố vô tích sự của cậu ấy đang nghĩ đến tiền cậu ấy để lại vào lúc như thế này! Tôi không biết cậu ấy đã để tirnf ở đâu.”

Liu Qsing nhìn tôi ngạc nhiên, “Cậu ấy không nói với cậu à?”

“Nói gì?”

”Khoản đó đã được dùng trong lúc cậu ở trong tù!”

“Sao anh không nói với tôi?” Tôi ngạc nhiên hỏi

“Lanyu không cho. Cậu ấy bảo sẽ tự nói với cậu, để làm cho cậu ngạc nhiên.”

“ ... ”

“Khi cậu mới vào tù, chúng tôi rất tuyệt vọng. Hàng ngày Lanyu đều hỏi thăm tin tức về cậu. Chúng tôi đều nghĩ là cậu đã hết đường rồi. Rồi mẹ tìm được Li. Nhưng thằng cha khốn nạn đó ra giá Mười nghìn!”

“Nhưng anh nói là một triệu?”

“Lanyu nói. Tôi chưa bao giờ bảo là một triệu.”

Anh nói tiếp, “Nhưng làm sao chúng tôi có đủ tiền? Tôi đã dùng hết cả ba trăm nghìn. Mẹ bỏ ra khoảng sáu trăm nghìn. Tôi không thể vay từ ai cả. Thậm chí Ai-tung và Tsing-tung (hai em gái tôi) cũng nói chúng không có tiền. Lin Tsung-ping cũng nói để cô ta giúp. Nhưng khi tôi muốn vay thì cô ta lại nói không muốn giúp liên quan đến tiền...Không thể trách họ được. Ai chẳng biết tiền đó sẽ giống như nước nhỏ xuống sa mạc? Lanyu cũng rất tuyệt vọng nhưng cậu ấy không thể làm gì được. Cậu ấy nói rằng trong cuộc đời trước đó, cậu ấy chưa từng nghĩ rằng tiền lại quan trọng đến thế. Rồi cậu ấy nhớ đến biệt thự Scandinavia. Nó đứng tên cậu ấy nên có thể bán được. Tôi bán nó đi trong vòng một tuần. Ba trăm tám mươi nghìn USD, bao gồm cả nội thất và chiếc xe. Nhưng chúng tôi không biết phải làm sao nữa...

“Thành thật mà nói, tôi từng rất coi thường cậu ấy. Nhưng tôi rất ngưỡng mộ cậu ấy vì việc này. Cậu ấy là một người bạn, và rất tốt. Chỉ là quan hệ như thế mà cậu cũng vô cùng tử tế. Nếu chuyện tương tự mà xảy đến với tôi thì chắc vợ tôi cũng không quan tâm như thế. Chết tiệt!”

“Thế tại sao cậu ấy không nói với tôi?” Mắt tôi nhoè đi khi tôi hỏi đầy băn khoăn

“Cậu ấy nói cậu ấy muốn lừa cậu. Tôi nghĩ cậu ấy phải nói ra từ lâu rồi.”

“Mẹ tôi biết không?”

“Tất nhiên! Hôm chúng ta đến chỗ mẹ mà Lanyu đợi bên ngoài, mẹ đã đến bên cửa sổ và nhìn cậu ấy một hồi lâu.”

CHƯƠNG KẾT

Ba năm sau, tôi đã chuyển đến Canada và mua một ngôi nhà ở West Vancouver. Tôi đã tái hôn. Tôi không có đủ dũng khí như Lanyu để đối mặt với con người đồng tính trong mình. Hơn nữa, cánh cửa đến với tình yêu của tôi đã đóng chặt từ lâu. Tôi không thể yêu người vợ trẻ của

mình. Nhưng tôi làm hết sức mình để quan tâm và chăm sóc cho cô.

Tôi đã theo đạo. Tôi là một tín đồ Thiên chúa. Khi tôi mới làm lễ nhập đạo, tôi nghi ngờ việc Chúa sẽ chấp nhận tôi, đưa con đồng tính này. Bây giờ tôi là một con chiên của Người, tôi thường cầu nguyện cho em:

Thưa Chúa! Xin hãy lắng nghe lời thỉnh cầu của đứa con tôi lỗi này. Con đã yêu một người. Con đã làm cho cậu ấy đau khổ rất nhiều. Nhưng giờ đây cậu ấy đã chết và con không thể bù đắp được cho cậu ấy. Con xin người, thưa Chúa nhân từ, xin hãy cho cậu ấy được lên thiên đường. Khi còn sống cậu ấy chưa từng làm đau ai. Cậu ấy rất trung thực và tốt bụng. Chỉ có duy nhất một việc mà cậu ấy không nên làm là yêu người cậu ấy không nên yêu và đó là một tình yêu bị coi là vô lý, đáng xấu hổ và phi đạo đức ở trên trái đất. Nhưng tình yêu này trong sáng, vô tội và vĩnh cửu. Xin Chúa! Con có một cầu xin khác mà người phải rủ lòng thương. Dù cho người có gửi cậu ấy đến đâu, xin hãy gửi con đến đấy sau khi con từ bỏ cõi đời này. Nếu cậu ấy ở Thiên Đường, hay để chúng con được trở về bên nhau , và nói về tình yêu của chúng con ở trên mặt đất, và để cho con bù đắp cho cậu ấy. Nếu cậu ấy phải xuống địa ngục, hãy cho con cùng xuống địa ngục, để đứng sau cậu ấy, dùng hai tay con ôm chặt lấy đôi vai cậu ấy, dựa vào lưng cậu ấy, để cùng nhau chịu đựng những cực hình và lửa thiêu đốt của địa ngục. Con sẽ không hối hận chút nào.

Nhân danh Cha, Con, và Thánh thần. Amen

Thời tiết ở Vancouver thật đẹp. Cũng đã vào giữa thu rồi, nhưng không có sự ảm đạm. Phần lớn cây cối vẫn xanh tươi, chỉ có vài chiếc lá vàng rơi xuống thảm cỏ xanh. Tôi đang đứng ở trước cửa ra sân, sau lưng tôi có tiếng cười của mẹ tôi, vợ tôi và con gái tôi. Tôi nhìn vào mặt trời đang lặn ở phía chân trời xa. Trong ánh mặt trời rực đỏ ấy, tôi thoáng thấy Lanyu từ từ đi về phía tôi, nhìn tôi buồn bã, rồi khẽ cười. Nụ cười thật tự nhiên, bình yên và rạng rỡ...

__THE END__

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>